

ஓர்஑்க்கு லுந்தர்த்

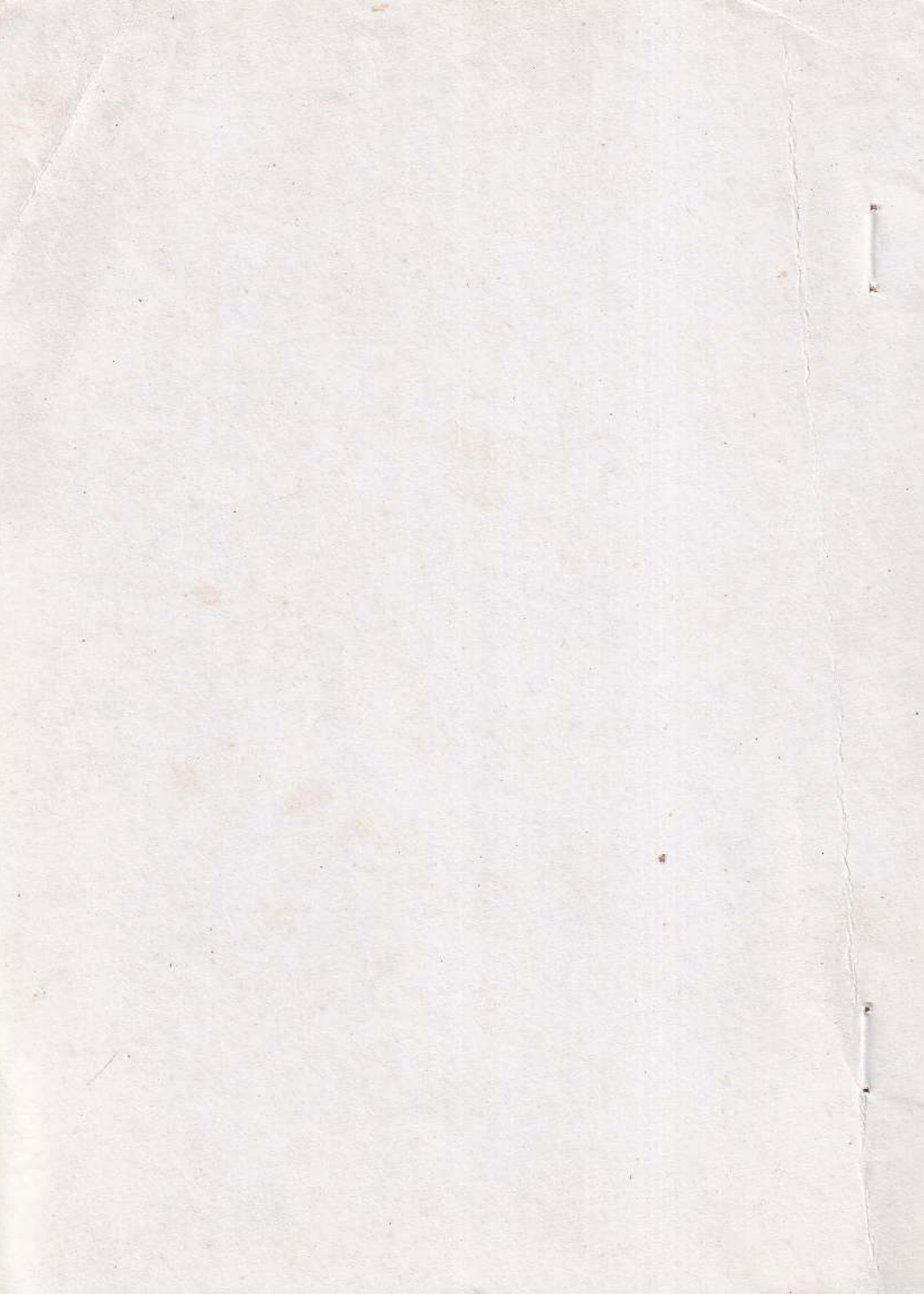
[஡ுல஡ும் ஁ரையும்]

நூலாசிரியர்
க. கணபதிப்பீள்஁ை.

஁ரையாசிரியர்
வ. சிவராசசிங்கம்.

02-04-2006

ஃரீக்கரு ஶந்தரத்

[ஃலழும் ஁ரையும்]

நூலாசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை

஁ரையாசிரியர்
வ. ஶிவராஶசிங்கம்

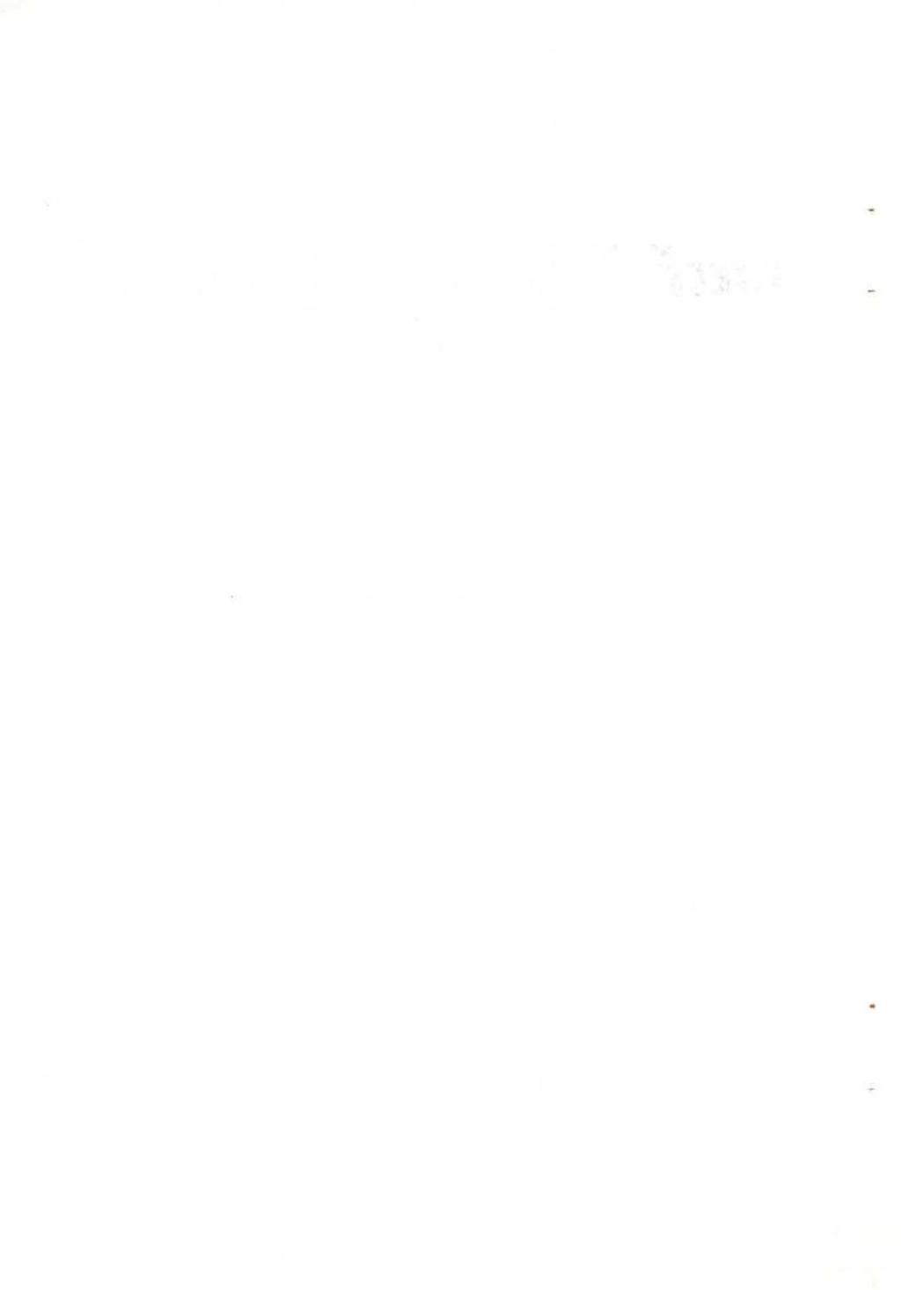
முதற் பதிப்பு -	2006
பெறுமதி -	147.50
நூற்பெயர் -	யார்க்கரு அந்தாதி
பக்கங்கள் -	105
பதிப்புரிமை -	யார்க்கரு விநாயகராலய முதலாம் உற்சப சபை, கரவெட்டி கிழக்கு, இலங்கை.
அச்சுப்பதிப்பு -	கலைமகள் ஓவ்செற் பதிப்பகம், திகிரி, புலோலி கிழக்கு, பருத்தித்துறை.

யார்க்கரு சிந்தை

[ஔலமும் உரையும்]

நூலாசிரியர்
க. கணபதிப்பிள்ளை

உரையாசிரியர்
வ. சிவராசசிங்கம்

முதற் பதிப்பு -	2006
பெறுமதி -	147.50
நூற்பெயர் -	யார்க்கரு அந்தாதி
பக்கங்கள் -	105
பதிப்புரிமை -	யார்க்கரு விநாயகராலய முதலாம் உற்சப சபை, கரவெட்டி கிழக்கு, இலங்கை.
அச்சுப்பதிப்பு -	கலைமகள் ஓவ்செற் பதிப்பகம், திகிரி, புலோலி கிழக்கு, பருத்தித்துறை.

பதிப்புரை

யார்க்கரு விநாயகராலய முதலாம் உற்சவ சபையினர் தமது வரவு நிதியில் தேறிய நிதியை ஆலயப்பணிக்கே அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்ற அவாவில் இருந்த தருணத்தே, எம்பெருமான் மீது யாக்கப்பெற்ற ஓர் அந்தாதியை வெளியீடு செய்வதற்கெனக் கிடைத்த வாய்ப்பு மகாபாக்கியம் என்றே கூறவேண்டும்.

எம்பெருமான் மீது இயன்ற பிரபந்தம் ஏதும் இல்லையே என்ற நெடுநாள் ஆதங்கம் இன்று நிறைவேறுவது எம் ஊருக்கு ஒரு நற்சகுனம் என்பதில் நாம் திண்ணமாயுள்ளோம். இவ் அந்தாதியை யாத்தவரும் இதற்கு உரை செய்தவரும் யார்க்கருப்பதி சூழ் மைந்தர்களாக உள்ளமை கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய ஒரு சிறப்பம்சமாகும். இதை யாத்த, அருந்தமிழ்ப் பண்டிதர், சிலேடைக்கவி இரத்தினம் கந்தையா கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், இதற்கு நன்றே உரை செய்த செந்தமிழ்ச் செம்மல் பிள்ளைக்கவி, வல்லிபுரம் சிவராசசிங்கம் அவர்களும் தமிழ்மரபைப் பேணுவதிலும் பாண்டித்தியத்திலும் நாவலர் வழியிலும், இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை வழியிலும் நிற்போராவர். நூலாசிரியரின் பிறிதொரு உரை நூலாம் “கோணமலை அந்தாதி” க்கு அணிந்துரை வழங்கிய பண்டிதமணி அவர்கள் நூலாசிரியருக்கும் உரையாசிரியருக்கும் “இரட்டையர் எனக் கௌரவப் பட்டம் வழங்கியமையிலிருந்தும் இவர்களிருவர்தம் புலமையையுணரலாம் இவ்வகையில் இவ் அந்தாதி இன்னும் ஒருபடி சிறந்து நிற்கின்றது. இவையாவும் விநாயகப்பெருமான் திருவருளென்றே நாம் கொள்கின்றோம்.

ஓர் இனத்திற்கு அதன் மொழியும், சமயமும் இரு விழிகள் போன்றவை. சமய வளர்ச்சியில் கோயிற் பணிகளை முன்னெடுக்கும் நாம் “யார்க்கரு அந்தாதி” எனும் இந்நூலை வெளியிடுவதன்

மூலம் எம் மொழியாகிய தமிழை அதன் தொன்மை மரபு மாறாது வளர்க்கின்றோம் என்பதிற்பெருமை கொள்கின்றோம்.

ஆதலின் யார்க்கருப் பதிசார் எமது சமயப்பணி மேலோங்க இந்நூற் படைப்பு மூலம் துணையாக விளங்கும் பண்டிதர் கணபதிப்பிள்ளை, பிள்ளைக்கவி சிவராசசிங்கம் ஆகிய சான்றோர் மேலும் இது போன்ற பல ஆக்கங்களைப் படைத்தற்கு நீண்ட ஆயுளையும், தேகாரோக்கியத்தையும் வழங்க வேண்டுமென சித்திவிநாயகர் சேவடிகளைச் சேவிக்கின்றோம். அத்துடன் இந்நூலை வெளியிட எமக்கு வாய்ப்பு அளித்த நூலாசிரியருக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்வடைகின்றோம்.

இந்நூலைத் திறம்பட அச்சிட்டுத்தந்த கலைமகள் ஓவ்செற்பதிப்பகத்திற்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

சுபம்

இவை

ஆலய முதலாம் உற்சவ சபை சார்பில்

02-04-2006

சு. சிவகுமார்

புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம்

அவர்கள் வழங்கிய

அணிந்துரை

தெய்வத்தின் நெறிநிறநல் தீந்தமிழ்க்குத் தொண்டுசெய்தல்
செகத்தோர்க் கெல்லாம்
உய்வதற்கு நெறிகாட்டல் உதவிடுதல் எவையவற்றை
உளத்திற் கொண்ட
சைவத்தொல் குடிப்பிறந்த கணபதிப்பின் னைக்கவிஞர்
கவிதை நாலாம்
தெய்வத்தின் அருள்காட்டும் யார்க்கருவந் தாதித்தந்தர்
சிறந்தோர் போற்ற

பண்டுவரு கவைமேவும் இலக்கியங்கள் பலபடித்தார்
அதனால் என்றும்
கண்டுநிகர் தமிழமுதிற் சிறந்தநின்றார்: கவிதையும் கை
வருதல் பெற்றார்
தொண்டுபுரி சிந்தையரை இலக்கியச்செம் மல்இவரே
எனநாம் போற்றிக்
கொண்டுவத்தல் நமக்கெல்லாம் பெருமைதரும்: அதுபயனம்
ஆகும் தானே.

சொற்கவையால் உட்பொருளால் அணிநலனால் தொடைநயத்தால்
கூழ்ந்து பூக்கும்
கற்பனையால் கற்போரைக் கவர்கின்ற யார்க்கருவந்
தாதி தந்த
நற்பணியைப் போற்றிடுவோம் சிவராஜ சிங்கமணி
நல்கி நின்ற
அற்புகமாம் ஆய்வுகளை உரைப்பணியை அகமகிழ்ந்து
போற்று வோமே.

அணிந்துரை

கரவெட்டியை வதிவிடங் கொண்ட திரு.க. கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியர் அவர்களின் பக்தி உணர்வின் பதிவாகவும் நுண்மாணுழை புலத்தின் வெளிப்பாடாகவும் வெளிவரும் யார்க்கரு அந்தாதியைக் கண்ணுற்றேன். என் நினைவுகள் ஏறக்குறைய ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கும் முந்திய காலப்பகுதிக்குத் தாவிச் சென்று சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின. இப்படியான கவித்துவத்தை இன்றைய தலைமுறையிடம் காணவே முடியாது. ஈழத்திலே 19ஆம் நூண்டாண்டின் நடுக்கூறுவரை இத்தகைய சில அந்தாதிகள் வெளிவந்துள்ளன. நீண்டகால இடைவெளிக்குப்பின் மீண்டுமொரு திரிபந்தாதியை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் சந்திக்கின்றது. இன்றைய காலகட்டத்தில் இத்தகைய திரிபந்தாதியை இயற்றுவோரும் கற்போரும், கற்பிப்போரும் அருகியே காணப்படுகின்றனர்.

உயர்திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் என் இளமைக்கால ஆசிரியர். எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவான் என்ற ஆன்றோர் வாக்குக்குச் சான்றானவர். வாழ்வும் புலமையும் என்றும் ஒன்றாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்து நிலையைக் கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர். தமது முன்னோர்களை வழிகாட்டிகளை ஆசிரியர்களை மதித்துப்போற்றித் துதித்துப் பாராட்டும் உயர் பண்பு உடையவர்.

இவர் எங்கள் தாய்வழிப் பேரனார் 'சட்டம்பியாரப்பா' என்று நாங்கள் பயபக்தியுடன் அழைக்கும் சிவத்திரு. க. சிற்றம்பல உபாத்தியாயரிடம் வரன்முறையாகத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களை கற்றுத் தேறியவர். சட்டம்பியாரப்பாவின் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய மாணக்கனாக இருந்ததை நான் என் இளவயதில் கண்டிருக்கின்றேன். நாவலரின் ஞானபரம்பரையிலே வந்த கரவெட்டிக் கார்த்திகேசபிள்ளை அவர்களுக்கு மகன்முறையினரான க.சிற்றம்பல உபாத்தியாயருக்கு மாணவனாகத்

திகமும் கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியர் அவர்கள் நாவலரின் ஞானபரம்பரைச் சுடராக இன்று நம்மிடையே வாழ்கின்றார் என்பது நமக்குப் பெருமை தருவதே.

யார்க்கரு விநாயகரைப் பிள்ளைப் பருவம் முதல் வழிபட்டு வருகின்ற இந்நூலாசிரியர் அவன் அருளிலே தோய்ந்து இந்த அந்தாதியைப் பாடியுள்ளார். யார்க்கரு விநாயகர் மீது எங்கள் சட்டம்பியாரப்பாவும் ஓர் அந்தாதி பாடி அது பூர்த்தி ஆகாமல் இருந்ததாகவும் அவ்வெண்ணம் ஈடேறவில்லை யென்றும் இந்நூலாசிரியர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். இந் நிலையில் தம் குருநாதரின் எண்ணத்தினை ஈடேற்றும் குருதட்சணையாகவும் இவர் இவ் அந்தாதியைப் பாடியிருக்கலாம் என்பது என் முடிபு.

யார்க்கரு விநாயகர் மீது எங்கள் தந்தைவழிப் பேரனார் உயர்திரு. க. பொன்னம்பல உபாத்தியாயர் அவர்கள் திருவிரட்டை மணிமாலை, ஊஞ்சல் முதலியனவற்றைப் பாடியுள்ளனர். நாமறிந்த வரையில் யார்க்கருவான் மீது பாடப் பட்ட முதல் அந்தாதி என்ற பெருமை இந்த நூலுக்கே உண்டு. ஆசியருக்கேயுரிய புலமைத்திறத்தினாலே இது திரிபந்தாதி யாகவே அமைந்துவிட்டது. விநாயகப் பெருமானின் அருட்டிறத் தையும் இத்திருப்பதி அமைந்திருக்கும் சூழலையும் படிப்பவர் மனக்கண்முன் கொண்டுவரும் இவ்வந்தாதியைப் பொருளு ணர்ந்து படிப்போர் எம் பெருமானின் திருவருட்கடாட்சத்திற்கு உட்படுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

“என் அப்பன் ஆகம் புரி நூலன் ஏரம்பன் என்தியம்
மன் அப்பன் ஆகு அப்பன்: வண் தானம் ஆர் யார்க்கருவில்வந்த
பொன் அப்பன் ஆதி புகர் முகத்தோன் கதை போற்றல் அன்றி
சின்ன பல நாகர் சிறுகதை கேட்கில என் செவிக்கே.

என்பது அவர்தந்த பாடல்களில் ஒன்று. யார்க்கருவானின் திருவருட் சிறப்பினை இந்நூலாசிரியர் உணர்ந்த - உணர்த்து மாற்றைப் புலப்படுத்தும் 'பதச்சோறாக இச் செய்யுளைச் சுட்டிக் காட்டினோம். இவ்வாறே இறுக்கமும் தனித்துவமும் மிக்கதாக விளங்க இவ்வந்தாதியைப் பாடியுள்ளார் எங்கள் ஆசிரியர்.

இப்பாட்டில் வந்த ஏரம்பன் என்னும் சொல் ஆசிரியரின் குடும்பத்தையே என்நினைவுத்திரையில் தோற்றுவித்துவிட்டது. அக்காலத்தில் கரவெட்டி கிழக்கில் ஏரம்பர் வீடு பிரபல்யமானது. ஏரம்பர் இவருக்குப் பேரனார். இவர் தந்தையார் கந்தையர். அவருமே நல்ல தமிழ்ப்புலமையுடையவர். எங்கள் பேரனார் சிற்றம்பல உபாத்தியாயருடன் இவர் தந்தையார் புராண இதிகாச சல்லாபம் செய்வதை நான் இளமையிற் கண்டிருக்கின்றேன். எனவே இந்நூலாசிரியர் 'கல்லாமற் பாகம் படும்' என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகின்றார் எனலாம்.

இந்நூலாசிரியரது மேதா விலாசத்தைப் புலப்படுத்தப் பல ஆக்கங்கள் உள்ளன. இவரது 'தச்சைச் சிலேடை வெண்பா' எம்மை நாயக்க மன்னர்கள் காலத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். இவரது கந்தபுராண யுத்த காண்ட உரை, கோணேசர் அந்தாதி உரை என்பனவும் பிறவும் பண்டைய உரையாசிரியர்களை நினைவுபடுத்தும். "தோன்றிற் புகளொடு தோன்றுக அ.திலார் தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று" என்னும் குறளுக்குரிய பரிமேலழகர் உரையை மறுத்துப் பதிலாக இவர் கண்ட புத்துரை யாவரையும் சிந்திக்க வைக்கும். மணிவாசகர் பற்றி இவர் செய்திருக்கும் ஆய்வு (இன்னும் அச்சேறவில்லை) ஆய்வுப் புலத்தில் ஆழத்தடம் பதித்த பூரணலிங்கம்பிள்ளை, சோமசுந்தர பாரதியார், வையாபுரிப்பிள்ளை, மறைமலையடிகள் முதலானோருடன் இணைத்து இவரைப் பார்க்க வைக்கும். மேலும் பணிடிதமணி அவர்கள் வழங்கிய சிலேடைக்கவிரத்தினம் என்னும் விருதுக்கும் உரியவர் இவரே. அவர்என்றி 'செந்தமிழ்ச் செல்வர்' எனத் திருமுருகக்கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகளும் 'சிலேடைப்புலவன்' என இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதர் மு. கந்தையா அவர்களும் பட்டங்கள் வழங்கிக் கௌரவித்தமையும் ஆசிரியரின் சிறப்பை மேலும் வெளிப்படுத்த வனவே.

இந்நூலாசிரியர் இசைப்புலமை மிக்கவர். ஓவியக்கலை யும் நன்கு கைவரப் பெற்றவர். எந்தப் பாடத்தையும் நன்கு கற்பிக்கும்

ஆளுமை மிக்கவர். சுருக்கமாகச் சொல்வதனால் பல்பரிமாண ஆளுமை மிக்க நல்லாசிரியரே. நல்லாசிரியர் உள்ளத்தில் இருந்து நல்ல எண்ணங்களே ஊற்றெடுக்கும் என்பதற்கு இவ்வந்தாதி தக்க சான்றாகும்.

யார்க்கரு அந்தாதிக்கு உரைவிற்பன்னர், பிள்ளைக்கவி வ. சிவராஜசிங்கம் அவர்கள் உரையெழுதியுள்ளார்கள். இவர் இந் நூலாசிரியருக்குச் சகோதர முறை பூண்டவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத் திலும் ஆழ்ந்தகன்ற புலமையுடையவர். அற்புதமான மரபுக் கவிஞர். மிகுதியான ஊஞ்சற் பதிகங்களைப் பாடிய பெருமைக்குரியவர். இவர் இயற்றிய நயினை நாகபூஷணி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ், ஈழத்துப் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்த வரலாற்றிலே சிறப்பிடத்தினைப் பெறுவது. இவரும் கந்தபுராணம் சூரபன்மன் வதைப்படலத்திற்குச் சிறப்பானதோர் உரையெழுதி ஈழத்து உரையாசிரிய மரபிலே தடம்பதித்துள்ளனர். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் உரைவிற்பன்னர் 'பிள்ளைக் கவி' என்னும் விருதுகள் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். உயர் திரு க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நூல்களுக்கு உரையெழுதும் தகுதிப்பாடு இவருக்கே உண்டு. இவரின் உரைச்சிறப்பினை இந்நூலிலே தெளிவாகக் காணலாம். மேலும் இவர் இன்று கோவையாசிரியராகவும் விளங்குவது நமக்குப் புதுவிருந்தாகும்.

யார்க்கரு அந்தாதியினூடு மீண்டும் தமது புலமை வளத் தினைப் பதிவு செய்த உயர்திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை ஆசிரியரையும் இதற்கு உரைகண்ட பிள்ளைக்கவி உயர்திரு. வ. சிவராஜசிங்கம் அவர்களையும் வாழ்த்தி வணங்குகிறேன். இவர்களது பணிகள் தொடர எல்லாம்வல்ல யார்க்கருவான் அருள்பாலிப்பாராக.

‘தொன்மை மறவேல்’

பேராசிரியர் கலாநிதி

எஸ். சீவலிங்கராஜா

தலைவர்

தமிழ்த்துறை-யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

அணிந்துரை

‘யார்க்கரு அந்தாதி’ எனப்படும் இத்தமிழ் மாலை யார்க்கரு விநாயகப்பெருமான் மேல் அப்பெருமானை உபாசனா மூர்த்தியாகக் கொண்டுள்ள சிலேடைக்கவிரதன்ம் திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களாற் பாடப்பட்டது. இதற்கு உரைகண்டவர் உரைவிற்பன்னர் கலைப்பட்டதாரி (சிறப்பு) திரு. வ. சிவராசசிங்கம் அவர்கள். நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் நெருங்கிய உறவு முறை பூண்டவர்கள். மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ‘பட்டங்கள்’ இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் இவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டவை. கரவைத் தச்சைச் சிந்தாமணி விநாயகப்பெருமான் மேல் இந் நூலாசிரியர் பாடிய ‘தச்சைச் சிலேடைவெண்பா’ என்னும் நூலுக்கு பண்டிதமணி அவர்களால் வழங்கப்பட்ட அணிந்துரையிலிருந்து அறியப்படும் செய்தி இது. இவ்வுண்மையை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது என்பது மிகையன்று.

வரன்முறையான தமிழ்ப்பயிற்சி, இறுக்கமான சைவநெறி திருநெறிய தமிழாகிய திருமுறைத் தமிழில் தோய்ந்த உள்ளம். இறையருளாற் கிடைக்கப்பெற்ற அருங்கொடையாகிய கவித்துவ மாண்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள நூலாசிரியரின் ஆக்கம் அற்புதமான அந்தாதித் தொடையாக மலர்ந்துள்ளது.

விநாயகப்பெருமான் சிவத்தின் வேறாகாத முழுமுதற் பொருள் சடசித்துப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்திலும் நீக்கமற நிறைந்தும் அவற்றின் மேலாயும் விளங்கும் பரம்பொருள் என்ற கருத்து இந்நூலில் அழுத்தந் திருத்தமாகப் பல இடங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (பா.இ.2, 3, 27, 28, 37, 100) மேற் சுடப்பட்ட பாடல்கள் சில உதாரணங்களே.

நமது பிரமாண நூல்களாகிய திருமுறைகளின் சொற்களையும் அடிகளையும் ஆசிரியர் பொன்னே போற்பேணித் தமது

கவிதைகளில் அமைத்திருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. உயிராவணம் நிற்பதம் வைத்தனன் (71) என்பது 'உயிராவணம் இருந்து உற்று நோக்கி' எனவரும் அப்பர் திருத்தாண்டகத்தை நினைவுபடுத்தும். வணங்கத்தலையும் வழத்த நல்வாயும் (77) என்பது வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல் வாய் வாழ்த்த வைத்து' எனவரும் திருவாசகத்தை எண்ண வைக்கிறது.

ஆசிரியர் தமது உபாசனா மூர்த்தியைத் தமக்குத் தனித்துணையாகக் கொண்டு வேண்டிப்பாடும் பாக்கள் பல. 'சாதாரணன் கருச் சாடுவதென்று கொல் சாற்றுதியே (07), என்று உதரம் புகுந்தேன் அன்றுதொட்டு இந்த நாள்வரையும் நின்று தரங்கும் எனக்கு அருளாதது என் (19). என வினாவுவதும் என்னப்பன், என் இதயம் மன் அப்பன், யார்க்கருவில் வந்த பொன்னப்பன் (11) என்று நெருக்கம் மிக்க ஆராமையோடும் பேசி தெளிவு பெறும் வழியை நான் உன் அருளால் தெரிந்து கொண்டேன் என்பதும், மனமுருகி உருளுதற்கு (அங்கப்பிரதட்சணம் செய்வதற்கு)ப் பெருவீதி உண்டு (63) என்று விண்ணப்பம் செய்வதும் கற்போர் உள்ளத்தை உருக்கும் கவிமணிகள்.

தான் பெற்ற இன்பத்தை - அதனைப் பெறும் வழியை அன்பர்களுக்கு உணர்த்தும் வகையில் அமைந்த அருமையான பாடல்களும்பல. 'யார்க்கருத் திருக்கோயில் எது' அங்கு வீற்றிருக்கும் பெருமானுக்குச் செய்யக்கூடிய தொண்டு எது, என்று வினாவுங்கள். பதைபதைத்துருகித் திருவீதியில் புரளுங்கள் (02) அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கள் (04) யார்க்கருத் திருக்கோயிலுக்கு வந்து நீர்நிலைகளில் நீராடுங்கள், திருமுறைகளைப் பண்ணோடு பாடுங்கள், கண்ணீர் சொரிந்து பிரதட்சணம் செய்யுங்கள் (44) அவன் தொண்டுகளைச் செய்யுங்கள். வேறு கருமங்களைச் செய்யாதீர் (56) என உடன்பாட்டு முறையாலும்,

யார்க்கரு கற்பக உன்திருவடித் தாமரைகளை மறப்பவர்கள் இம்மையிலும் பொருளின்றி மறுமையிலும் உய்ய மாட்டார்களே (06) யார்க்கருப் பெருமான் தரும் அருட்செல்வத்தைப் பெறவிரும்பாதார் ஆழ்நரகத் தழுந்துவர். (15) என்று எதிர்மறை முறையாலும் பல இடங்களில் ஆற்றுப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

தமிழுக்கே தனிச்சிறப்புத் தரும் அகத்துறை சார்ந்த அருமையான பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது இவ்வந்தாதி. தலைவி மாலையம் பொழுதில் மயங்குகின்றாள். திருவருள் வழங்குவையோ என்று செவிலி வேண்டுகல் செய்கிறாள் (74) தலைவி எனது ஆன்மநாயகருக்கு என் நிலையை உரைப்பையோ என்று வண்டினைத் தூது விடுகிறாள். இவை அகத்துறைக்குரிய சில எடுத்துக் காட்டுகள்.

விநாயகப்பெருமானைத் தாங்கும் வாகனமாகிய மூஷிகத்தை விளித்து 'சிற்றெலியே' பரம்பொருளாகிய பெருமானைத் தாங்குவதற்கு நீ முன்புசெய்த தவத்தின் பெருமையை நமக்குச் சொல் என்று கேட்பதும் (12) முத்தமிழ்த் தாயாகிய ஓளவைமூதாட்டி குதிரையேறிச் செல்லாமலும் இரண்டு கால்களையும் நிலத்திற் பதித்து நடக்காமலும் திருக்கைலைமலையை அடைய என்ன தவம் செய்தனள் என்று யார்க்கருப் பெருமானையே கேட்பதும் (90) அடியார் பெருமக்களது பெரும்பக்குவ நிலையைச் சிந்திக்க வைப்ப தோட மையாது நூலாசிரியரின் அன்பின் தரத்தையும் சுட்டி நிற்கின்றன.

பாடல்கள் தம் சிந்தனையின் அடிப்படையிலேயே இலகுவாகப் பொருள் கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் நூலாசிரியர் தாமே அவற்றைச் சந்தி பிரித்து எழுதியுள்ளார். கற்போர்க்கு இது பேருதவியாக இருக்கும்.

மிக இறுக்கமான நடையிலே பாக்கள் அமைந்திருந்தாலும் சாதாரண பிரதேசவழக்குகளையும் ஆங்காங்கே சுவைபடப் பயன்படுத்தி உள்ளார் ஆசிரியர். குந்து - அமர்ந்திரு (33) உறுக்கை - அதட்டுதல் (40) கவடு - அடி (45) என்பன சில எடுத்துக்காட்டுகள்.

கவிதையிலே ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளம் காண்பது இலகுவான செயலன்று. இந்நூலின் உரையாசிரியர் நூலாசிரியரின் உள்ளத்தை நன்குணர்ந்தவர். அவருக்குள்ள நெருங்கிய உறவு காரணமாகவும் தாமே சிறந்த கவிஞராக இருப்பதாலும் திருமுறைகள் இதிகாச புராணங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள தேர்ச்சியினாலும் அருமையான உரையை அவர் ஆக்கித் தந்துள்ளார். விசேடமாக விளக்கக் குறிப்புகளில் அவர் தரும் அருமையான விளக்கங்கள் நூலாசிரியரின் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைவதோடு கற்பவர்களுக்கும் சுவையளிக்கும் என்பதில் ஐயம்

இல்லை. விநாயகப் பெருமானது ‘திருவடிகள் பாதலந்தாவின’ (95) என்று ஆசிரியர் கூற, உரையாசிரியர் திருவடிகள் பாதலம் தாவின எனவே சோதிமுடி மேலுலகம் தாவியது என்பது அருத்தாபத்தி என விளக்கந் தந்திருப்பது நூலாசிரியரின் குறிப்பை வெளிப்படுத்துவதோடமையாது “எங்கள் பெருமான் பாதமிரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏறினுக்கப்பால், சோதி மணிமுடி சொல்லின் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை’ என்ற திருவாசக அடிகளை நினைவு செய்ய வைப்பதும் இலக்கிய விருந்தாகும். இவ்வாறே சம்பந்தப்பிரான் (17) அருணகிரிநாத சுவாமிகள் (26) கச்சியப்பமாமுனிவர் (61) ஆதியாம் அருளாளர்களது வாக்குகளையும் அடியார் வரலாறுகளையும் (35, 47, 90) பொருத்தமான இடங்களில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார் உரையாசிரியர்.

விநாயகப்பெருமானாகிய களிறு யார்க்கருத்தலத்தில் வந்து பிளிற்றொலி செய்ய எனது ஐம்புலக்குரங்குகள் அஞ்சி ஓடுங்கின (53) என்ற கருத்தமைந்த அரியபாடலுக்கு விளக்கவுரை தரும்போது ‘விநாயகர் களிறாகவே புலன்கள் குரங்குகள் ஆயின’ என்பதும் பதிகன்பலவாகவே விநாயகரின் சர்வ வியாபகமும் புலனாயிற்று. (20) என்பதும் மறுமை அன்பு வேண்டவே இம்மை அன்பும் ஆசிரி யரிடத்தில் உண்டு என்பதும் போலும் விளக்கக் குறிப்புகள் உரையா சிரியரின் நுண்மாண் நுழைபுலங்களே.

இந்த வகையால் இந்நூல் இயற்கை அழகு செறிந்த யார்க்கருப் பெரும்பதியையும் அங்கே வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கும் விநாயகப்பெருமான் அடியார்களுக்குச் செய்தருளும் கருணையின் பெருமையையும் சைவ உலகுக்கு என்றும் அறிவித்து நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால் இதனைக் கற்பவர் யாவரும் நூலாசிரியரையும் உரையாசிரியரையும் பற்றி எண்ணும்போது இத்தகைய புலமையோர் வாழ்கின்ற காலத்தில் நாமும் வாழ்கின்றோம் என்ற மகிழ்ச்சியையும் இறுமாப்பையும் அடைவர் என்பது உறுதி. எனவே அவர்கள் இருவரும் மேலும் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து இத்தகைய பணிகளில் ஈடுபட வேண்டுமென யார்க்கரு விநாயகப்பெருமானைப் பிரார்த்திப்போமாக.

ச. விநாயகமூர்த்தி

ஓய்வு பெற்ற சிரேஷ்ட ஆங்கில போதனாசிரியர்
யாழ் - பல்கலைக்கழகம்.

உரையாசிரியர் முன்வைரை

நந்தூரும் செஞ்சாலி நல்வயல்கள் சூழ்கரவை
வந்தூரும் யார்க்கருவந் தாதிக்குச் - சந்தவுரை
சித்தி விநாயகர்தாள் சென்னியிலே பூசித்து
வைத்து வணங்க வரும்.

‘என்றுமுள செந்தமிழ்’ சாவா மூவாத் தன்னியல் வாய்ந்தது. செந்தமிழ் அணங்கினை அலங்கரிக்கவேனத் தொண்ணூற்றாறு வகையான அணிகலன்களைப் ‘பிரபந்தம்’ என்னும் பேரில் உருவாக்கினர் செஞ்சொற் கவிஞர்களான சொற்கம்மியர். பிரபந்த மாவது சிற்றிலக்கியம். 96 வகைச்சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்று அந்தாதி. ஒரு பாடலின் இறுதியடியின் கடைசிச்சீர் அல்லது அசையாகிய அந்தம் அடுத்த பாடலின் ஆதியாக வரப்பெறுவது அந்தாதி. யார்க்கரு விநாயகர் மீது ஆசிரியர் பாடிச் சூட்டிய பாமாலை அந்தாதி வகையில் அமைந்ததே. இசைக்கு இசைபவன் இறைவன். ‘பாட்டுக்குருகும் தமிழ்ச் சொக்கர்’ என்பது குமரகுருபரர் வாய்மலர்த்தேன்.

தமிழ். மொழியில் காலத்தால் முந்தியது காரைக்காலம்மை யார் பாடிய அற்புதத் திருவந்தாதி. இது வெண்பாவாலியன்றது. இதனையடுத்து எண்ணத்தக்கவை முதலாழ்வார்கள் செய்த வெண்பா அந்தாதிகளும் சடகோபர் செய்த ஆயிரம் பாடல்கள் பொதிந்துள்ள திருவாய்மொழியுமாம். எனினும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் வெகு பிரசித்தமானது துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய பழமலை அந்தாதியாகும். இலங்கையில் தோன்றிய அந்தாதிகளில் பெரிதும் போற்றிப் பயிலப்படுபவை நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் படைப்புகளான கல்வளை அந்தாதியும் மறைசை அந்தாதியுமாம்.

இனி அந்தாதியும் பல திறப்பும். அவை திரிபந்தாதி, யமக அந்தாதி, நிரோட்டக யமக அந்தாதி எனவரும். அடிதோறும் வரும்

முதற் சீரோ இருசீரோ ஒரே மாதிரியமைவதாய், ஆயின் வேறுபட்ட பொருள் பயந்து நிற்க இயல்வது யமக அந்தாதி. அருணகிரியாரின் கந்தரந்தாதியும் மேலே குறித்த கல்வளை அந்தாதியுமிவ்வகைக்குக் காட்டுகள். அடிதோறுமுள்ள முதற்சீரின் முதலெழுத்து மாறுபட ஏனையவை ஒரே வண்ணம் அமையப்படுவது திரிபந்தாதி. மேலே குறித்த பழமலை அந்தாதியும் மறைசை அந்தாதியும் இவ்வகை சார்ந்தனவே. நிரோட்டக யமக அந்தாதி என்பது வாயிதழ்கள் ஒன்றோடொன்று மருவுதலின்றி ஒலிக்கும் சொற்கள் கொண்டு யமகத் தொடையாகப் பாடப்படுவது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் திருச்செந்தூர் அந்தாதியினையும் நயினை நாகமணிப்புலவரின் நயினை அந்தாதியினையும் இவ்வகைக்கு உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். யார்க்கு அந்தாதி திரிபுவகையினைச் சார்ந்தது. மடங்கி வருஞ் சொற்களை அந்நுவயஞ் செய்து பொருளைத் தேர்ந்தறிதல் இலகுவாயமைவதன்றாதலின் இதற்கோர் உரை அவசியமாயிற்று.

இந்நூலாசிரியர் சொல்விற்பனமும் கல்வி சொல்லவல்ல நல்வித்தகமும் உடையர் என்பது இந்நூற் பாடல்களைக் கருத்தாற்றிப் படிப்பார் உணர்ந்து கொள்வர். நாவலர் மருகரான வித்துவசீரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையின் மாணவர் கார்த்திகேயபிள்ளையின் மகன் முறையினரான சிற்றம்பல உபாத்தியாயரிடத்தே நன்னூல் முதலாம் கருவிநூல்கள் கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றதோடு முனிவரனைய சிற்றம்பலவனார் யார்க்கு விநாயகர் கோயில் தொண்டில் தலைநின்ற காலை தொட்டிக்கும் பூங்கொல்லைக்கும் தண்ணீர் இறைத்தல் போன்ற சரியைத் தொண்டுகளுக்குத் துணை நின்றவர் இந்நூலாசிரியர். இவர் சிறுபருவத்திலிருந்தே தம் நித்திய வழிபாட்டுத் தெய்வமாகக் கொண்ட சித்திவிநாயகப்பெருமான் மீது பொருந்திய ஈடுபாடும் தமிழன்னை மீதுற்ற ஆராக்காதலுமிணைந்து இந்நூலை ஆக்குதற்கு உந்துசக்திகளாயின எனலாம்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் சுன்னாகம் மயிலணிப்பதியில் வாழ்ந்த முருகேச பண்டிதர் போன்று இந்நூலாசிரியரும் இலக்கணச் செம்புலம் வாய்ந்தவரே. இலக்கணக் கோட்பாடுகளை இறுகத் தழுவிக்கொள்ளும் இவரது செய்யுள் நடை கடினமானதெயெனினும்

மாதுளங் கனி போன்று செழுமையான கருத்து முத்துகளைச்
செறியக் கொண்டது இந்நூல்.

இந்நூலில் வரும் வனப்புமிகு சொற்றொடர்கள், தலஞ்சார்ந்த
குழல் வர்ணனைகள் ஆதியன கற்போர்க்குச் சுவையூட்டுவனவே
அவற்றுள் ஒருதொந்திப்பிள்ளை, மருப்பாற் போர் பொறித்திட்டிள்ளை,
மதுமத்தனுக்கும் மயில்மாதுமைக்கும் மலர்ந்த தவப்புதுமத்தகக்
களிறு, வெள்ளித் தனிப்பொருப்புச் சிவத்தாள் அமுதம், யார்க்கரு
மணிக்காம் பூசைத்தனம், கூத்தன் கொழுங்கனியை உண்டவன்
நந்தம் குறையோடு, வடிவினுக்காய் அருந்துவம் தாரகம் என்று
அயின்றார், பருப்பதம் ஏடு செய் பண்டிதர் முதலானவை வனப்புச்
சொற்றொடர் களுக்குரிய காட்டுகள்.

வண்டானமார் யார்க்கரு இளம் கன்றை உன்னிக்கனையா
வருந்திடும் ஆன்பொலியார்க்கரு, கழியில் அல்பரவத் துயிலாக்
குருகார் யார்க்கரு, இறவுக்குலம் குவளை சாய்த்து அயலோடிச்
சாலிக்குலை கலைக்கக் கலங்கு வளைசேர் வயல், ஈர்வாய்க்குரு
கணைப்பச் சிறைக்குஞ்சரற்றும் பொழில் யார்க்கரு, அம்பசித
தாரணம் குங்குமம் பூத்தொளிர் தையலர்தாம் வலஞ்செய்யார்க்கரு,
பூசுரர்தம் காதல் அங்கு ஆட்டும்பதி போல்வன இயற்கை எழில்கள்.

வேய்போல் வளையாத்தலை, வித்து அரும்பாமுளை
வினைக் கேடன், களிப்புக்கு அவசமுறும் கன்றுமுதலானவை
உவமை வடிவங்கள்.

இத்தகைய சிறப்புகள் வாய்ந்த யார்க்கரு அந்தாதி யார்க்கருப்
பிள்ளையை நாளும் வணங்கும் நியமம் பூண்ட நல்லடியார்கள்
மாட்டன்றி, தமிழை ஒருபாடமாகக் கற்கும் பல்கலைக்கழக
மாணவரிடத்தும் கவிதை ஆர்வலர்கள் கரங்களிலும் இருக்கை
கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

- வ. சிவராசசிங்கம் -

என்றை

அன்று என்னைப் பிரசவித்த சிறுகுடில் யார்க்கருப்பிள்ளை திருக்கோயிலுக்கு மேல்பால் மிக அண்மையில் தான் இருந்தது. அந்தக் குடிசையில் நான் நடமாடிய காலம் என் தந்தையார் என்னைப் பள்ளிக்கு வைக்காத காலம். அதனால் யார்க்கருப்பிள்ளையின் பூசைக்காலங்களை விளம்பரஞ் செய்யும் கண்டாமணி ஓசை நாள் தோறும் கேட்கும். அதுமட்டுமன்று சிவாசாரியர் பரமசாமிக் குருக்களின் பிரகாரப் பூசைக்குரிய கைம்மணி ஓசையும் என்பிஞ்சுச் செவிகளில் விழுவதுண்டு. அவற்றைக் கேட்டதும் நான் கீழைத் திருவாயிலில் வந்து நிற்பது என் பெருவழக்காகும். அது என்பிள்ளைத் தரிசனமே.

மேலும் என் பெற்றோர்கள் அடிச்சுவட்டில் நான் பதம் பதித்து வந்தவன். அவர்கள் இருவரும் யார்க்கருப் பிள்ளையின் வணக்கத் தோடு அவர்தம் திருத்தொண்டும் செய்து பழகியவர்கள். அதுவும் எனக்குப் பிள்ளையின் தொடர்புக்கு ஊக்கந்தந்த ஒன்றாகும்.

இவற்றோடு பிள்ளை திருக்கோயிலே எனக்கு ஆச்சிரமமாகவும் அமைந்தது என்றால் அது மிகையன்று. சாந்தீப முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் பணி செய்து பயின்றவர்கள் கண்ணனும் குசேலருமே என்பது குசேலோபாக்கியானச் செய்தி. அந்நாளில் இத்திருக்கோயிலையே தம் ஆச்சிரமமாக அமைத்துக் கொண்டவர் எங்கள் ஆசிரியப் பெருந்தகை சிற்றம்பலவனார். அவரது பணி பூரண சரியைப் பணியே. அவரது பணிக்குத் துணை நின்றதில் எனக்கும் என் அன்புக்குரிய உபாத்தியாயர் சோதிடர் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களுக் குமே பூரணபங்குண்டு. இந்நிலையில் சில நாள்களில் கோயிற்பணி ஒன்று காத்துக் கிடந்தால் என் தமிழ்ப்பாடம் ஆசிரியரின் இல்லம் விடுத்து யார்க்கருப்பிள்ளையின் வெளி மண்டபத்தில் இடம் பெற்றதும் உண்டு. இவையே யார்க்கரு

அப்பன்மேல் அடியேன் கொண்ட பக்தித் தொடர்புக்கு வலுவூட்டி வந்தவை எனலாம். அதனால் யார்க்கருப் பிள்ளைக்குப் பிரபந்த மொன்றைப் படைத்தல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் என் இதயத்தில் தளிர்ந்தது. இந்த அளவில் யான் தமிழ் பயின்ற இளமைக்காலத்தில் என் ஆசிரியர் சிற்றம்பலவனார் பிள்ளை மீது அந்தாதி ஒன்று பாடத் தொடங்கி அது பூர்த்தி யாகாதிருந்ததும் எனக்குத் தெரியும். அது வாழ்நாள் பெறாமைக்கு யாது நிகழ்ந்ததோ? அதை யான் அறியுமாறில்லை, எனவே ஆசிரியப் பிரானின் பணியை மாணவனாகிய யாள் பூர்த்தி செய்வதில் எனக்குப் பங்குண்டு என்ற முடிவிலும் முகிழ்த்ததே இந்த யார்க்கரு அந்தாதி.

அந்தாதி திரிபந்தாதி. இன்றுவரன்முறைத்தமிழ் அருகியும் புதுத்தமிழ் பெருகியும் நிற்கின்றன. இந்தப் புதுத்தமிழ் கொண்டு பண்டைய தொல்காப்பியம் வள்ளுவம் முதலாம் தமிழ்க் கருவூலங் களை உள்ளபடி தெளிந்து கொள்ளுதல் யாவருக்கும் ஒப்ப முடிவதன்று. எனவே அந்த வரன் முறையைப் பேணிக்காத்தல் எம்மனோர்க்குரிய கடப்பாடு என்னும் சிந்தனையே திரிபந்தாதி வடிவமாகும். இந்நிலையில் எல்லார்க்கும் பயன்படும் நோக்கில் அந்தாதி, உரை ஒன்றை அவாவி நின்றது. அந்த அவாவலைப் பூர்த்தி செய்தவர் உரைவிற்பன்னர் பிள்ளைக்கவி. வ. சிவராஜசிங்கம். அவர் இந்நூலுக்குத் தன் சரளமான நடையால் செழித்த உரை தந்துள்ளார். அவர் முயல்பு பெரியதே. அதற்கு என் நன்றிகள் பல.

மாடத்துக்குச் சித்திரம் அழகு செய்வது. அதுபோல் புதுநூல் ஒன்றுக்கு அழகு செய்வது அணிந்துரையே. அந்தவரிசையில் தள்ளாத விருத்தாப்பிய தசையிலும் அணிந்துரைப்பாக்களை வழங்கிய மட்டுவில் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர் தம் பேரனார் புலவர் திரு.ம. பார்வதி நாதசிவம் அவர்களுக்கு முதற்கண் என் நன்றி உரித்தாகுக.

அடுத்து நிற்பவர் எனக்கு எந்தமண் தமிழமுதம் ஊட்டியதோ

அந்த மண்ணில் மலர்ந்த தம்பி சிவலிங்கராசா அவர் என்பள்ளி மாணவர். அவர் இன்று பேராசிரியராய், கலாநிதியாய், தமிழ்த்துறைத் தலைவராய்ப் பிரகாசிக்கின்றார். அதனால் என் உள்ளம் பூரிகின்றது. அந்நிலையில் அவர் என்னைப் பலவாறும் விமர்சனம் செய்து தம் அணிந்துரையை வழங்கியமைக்கு என் நன்றி கலந்த பாராட்டுக்கள் பல.

இவரை அடுத்து என் நன்றிக்குரியவர் என் அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய சைவசாரசீலர் திருமுறைச் செல்வர், சிரேஷ்ட போதனாசிரியர் திரு. ச. விநாயகமூர்த்தி அவர்கள். மூர்த்தி அவர்கள் நூலுட் புகுந்து தம் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தியமைக்கு என்நன்றிகள் பலவாம்.

என்கையெழுத்து ஏடாகவேண்டுமே என்னும் ஆதங்கம் என் நெஞ்சில் நீண்டிருந்தது. நிதிக்கு என் செய்வது என்னும் வினாவுக்கு விடைதந்தவர் என் தமையனார் பேரன், திருநிறை நம்பி சிவகுமார். அவர் யார்க்கருப்பிள்ளையின் திருப்பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணித்து நிற்பவர், அவர் நன்றி மலையினும் பெரிதே. நிற்க;

என் மைப்பிரதி கணிச்சி வடிவம் பெறக்கால்கோள் இட்ட முதற் சிந்தனையாளர் என் நெஞ்சில் இடங்கொண்ட ஆசிரியர் திருவாளர் ஐ. செல்வராசா அவர்களே. அவர் இந்நூல் வெளியீட்டிற் சூமந்த பணிகள் பல. அவை என்னால் மறக்க முடியாதவை. அதனால் அவருக்கு என் இதயங்கலந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

தமிழ்க்குடில்
நெல்லியடி கிழக்கு,
கரவெட்டி.
15-3-2006.

க. கணபதிப்பிள்ளை

யார்க்கரு அந்தாதி

விநாயகர் காப்பு

உலகம் மலரும் ஒருதொந்திப் பிள்ளை ஓடிமருப்பாற்
புலவன் எனப்போர் பொறித்திட்ட பிள்ளை புழைக்கைப்பிள்ளை
வலம்வந்து மாங்கனி வாங்கிய பிள்ளைதன் வண்டமிழ்க்கே
நலம்தந்து நிற்கு மியார்க்கரு மன்றில் நடம்பொலிந்தே.

பதவுரை: உலகம் மலரும் ஒரு தொந்திப்பிள்ளை - பிரபஞ்சம் அனைத்தும் பொருந்தி விளங்கும் ஒப்பில்லாத பெரிய வயிற்றினையுடைய பிள்ளையும், ஓடி மருப்பால்-முரிக்கப் பெற்ற ஒற்றைக் கொம்பினால், புலவன் என -அறிஞன் என்று சொல்லும் படியாக, போர் பொறித்திட்ட பிள்ளை - பாரதயுத்த வரலாற்றினை மாமேரு மலையில் எழுதிய பிள்ளையும், புழை கை பிள்ளை - துளை பொருந்திய துதிக்கையினையுடைய பிள்ளையும், வலம் வந்து மாங்கனி வாங்கிய பிள்ளை- தந்தையாகிய சிவபிரானைப் பிரதட்சிணமாக வந்து அவரிடம் மாம்பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பிள்ளையுமாகிய விநாயகப்பெருமான், யார்க்கரு மன்றில் நடம் பொலிந்து - யார்க்கருத் திருக்கோயிலில் உள்ள தேவ சபையில் ஞான நடனத்தோடும் பொலிவுற்று, தன் வண்தமிழ்க்கு நலம் தந்து நிற்கும் - தன் வளவிய தமிழாகிய இந்த அந்தாதி நூலுக்கு நல்லருள் பாலித்து நிலைத்தருளுவார்.

விளக்கக் குறிப்பு:- உலகம் மலரும் தொந்தி - சர்வவியாபகமாகிய தடத்த நிலை: போர் - ஆகுபெயராய் வியாச பாரதத்தைக் குறித்தது. இதனையே 'ஆக வங்கூர் எழுத்தாணி' என்பர் வரந்தருவார். மாங்கனி வாங்கியமை சிவனே பிரபஞ்சம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது. யான் இந்நூலைப் பிழையின்றி எழுதப் புலவனாகிய பிள்ளையும் அருள் பாலிக்கும் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று. ஒடி மருப்பு - இறந்த காலம் காட்டிய வினைத்தொகை.

கோணேசர்

இருமாதங் கத்த னெழிற்கோண வெற்ப னிருங்கருணை
வருமாதங் கத்தன் புடனீவ னென்றன் மனத்துவந்தே
திருமாதங் கத்தன் திருமார்ப மீந்தவன் சீர்மருக
னொருமாதங் கத்தனி யார்க்கருப் பிள்ளை யொளிர் தமிழ்க்கே
இரு மாத அங்கத்தன்: எழில் கோண வெற்பன்: இரும் கருணை
வரும் ஆதங்கத்து அன்புடன் ஈவன். எந்தன் மனத்து வந்தே:
திரு மா தங்க தன் திருமார்பம் ஈந்தவன் சீர் மருகன்:
ஒரு மாதங்கத்தன்: யார்க்கரு பிள்ளை ஒளிர் தமிழ்க்கே.

ப-ரை: இரு மாத அங்கத்தன் - இரண்டு மகளிரோடும் இணைந்திருக்கும் திருமேனி பொருந்தியவரும், எழில் கோண வெற்பன் - அழகிய திரிகோணமலையை உடையவருமாகிய கோணேசப்பெருமான், திரு மா தங்க - செல்வத்துக்கு இறைவியாகிய இலக்குமி உறைதற்கு, தன் திரு மார்பம் ஈந்தவன் - தனது அழகு மார்பினை வழங்கிய திருமாலுக்கு, சீர் மருகன்- சிறந்த மருமகனும், ஒரு மாதங்கத்தன் - ஒப்பற்ற யானை வதனத்தை உடையவரும், யார்க்கரு பிள்ளை - யார்க்கருப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய விநாயகரின், ஒளிர் தமிழ்க்கு - பிரபை மிக்க அந்தாதி நூல் மலர்ந்து நிறைவுறுவதற்கு, என் மனத்து வந்து - எனது உள்ளத்தின் கண் எழுந்தருளி வந்து, வரும் ஆதங்கத்து - தோன்றும் அச்ச வேளைகளில், இரும் கருணை அன்புடன் ஈவன் - பெருங்கிருபையைப் பரிவோடும் வழங்கியருள்வார்.

வி. கு: இருமாதர் - மாதுமை, கங்கை: ஆதங்கம் - அச்சம், அது சொற்பொருள் முட்டுப்பாடு தோன்றுமோ என்ற அச்சம், திருமகள் தங்கும் மார்பு - ஸ்ரீவற்சம்: மாதுமை திருமாலுக்குத் தங்கையாயின மையின் விநாயகர் அவர்க்கு மருகராயினார்.

செந்திற் பிள்ளை

ஊரலை வாய்வர வுண்டி வழங்கு முழுவ்தங்க
 ளேரலை வாய்வருஞ் செய்யார்க் கருப்பிள்ளை யின்றமிழ்நூ
 லாரலை வாய்வைக்க வார்க்குங் குருகா ரல்தடஞ்சூழ்
 சீரலை வாய்க்குகன் சிந்தையிற் பூத்தத் திகழு நின்றே.

ஊர் அலைவு ஆய் வர உண்டி வழங்கும் உழவர் தங்கள்
 ஏர் அலைவு ஆய் வரும் செய் யார்க்கரு பிள்ளை இன்தமிழ் நூல்
 ஆரலை வாய் வைக்க ஆர்க்கும் குருகு ஆர் அலர் தடம் சூழ்
 சீரலைவாய் குகன் சிந்தையில் பூத்து திகழும் நின்றே.

ப-ரை: ஊர் அலைவு ஆய் வர - தொலையூர் மக்கள் சஞ்சல முற்றுவர, உண்டி வழங்கும் - அவர்களுக்கு உணவளிக்கும், உழவர் தங்கள் ஏர் அலைவு ஆய் வரும் செய் - வேளாண் மக்களது கலப்பைகள் சுழன்றுவரும் வயற்பக்கங்களையுடைய, யார்க்கரு பிள்ளை இன் தமிழ் நூல்-யார்க்கரு விநாயகருடைய இனிய தமிழி யன்ற அந்தாதி, ஆரலை வாய் வைக்க - ஆரல் மீன்களை அலகிற் கொள்ள, ஆர்க்கும் குருகு ஆர் - ஒலி எழுப்பும் நாரை முதலான பறவைகள் நிறைந்து நிற்கும், அலர் தடம் சூழ்-மலர் வாவிகள் எங்கும் சூழ்ந்திருக்கும், சீரலைவாய்க் குகன் சிந்தையில் பூத்து - திருச்செந்தூர்க் குகனாகிய சண்முகப்பெருமானின் திரு வுள்ளத்தே மலர்ந்து, நின்று திகழும் - நிலைபேற்றுறுப் பிரகாசிக்கும்.

வி. கு: ஊர் அலைவு- நடையும் பொருள் இழப்புமியன்ற தொலை யூராரது துன்பம்: உண்டி - இங்கு அன்னதானம் குறித்தது, ஏர் அலைவு உண்டி வழங்கலுக்கு ஏதுவாய் நின்றது. ஆரல் - மீன் வகை: கூர் ஆரல் இரை தேடிக்க் குளம் உலவி வயல் வாழும் தாராவே மடநாராய் என்பது காழியார் திருவாக்கு.

நூல்

பொன்னிலங் காத்தி புனைமுடி யார்யார்க் கருவொடுபொற்
 பன்னிலங் காத்திருக் கும்மணி வண்ணர் பனவனிடக்
 கொன்னிலங் காந்திமைப் போதி லமுதுண்ட குஞ்சர்தாண்
 மின்னிலங் காந்தி விரியுமென் னெஞ்சில் விதிசெருத்தே.

பொன் இலங்கு ஆத்தி புனை முடியார்: யார்க்கருவொடு பொன்
 பல் நிலம் காத்து இருக்கும் மணி வண்ணர்: பனவன் இட
 கொன்னில் அங்காந்து இமை போதில் அமுது உண்ட குஞ்சர்தாள்
 மின்னில் அம் காந்தி விரியும் என் நெஞ்சில் விதி செருத்தே.

ப-ரை: பொன் இலங்கு ஆத்தி புனை முடியார் - பொன் வண்ணம்
 பிரகாசிக்கும் ஆத்திமலர் சூடப்பெற்ற திருமுடி உடையவரும், யார்க்
 கருவொடு - யார்க்கருத் தலத்தோடு, பொன் பல் நிலம் காத்து
 இருக்கும் - சுவர்க்கம் முதலான பல உலகங்களையும் பாதுகாத்து
 அமர்ந்தருளும், மணிவண்ணர் - மாணிக்க வண்ணரும், பனவன்
 அமுது இட - அந்தணச் சிறுவனாகிய நம்பி யாண்டார் நம்பி
 அமுதுபடைக்க, கொன்னில் - அச்சத்தால், அங்காந்து இமை போதில்
 உண்டவாய்திறந்து ஒரு நொடியில் நிவேதனஞ் செய்த வருமாகிய,
 குஞ்சர்தாள் - யானைமுகப் பெருமானது திருவடிகள், விதி செருத்து
 - என் பழவினையை அழித்து, என் நெஞ்சில் - அடியேன் இதயத்தில்,
 மின்னில் அம் காந்தி விரியும் - மின்னலைப் பார்க்கினும் அமுது
 மிளிர்ந்து பரக்கும்.

வி. கு:- தாள் நெஞ்சிற் பிரகாசிக்கப் பழவினை அழிப்பு
 வேண்டியதாயிற்று. ஆத்திமலர் விநாயகருக்கு உரிமை பெற்று நிற்பது.
 அதனை ஆத்திசூடி அமர்ந்த தேவன்' என்னும் தமிழ் மூதாட்டியின்
 வாக்கு வலியுறுத்தும்.

-1-

விதியா தவன்றொழும் வேழத் தியார்க்கரு விண்ணகரப்
 பதியா தவன்பணி யாதெனக் கேட்டுப் பதைத்தருகிப்

பொதியா தவன்பொடும் போற்றுதிர் மண்ணிற் புரளுககா
நிதியா தவஞர் புரந்திடு வீரிந் நிலந்தணந்தே.

விதி ஆதவன் தொழும் வேழத்து யார்க்கரு விண் நகர
பதி யாது அவன் பணி யாது எனக் கேட்டு பதைத்து உருகி
பொதியாத அன்பொடும் போற்றுதிர் மண்ணில் புரளுக கா
நிதி ஆ தவர் ஊர் புரந்திடுவீர் இ நிலம் தணந்தே.

ப-ரை: விதி ஆதவன் தொழும் - பிரமதேவன் சூரியதேவன் முத
லானோர் வணங்கும், வேழத்து - யானை முகராகிய விநாயகருக்
கமைந்த, விண் நகர பதி யார்க்கரு யாது - சுவர்க்க பதியாகிய
அமராவதி என்னும் தேவேந்திர நகரம் போலும் சிறப்புடைய யார்க்கரு
என்னும் கோயில் எது? அவன் பணி யாது - அங்குறையும்
பெருமானுக்குச் செய்யத்தக்க தொண்டு எது? என கேட்டு பதைத்து
உருகி - என்று வினாவிக்க கோயிலைச் சென்றடைந்து இது காரும்
பணிபுரியாது காலத்தை வீணே கழித்தோமே என்று பதைபதைத்து
நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து, பொதியாத அன்பொடும் போற்றுதிர் - கட்டுப்
படுத்த முடியாது பிரவாகிக்கும் அன்பொடும் துதிப்பீர்: மண்ணில்
புரளுக - திருத்தல வீதியில் அங்கப்பிரதட்சணம் செய்வீர்: அவ்வாறு
செய்வீராயின், இ நிலம் தணந்து - இவ்வுலக சஞ்சல வாழ்வு
நீங்கப் பெற்று, கா நிதி ஆ தவர் ஊர் புரந்திடுவீர் - கற்பகச்
சோலை மருவியதும் சங்க பதும நிதிகள் கொண்டதும் காமதேனு
வதிவதும் தவத்தாலுயர்ந்த தேவர்கள் வாழ்வதுமாகிய சுவர்க்க
லோகத்தை அரசாள்வீர்.

வி. கு:- இது தவஞ் செய்யாது சுவர்க்கமானும் இலகு வழி கூறிய
வாறாம்.

-2-

நிலத்தே வருமன்றி நீணிலத் தேவரு நீடுபொன்னம்
பலத்தே வருங்கரு தும்பதி யார்க்கருப் பண்ணவநின்

றலத்தே வருபதந் தந்தனை யான்செய் தவமெதுகற்
புலத்தே வருமருப் பொண்கரத் தாயருள் பூத்தவனே.

நிலத்து ஏவரும் அன்றி நீள்நில தேவரும் நீடு பொன்னம்
பல தேவரும் கருதம் பதி யார்க்கரு பண்ணவ நின்
தலத்தே வரு பதம் தந்தனை: யான் செய் தவம் எது: கல்
புலத்து ஏவரும் மருப்பு ஓள் கரத்தாய் அருள் பூத்தவனே.

ப-ரை: நிலத்து ஏவரும் அன்றி - இந்தப் பூவுலகோர் எல்லோருமே
அல்லாது, நீள் நிலத்தேவரும் - நெடிய ஆகாய வாசிகளாகிய
தேவர்களும் நீடு பொன்னம்பல தேவரும் - புகழால் நீட்டமிக்க
பொன்னம்பலமென்னும் சிதம்பர நடராசரும், கருதம் - நினைக்கின்ற,
யார்க்கரு பதி பண்ணவ - யார்க்கருத்தலத்து இறைவ, கற்புலத்து
ஏவரும் மருப்பு ஓள் கரத்தாய் - மகாமேரு மலையிற் செலுத்தப்
பெறும் ஒளி பொருந்திய கொம்பினைத் தாங்கிய திருக்கரத்தோய்,
அருள் பூத்தவனே - அடியருக்காம் கிருபையோடும் மலர்ந்திருப்ப
வனே, நின் தலத்து வரும் பதம் தந்தனை - உனது பதிக்கு வரும்
பேற்றினை அருளினாய்: யான் செய் தவம் எது - அவ்வாறு அருளப்
பெறுதற்கு யான் புரிந்த முன்னைத்தவம் எத்தகையதோ?

வி. கு:- நிலத்தேவர் எனக் கூட்டிப்புகரரான அந்தணரையும் கொள்க.
பொன்னம்பலத்தேவரும் கருதல் - தனது தலமாகக் கருதல். இவ்
வாறன்றி பொன் அம்பலத்து ஏவரும் எனக்கண்ணழித்து மகாலக்குமி
யும் சிதம்பர தலத்துள்ள அந்தணராகிய எல்லோரும் எனவும் பொருள்
கொள்க.

-3-

பூமா திருக்கும் பொழிற்பதி யார்க்கருப் பூத்தகளி
றேமா திருக்கைக் கலசத்த வேரம்ப வென்றவன்றன்
நாமா திருக்குந் நவிலரும் பேரை நவில்மல
மாமா திருக்கொழிப் பீரம்மை யேழு மகன்றவரே.
பூ மாது இருக்கும் பொழில் பதி யார்க்கரு பூத்த களி
றே! மா திரு கை கலசத்த! ஏரம்ப என்று அவன் தன்

நாமாது இருக்கும் நவில் அரும் பேரை நவில் க மலம்
அதும் மா திருக்கு ஒழிப்பீர்: அம்மை ஏழும் அகன்றவரே.

ப-ரை: பூ மாது இருக்கும் பொழில் பதி யார்க்கரு பூத்த களிநே-
கமல மகளாகிய இலக்குமி வாசஞ் செய்யும் சோலைகுழ யார்க்கருத்
தலத்தில் மேவி வீற்றிருக்கும் யானை வதனத்தையுடைய இறையே,
மா திரு கை கலசத்த - பெரிய அழகு மிக்க துதிக்கையில்
இரத்தின கலசத்தை ஏந்தியவரே, ஏரம்ப ஏரம்ப நாயகரே, என்று
அவன் தன் - என்றின்னவாறு அப்பெருமானின், நாமாது(ம்) இருக்கும்
நவில் அரும் பேரை நவில் க வாணியும் இருக்கு வேதமும் கூடச்
செப்புதற்கரிய பெருமை வாய்ந்த நாமங்களை உச்சரிப்பீராக,
அவ்வாறு உச்சரிப்பீராயின், மா திருக்கு ஆம் மலம் ஒழிப்பீர் -
பெரிய வஞ்சனையைச் செய்வனவாகிய மும்மலங்களையும் ஒழித்த
வராவீர், (இங்ஙனம் மலவாதனை ஒழிக்கப் பெறுவோர்) அம்மை
ஏழும் அகன்றவரே - மறுமையாம் எழுவகைப் பிறப்புகள் அகலப்
பெற்றவராவர்.

வி. கு:- ஏழ்பிறப்புகள் - தாவரம் நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, பறப்பன,
விலங்குகள், மக்கள், தேவர். அகன்றவர் - துணிவினால் எதிர்காலம்
இறந்தகாலம் பெற்றது.

-4-

அகத்தா மரைவரு மன்பரை யாடிரு மைந்தனையா
னிகத்தா மரைக்கண மும்மற வேனிங் கிலங்குபஞ்ச
முகத்தா மரைவரு மொய்த்தென யார்க்கருப் பூம்பொழிற்கே
புகத்தா மரையெனப் புக்கவன் றாமரைப் பொற்கழலே.
அகம் தாமரை வரும்: அன்பரை ஆள்திரு மைந்தனை, யான்
இகத்து ஆம் அரை கணமும் மறவேன்: இங்கு இலங்கு பஞ்ச
முக தாமர் ஐவரும் மொய்த்து என யார்க்கரு பூ பொழிற்கே
புக தாம் மரை என புக்கவன் தாமரை பொன் கழலே.

ப-ரை: அன்பரை ஆள் திரு மைந்தனை - பக்தராகிய
மெய்யடியாரை ஆட்கொள்ளும் அழகு வல்லபத்தோனை, யான் -
அடியேன், இகத்து ஆம் அரைகணமும் மறவேன் - இம்மைப்

பிறப்பில் தோற்றங் கொள்ளும் அரை நொடிதானும் மறக்கமாட்டேன், அதனால்: இங்கு இவ்விடத்து, இலங்கு பஞ்சமுக தாமர் ஐவரும் மொய்த்தென - விளங்குகின்ற வதனத்தையுடைய சூரியர் ஐவரும் தொகுதியாக எழுந்தருளிவந்தனர் என்று சொல்லும்படியாக - யார்க்கரு பூ பொழிற்கு புக - யார்க்கருத் தலமாகிய மலர்ச்சோலையின் கண் புகுவதற்கு, தாம் மரை என புக்கவன் - தாவிச் செல்கின்ற மான்என்று சொல்லும்படியாகப் புகுந்தவராகிய விநாயகப் பெருமானது, தாமரை பொன்கழல் - செந்தாமரை போலும் அழகுத் திருவடிகள், அகம் தாமரை வரும் - அடியேனது இதய கமலத்தில் எப்போதும் தோன்றி நிற்கும்.

வி. கு:- மைந்து-வலிமை, மன் பரையாள் திரு மைந்தன் எனவுங் கூட்டி நிலைபெறும் சிவசக்தி மகன் எனப்பொருள் கொள்க. மரை-மான் அன்றி மரையுமாகும். விநாயகர் மானாக யார்க்கரு சோலை யாயிற்று.

-5-

கழங்கா டரிவையர் காண்பதி யார்க்கருக் கற்பகசிசம்
பழங்கா டமர்ந்தநின் பாதாம் புயமறப் பாரென்செய்வார்
வழங்கா டரிசனம் மாமலர் மங்கையிவ் வாழ்விற்பின்னும்
முழங்கா டரிபக டீர்ந்து வருமந்த ழுப்பிணக்கே.

கழங்கு ஆடு அரிவையர் காண்பதி யார்க்கரு கற்பக: செம்
பழம் காடு அமர்ந்த நின்பாத அம்புயம் மறப்பார் என் செய்வார்
வழங்காள் தரிசனம் மா மலர் மங்கை இ வாழ்வில் பின்னும்
முழங்கு ஆடு அரி பகடு ஊர்ந்து வரும் அந்த ழுப்பிணக்கே.

ப-ரை: கழங்கு ஆடு அரிவையர் காண்பதி யார்க்கரு கற்பக-
கழங்கு என்னும் விளையாட்டையாடி மகிழ்கின்ற இயல்பினரான
பெண்களும் தரிசிக்கும் யார்க்கருத் தலம் மேவும் கற்பக விநாயகரே,
செம்பழம் காடு அமர்ந்த நின் பாத அம்புயம் மறப்பார் - பழமை
வாய்ந்த திருச்செங்காட்டங்குடியிலும் எழுந்தளியிருக்கும் உனது
பாத தாமரைகளை எண்ணாது இருப்போர்க்கு, இ வாழ்வில் - இந்த

யார்க்கரு அந்தாதி

மண்ணுலக வாழ்க்கையில், மா மலர் மங்கை தரிசனம் வழங்காள் - செந்தாமரை ஆசனியாகிய இலக்குமி தன்காட்சியை வழங்க மாட்டாள், பின்னும் - மேலும், முழங்கு ஆடு அரி பகடு ஊர்ந்து வரும் அந்த மூப்பினுக்கு - பயங்கர ஒலி செய்து கொலை செய்யும் யமன் எருமை வாகனத்தில் வந்து சேர்கின்ற அந்த வயோதிப தசைக்கு, என் செய்வார் - எவ்வாறு முகங் கொடுப்பார்?

வி. கு:- கழங்கு - கழற்சிக்காய் கொண்டு மகளிராடும் விளையாட்டு, அ. து இங்கு கொக்கான் வெட்டுதலாக மாறியிருக்கலாம். அரிவையர்-எழுவகைப் பருவத்து மகளிரில் ஒரு பருவத்தினர். அரிவையர் எனவே பேதை பெதும்பை மங்கையரும் அடங்கியவாறாம்.

-6-

மூதா ரணக்கழன் முன்னவ முக்கண் முகிழ்த்தகுரு
நாதா ரணத்துக் கயமுகற் சாடிய ஞானக்கொம்பா
லாதா ரணஞ்செய் பணையார்க் கருப்பதி யானந்தவிச்
சாதா ரணன்கருச் சாடுவ தென்றகொல் சாற்றுதியே
மூது ஆரண கழல் முன்னவ! மு கண் முகிழ்த்த குரு
நாதா ரணத்து கயமுகன் சாடிய ஞான கொம்பால்
ஆ தாரணம் செய் பணை யார்க்கரு பதி ஆனந்த
சாதாரணன் கரு சாடுவது என்றகொல் சாற்றுதியே.

ப-ரை: மூது ஆரண கழல் முன்னவ - பழமை வாய்ந்த வேதங்களே கழலாகவுடைய முன்னைப்பரம்பொருளே, மு கண் முகிழ்த்த குரு நாதா - மூன்று திருவிழிகள் மலர்ந்திருக்கும் ஞான தேசிகரே, ஆ தாரணம் செய் பணை - பசு நிரைகள் நீடு தரித்து நிற்கும் வயல்கள் சூழ்ந்த, யார்க்கரு பதி ஆனந்த - யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளும் ஆனந்த ரூபமானவரே, ரணத்து கஜமுகன் சாடிய ஞான கொம்பால் - போர்க்களத்தில் கயமுகாசுரனை அழித்த ஞான வடிவான கொம்பினால், இ சாதாரணன் கரு சாடுவது என்று - இந்த எளியவனாகிய எனது பிறப்புக்குரிய வினைகளை அழிப்பது எப்போது: சாற்றுதி - அதனைக் கூறியருளுக.

வி. கு:- ஞானக்கொம்பு - பாரதம் எழுதிய கொம்பு

சால்வளை யார்க்கும் பதியார்க் கருத்தந்தை பாரிதந்த
 கோல்வளை யார்மணங் கூடிடப் பெய்த குளிகருணை
 பால்வளை யார்திருக் கைக்களி நேறண பசந்தளிர்வேய்
 போல்வளை யாத்தலைப் புன்மைய நேற்கென்று பூப்பதவே.
 சால் வளை ஆர்க்கும் பதி யார்க்கரு தந்தை பாரி தந்த
 கோல் வளையார் மணம் கூடிட பெய்த குளிர் கருணை
 பால் வளைஆர் திரு கை களிநே தண் பசந் தளிர் வேய்
 போல் வளையா தலை புன்மையனேற்கு என்று பூப்பதவே.

ப-ரை: சால் வளை ஆர்க்கும் பதி -உழவு சாலில் உள்ள சங்குகள்
 ஒலிக்கும் ஊராகிய, யார்க்கரு தந்தை - யார்க்கருத்தலத்தில் எழுந்
 தருளியிருக்கும் எங்கள் பிதாவே: பால் வளை ஆர் திருகை களிநே-
 பால் வண்ணச் சங்கேந்திய அழகுத் துதிக்கையை உடைய யானை
 வதனத்தினரே, தண் பசம் தளிர்வேய் போல் - குளிர்ந்த பசிய
 தளிர் கொண்ட மூங்கில் போல, வளையா தலை புன்மையனேற்கு
 - வணங்காத சிரசினையுடைய சிறுமையுடையேன் பால், பாரி தந்த
 கோல் வளையார் மணம் கூடிட - வள்ளல் பாரி பெற்ற திரண்ட
 வளையலணிந்த மங்கையரது திருமணம் கைகூட்டுகு, பெய்த குளிர்
 கருணை- பொழிந்த தண்ணளியாகிய கருணை, என்று பூப்பது -
 எப்போது மலர்வது!.

வி. கு:- பாரி-பறம்பு மலையைத் தலை நகராகக் கொண்டு அரசோச்
 சிய குறுநில மன்னன்: அவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன்:
 மூவேந்தர் சூழ்ச்சியால் அவன் உயிர்துறக்கவே, அவன் மகளிராகிய
 அங்கவை, சங்கவை என்னும் இருவரும் பாரியின் நண்பரான கபிலரது
 அரவணைப்பில் சில நாள் வாழ்ந்தனர். இந்நிலையில் கபிலரும்
 வடக்கிருந்து உயிர் போக்கினார். அப்போது எத்துணையும் இல்லாத
 அவ்விரு மகளிர்க்கும் உதவ முன்வந்தார் ஓளவையார். அவர் அம்
 மங்கையர்க்கு வாழ்வளிக்க விரும்பினார். அதற்கு அந்நாளில்
 திருக்கோவலூரை அரசு செய்த தெய்வீகனை இணங்குமாறு
 வேண்டினார். ஆனால் தெய்வீகனோ மூவேந்தர்க்கும் அஞ்சித்

தயங்கினான். அது கண்ட தமிழ்த்தாய் தம் வழிபடு கடவுளாகிய கணபதியை வேண்டினார். அவ்வேண்டுதலால் மூவேந்தர் திருமண நிகழ்வில் பங்குகொள்ள, மங்கையர் மணம் மங்கலமாயிற்று.

-8-

பதமத் தனுக்கும் பகடுர் நமற்கும் பயமின்றியான்
முதுமத் தலினாத்தன் முளரிப் பதத்தேன் முகப்படுதன்றோ
மதுமத் தனுக்கும் மயின்மா துமைக்கும் மலர்ந்ததவப்
புதுமத் தகக்களி ரேபதி யார்க்கருப் புண்ணியனே.
பதுமத்தனுக்கும் பகடு ஊர் நமற்கும் பயம் இன்றி யான்
முது மத்தன் ஓத்து உன் முளரி பத தேன் முகப்பது என்றோ
மது மத்தனுக்கும் மயில் மாது உமைக்கும் மலர்ந்த தவ
புது மத்தக களிறே பதி யார்க்கரு புண்ணியனே.

ப-ரை: மது மத்தனுக்கும் - தேன் பொருந்திய ஊமத்தம் பூவைச் சூடிய சிவபிரானுக்கும், மயில் மாது உமைக்கும் - மயில் போலும் சாயலையுடைய உமையம்மையாருக்கும், மலர்ந்த - மைந்தனாக அவதரித்த, தவ மத்தக புது களிறே - தவப்பேறான மத்தகத்தை யுடைய புதிய யானை முகத்தவரே, யார்க்கரு பதி புண்ணியனே - யார்க்கருத் தலத்துள்ள புண்ணியமூர்த்தியே, பதுமத்தனுக்கும் பகடுர் நமற்கும் - தாமரையாசனராகிய பிரம தேவருக்கும் எருமைக்கடாவைச் செலுத்திவரும் இயமனுக்கும், யான் பயமின்றி - அடியேன் அச்சங் கொள்ளாமல், முது மத்தன் ஓத்து- முதிர்ந்த பித்தன் போன்று, (எதுவித சிந்தனையினாலும் கலங்காமல்) உன் முளரி பத தேன் என்று முகப்பது - உனது பாத தாமரையிற் பெருகும் திருவருளாகிய தேனை எந்த நாளில் முகந்து கொள்ளுவது?

வி. கு:- பயம் - ஜனன மரண பயங்கள், அவை முறையே பிரமனுக்கும் இயமனுக்கும் உரிமை பூண்டன. முகத்தல் - மொள்ளு தல். அதனால் திருவருட்டேன் மிகுதி புலனாயிற்று. புதுக்களிறு - மனித சரீரங்கொண்டகளிறு. முது மத்தன்- உண்மைப்பக்தி நிலை.

-9-

பண்ணாறு காயம் புகுந்தலைந் தாயார்க் கருப்பொருளைக்
 கண்ணாறு காயா வகைநீ பணிந்திலை கண்மனமே
 பண்ணாறு கால்கூழ் பனிமலர் சாத்திப் பரவிலையீம்
 மண்ணாறு காணே மறித்தும் புகமனம் வைத்ததென்னே
 புண் நாறு காயம் புகுந்து அலைந்தாய் யார்க்கரு பொருளை
 கண் ஆறு காயா வகைநீ பணிந்திலை கண்மனமே
 புண் ஆறு கால் கூழ் பனி மலர் சாத்தி பரவிலை ஈம்
 மண் நாறு காணே மறித்தும் புக மனம் வைத்தது என்னே.

ப-ரை: கல் மனமே - கல்லொத்த கடினமான நெஞ்சமே, புண்
 நாறு காயம் புகுந்து அலைந்தாய் - புண்சீழ் மணக்கும்
 உடலையெடுத்துப் பல பிறவிகளிலும் அல்லல் உற்றாய், யார்க்கரு
 பொருளை- யார்க்கருப்பதிமேவும் பரம்பொருளாகிய பெருமானை,
 கண் ஆறு காயா வகை - கண்களில் பெருக வேண்டிய ஆறுபோலும்
 நீரானது வற்றாவண்ணம் உருகி, நீ பணிந்திலை - நீ
 வழிபட்டாயல்லை, புண் ஆறு கால் சூழ்-இசை எழுப்பும் வண்டுகள்
 மொய்க்கும், பனி மலர் சாத்தி பரவிலை - குளிர்ச்சி பொருந்திய
 மலர்கள் சூட்டிப் போற்றினாயல்லை, ஈம் மண் நாறு காணே-விறகடுக்
 கப் பெற்ற மண்ணில் தூர்நாற்றம் வீசும் சுடுகாட்டுக்கே, மறித்தும்
 புக மனம் வைத்தது என் - மீளவும் புகுந்துலவ மனம் வைத்த
 காரணம் யாதோ?

வி.கு:- புண் நாறுதல் - புண் தோன்றலுமாம், கண்ணீர் காயுமென்றால்
 அது மிகு பக்தி அன்று என்பது அருத்தாபத்தி. அதனைக் கல்
 மனம் வலியுறுத்தியது. ஆறுகால் - வண்டு, அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

-10-

என்னப்ப னாகப் பரிநூல னேரம்ப னென்னிதயம்
 மன்னப்ப னாகப்பன் வண்டான மார்யார்க் கருவில்வந்த
 பொன்னப்ப னாதிப் புகர்முகத் தோன்கதை போற்றலன்றிச்
 சின்னப்ப னாகப் சிறுகதை கேட்கில என் செவிக்கே.

என் அப்பன் ஆகம் புரி நாலன் ஏரம்பன் என் இதயம்
மன் அப்பன் ஆகு அப்பன் வண் தானம் ஆர் யார்க்கருவில் வந்த
பொன் அப்பன் ஆதி புகர் முகத்தோன் கதைபோற்றல் அன்றி
சின்ன பல் நாகர் சிறுகதை கேட்கில என் செவிக்கே.

ப-ரை: என் அப்பன் -எனக்குத் தந்தையானவரும், ஆகம் புரி
நூலன் - திருமேனியில் உபவீதம் அணிந்தவரும், ஏரம்பன் - ஏரம்பன்
என்னும் திருநாமம் உடையவரும், என் இதயம் மன் அப்பன் -
எனது உள்ளத்தே என்றும் நிலை கொண்டிருக்கும் தந்தையும்,
ஆகு அப்பன் - பெருச்சாளியை ஊர்தியாகவுடைய தந்தையும்,
வண் தானம் ஆர் யார்க்கருவில் வந்த பொன் அப்பன் - வளவிய
கொடை நிறைந்த யார்கருப்பதி மேவும் பொன்மயமான திருமேனியை
உடையவரும், ஆதி புகர் முகத்தோன் - முதல்வரும் புள்ளிகள்
பொருந்திய யானை முகத்தையுடையவருமாகிய பெருமானின், கதை
போற்றல் அன்றி - மான்மியங்களைக் கேட்பதேயல்லாமல், பல்
சின்ன நாகர் சிறுகதை - பலராகிய சிறுவாழ் நாள் கொண்ட தேவர்
களின் சிறுமையான வரலாறுகள், என் செவிக்கு கேட்கில என்னுடைய
செவிகளுக்குக் கேட்டகமாட்டா.

வி.கு: ஏரம்பன் - உருத்திரனுக்குச் சமீபத்தில் இருப்பவன் என்றும்
அடியாரை விருத்தியடைவிக்கின்றவன் என்றும் பொருள் தரும். வண்-
தானம் என்பதை வண்டானம் என ஒரு சொல்வடிவமாக்கி அதற்குக்
கொய்யடிநாரை எனவும் பொருள் கொள்க. புரிநூல்-உபவீதம் என்னும்
புணால்.

-11-

செவிக்குடை யாடுபொற் சிற்றெலி யேநீ திசைதொழநல்
லவிக்குடை யார்தொழு மையனை யார்க்கரு வைங்கரணைக்
கவிக்குடை யாமகிழ் கொம்புடைக் கையனைக் கற்பகத்தைப்
புவிக்குடை யானைச் சமந்திட முன்செய் தவம்புகலே
செவிக்குடை ஆடு பொன் சிறு எலியே நீ திசைதொழ நல்
அவிக்கு உடையார் தொழும் ஐயனை யார்க்கரு ஐங்கரணை

கவிக்கு உடையா மகிழ் கொம்பு உடை கையனை கற்பகத்தை
புவிக்கு உடையானை சுமந்திட முன் செய் தவம் புகலே.

ப-ரை: குடை செவி ஆடும் பொன் சிறு எலியே - குடை போலுஞ்
செவி ஆடியவண்ணம் இருக்கின்ற அழகிய சிறிய எலியே, நல்
திசை தொழ - நன்மை பயிலும் நாலுதிசைகளிலுமுள்ளார் தொழுமாற
மைந்த, அவிக்கு உடையார் தொழும் ஐயனை-வேள்வி
நாயகர்களாகிய இந்திரன் முதலாந் தேவர்கள் வந்து வணங்கும்
பெரியோனை, யார்க்கரு ஐங்கரனை - யார்க்கருப்பதியில் வீற்றிருக்
கும் ஐங்கரமுர்த்தியை, கவிக்கு உடையா மகிழ் கொம்பு உடை
கையனை - பாவால் இயன்ற பாரத மகாகாவியத்தை எழுதுதற்
பொருட்டு மகிழ்ந்து ஓடித்த கோட்டினைக் கையிற் கொண்டவரை,
கற்பகத்தை - கற்பக விநாயகரை, புவிக்கு உடையானை -
பூமியிலுள்ளாரை உடைமை கொண்டவனை, சுமந்திட நீ முன்
செய் தவம் புகல் - சுமத்தற்கு ஏதுவாக நீ முன்பு செய்த தவமேம்
பாட்டை நாமறியச் சொல்லுவாய்.

வி.கு: ஒரு சிற்றெலி புவிக்குடையாரைச் சுமத்தல் விந்தையாதலின்
அதன் முன்னைத் தவத்தை அறிதல் அவாவுடையதாகும். அவிக்கு
உடையார் இந்திரனாதியோரன்றி, யார்க்கருவிலுள்ளாருமாம். இப்
பொருளில் அவி-அன்னதானம் குறித்தது.

-12-

தவத்தா ளமுதத் தமிழண்ணை வெள்ளித் தனிப்பொருப்புச்
சிவத்தா ளமுத மயின்றிடத் தாக்கிய திண்கரமே
திவத்தா ளமலர் சிவப்பிள்ளை யார்க்கருத் தேப்பதிக்கே
தவத்தா ளராதொண்டர் தொந்தத் துடைத்திடத் தோன்றியதே.
தவத்தாள் அமுத தமிழ் அன்னை வெள்ளி தனி பொருப்பு
சிவம் தாள் அமுதம் அயின்றிட தாக்கிய திண் கரமே
திவத்த ஆள் அமலர் சிவம் பிள்ளை யார்க்கரு தேபதிக்கே
தவம் தாளர் ஆம் தொண்டர் தொந்தம் துடைத்திட தோன்றியதே.

ப-ரை: தவத்தாள் - பெருந்தவப் பேறுடையவளும், அமுத தமிழ்
அன்னை - தேவாமிர்தமாகத் திகழும் தமிழுக்கும் அன்னை போல்பவ

ளுமாகிய ஓளவைப்பிராட்டியை, தனி வெள்ளி பொருப்பு - தனித் தன்மை வாய்ந்த கயிலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், சிவம் தாள் அமுதம் அயின்றிட தூக்கிய- சிவபிரானின் திருவடிகளாகிய தேவாமிர்தத்தை அருந்துமாறு தூக்கிவிட்ட, திவத்து ஆள் அமலர் சிவப்பிள்ளை - பரமபதம் வழங்கி ஆளுகின்ற நிர்மல மூர்த்தியாகிய சிவனின் திருக்குமாராகிய விநாயகரது, திண் கரமே - திண்ணிய துதிக்கையே, யார்க்கரு தே பதிக்கு - யார்க்கரு என்னும் பெயர் கொண்ட திவ்விய சேத்திரத்தில், துவம் தாளர் ஆம் தொண்டர் - உறுதிபடைத்த தாளாண்மையுடைய அடியார்களின், தொந்தம் துடைத் திட தோன்றியது. பந்த பாசங்களைத் துடைத் தொழிக்க விளக்க முற்று நின்றது.

வி.கு: சுந்தரரும் சேரமான் பெருமான் நாயனாரும் கயிலை சென்றடைவதற்கு முன்பே விநாயகப்பெருமான் தமிழ்த்தாயாம் ஓளவையைத் தன் துதிக்கையால் எடுத்துக் கயிலை சேர்த்தருளினார் என்பது வரலாறு. தவத்தாள் - ஓளவையாரது கணபதி பூஜையை உறுதி செய்தது.

திண்கரம் தோன்றியது என வாக்கிய முடிபுகொள்க. துவம் - அசையா நிலையாகிய உறுதிநிலை, அது தேவபக்தி: தாள் - தாளாண்மை: அது முயற்சி.

-13-

தோற்றப் புவனத் துதிக்கையர் சோதியர் தொந்தியில் விண் காற்றப் புவன்னி நிலந்தோயுங் கற்பகர் காமர்வரால் சேற்றப் புவீழும் வயல்யார்க் கருப்பதிச் சீர்தொழும்பே யாற்றப் புகுந்தா ரடித்தா மரையென் னகத்தனவே.
தோற்ற புவன துதிக்கையர்: சோதியர்: தொந்தியில் விண் காற்று அப்பு வன்னி நிலம் தோயும் கற்பகர் காமர் வரால் சேறு அப்பு வீழும் வயல் யார்க்கரு பதி சீர் தொழும்பே ஆற்ற புகுந்தார் அடி தாமரை என் அகத்தனவே.

ப-ரை: காமர் வரால் - அழகு மிக்க வரால் மீன்கள், சேறு அப்பு வீழும் வயல் யார்க்கரு பதி-சேறு பொருந்திய நீரில் குதித்து விழும் வயல்கள் சூழ்ந்த யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், தோற்ற புவன துதிக்கையர் - உயர்ச்சி பொருந்திய புவனங்களில் உள்ளவர்

களின் பராவலுக்கு உரியவரும், சோதியர் - ஒளிவடிவினரும், தொந்தி யில் - தமது திருவயிற்றில், விண் காற்று அப்பு வன்னி நிலம் தோயும் கற்பகர் - வான் காற்று நீர் நெருப்பு நிலம் ஆகிய பஞ்சபூதங் களை அடக்கிய கற்பகருமாகிய விநாயகருக்கு, சீர் தொழும்புஆற்றப் புகுந்தார் - சிறந்த தொண்டு புரியச் சேர்ந்துள்ள அடியார்களின், அடி தாமரை என் அகத்தன - பாதகமலங்கள் என் நெஞ்சில் திகழ்வன.

வி.கு: வரால்- மீள்வகை, தொழும்பு - சரியைத் தொண்டுகள்

-14-

தனத்துக் கராவிய வாள்வீழிக் கேயிதழ்த் தண்ணறைக்கே
மனத்துக் கராகி மயங்கிடு வார்யார்க் கருமணியாம்
புனத்துக் கராசல மாகிமுன் போந்த புராண னருட்
டனத்துக் கவாவிலர் தாழ்நர காழ்த் தணந்தவரே
தனத்துக்கு அராவிய வாள் வீழிக்கே இதழ் தண் நறைக்கே
மனம் துக்கர் ஆகி மயங்கிடுவார் யார்க்கரு மணி ஆம்
புனத்து கராசலம் ஆகி முன் போந்த புராணன் அருள்
தனத்துக்கு அவா இலர் தாழ் நரகு ஆழ தணந்தவரே.

ப-ரை: தனத்துக்கு - மாதரின் கொங்கைக்கும், அராவிய வாள் விழிக்கு - அராவித்தீட்டிய வாள் போலும் கூரிய கண்களுக்கும், இதழ் தண் நறைக்கு - அதரபானமாகிய குளிர்ந்த தேனுக்கும், மனம் துக்கர் ஆகி மயங்கிடுவார் - மனக்கவலையுடையோராய் மயக்கமுற்று அல்லல் உறுவார்களன்றி, யார்க்கரு மணியாம் - யார்க்கருப்பதியில் எழுந்தருளி விளங்கும் சிந்தாமணியாகிய, புனத்து கராசலம் ஆகி முன் போந்த - முருகனின் வேண்டுகளின்படி தினைப்புனத்தில் வள்ளியின் முன்னாக யானை வடிவோடும் சென்ற, புராணன் முன்னைப்பழம் பொருளினது, அருள் தனத்துக்கு அவா இலர் - திருவருளாகிய செல்வத்தைப் பெறுதற்கு ஆசையற்றவர், தாழ் நரகு ஆழ தணந்தவர் - பதிலாக, கீழ்மை பொருந்திய நரகத் துன்பத்தில் அழுந்தும்படியாகவே இவ்வுலகை விட்டு நீங்கியவர் ஆவர்.

வி.கு: அராவிய வாள் - விரைந்து ஊடு புகும், அது போல்

மகளிர் விழிகளும் ஆடவர் நெஞ்சிற் புகுதலால் வாள் - விழிக்கு உவமையாயிற்று. மணி - சிந்தாமணி, இதுவும் விநாயகர் திருநாமங்களில் ஒன்று: புராணன் - பழமையோன்.

-15-

தணந்த வராகத் தழையுடற் சங்கரன் தன்சுதன்மா
சணந்த வராத்திரு மேனியர் தோகையள் வல்லபையை
மணந்த வராகங் கலந்தவர் யார்க்கரு மைந்தவிரென்னு
ளணந்த வராதிப் ராதிய ரண்ட மனைத்தினுக்கே.
தணந்த வராகம் தழை உடல் சங்கரன் தன் சுதன்: மா
சு உள் நந்த வரா திரு மேனியர்: தோகையள் வல்லபையை
மணந்து அவர் ஆகம் கலந்தவர்: யார்க்கரு மைந்தர்: என் உள்
அணந்தவர்: ஆதிபர் ஆதியர் அண்டம் அனைத்தினுக்கே.

ப-ரை: யார்க்கரு மைந்தர் - யார்க்கருப்பதியில் விருப்புற்று உறை பவர் யாரெனில், தணந்த வராகம் தழை உடல் சங்கரன் தன் சுதன் - உயிர் நீங்கிய பன்றியின் கொம்பு செழிக்கும் திருமேனியமைந்த சிவபிரானுக்குப் புத்திரரும், மாசு உள் நந்த வரா திரு மேனியர் - அழுக்குட்பட்டுக் குறைவு அடைய வராத திருமேனியுடையவரும், தோகையள் வல்லபையை மணந்து மயில் போன்ற சாயல் பொருந்திய வல்லபாம்பிகையைத் திருமணஞ் செய்து, அவர் ஆகம் கலந்தவர் - அவரது நெஞ்சங்கலந்து விளங்குபவரும், என் உள் அணந்தவர் - அடியேனது இதயத்திற் கலந்திருப்பவரும், ஆதிபர் - யாவார்க்கும் தலைவராயுள்ளவரும், அண்டம் அனைத்தினுக்கும் ஆதியர் - சகலபுலனலோகங்களுக்கும் ஆதி மூலமானவரு மாவர்.

வி.கு: மாசுள் நந்தவராத்திருமேனி - தூயவுடம்பாகிய விசுத்ததேகம், ஆதிபர் - அதிபர்: அது பிரபஞ்சத் தலைமையன்றிக் கருமத்தலைமையையும் தழுவிவது. அணைத்தல் - கலத்தல்: மைந்து - விருப்பம்.

-16-

அணையா வருமவ லத்தழி யாழ்நிரப் பிற்குளிக்கச்
சுணையா வரும்வழிக் குத்துணை யாவரும் தொல்வலகிற்
றணையா வருந்தொழத் தாளளிக் கும்மிளங் கன்றையுன்னிக்
கணையா வருந்திடு மான்பொலி யார்க்கருக் கற்பகமே.

அணையா வரும் அவலத்து: அழி ஆழ் நிரப்பில் குளிக்க
சுணையா வரும்: வழிக்குத் துணையா வரும்: தொல் உலகில்
தனை யாவரும் தொழ தாள் அழிக்கும்: இளம் கன்றை உன்னி
கணையா வருந்திடும் ஆன் பொலி யார்க்கரு கற்பகமே.

ப-ரை: இளம் கன்றை உன்னி - தங்கள் சேங்கன்றை நினைந்து, கணையா வருந்திடும் ஆன் பொலி - கதறி வருந்தும் பசுக் கூட்டங்கள் பொலிந்து விளங்கும், யார்க்கரு கற்பகம் - யார்க்கருப் பதியில் மேவும் கற்பக விநாயகர், அவலத்து அணையா வரும் - அடியார்கள் பெருந்துன்பமுறுங் காலத்துத் தாயாக வந்து கருணை செய்வார், அழி ஆழ் நிரப்பில் குளிக்க சுணையா வரும்- அறிவையும் கெடுக்கின்ற பாரிய வறுமையில் வெதும்புவார்க்குக் குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர் நிலை போன்று இன்பம் உதவுவார், வழிக்கு துணையா வரும் - இடர் அடர்ந்த மார்க்கத்தில் தனியே செல்லும் போது விக்கினங்கள் நேராமற் காக்க உறுதுணையாக வருவார். தொல் உலகில் - புராதனமான இந்த உலகத்தில், தனை யாவரும் தொழ தாள் அளிக்கும் - தம்மை இன்னார் இனியார் என்ற பேதமின்றி அனைவரும் தொழுதுநிற்க அவர்கள் ஈடேறும் வண்ணம் தமது திருவருளுக்கிடமான தாள் துணையை வழங்குவார்.

வி.கு: மக்கள் அவலத்தில் தாயன்பே முன் நின்றலின் அடியார் அவலத்தில் கற்பகத்தின் அன்பும் தாயன்பாயிற்று. சுனை எனவே வறுமையும் வெப்பமாயிற்று. கனைத்தல் - ஓலித்தல்: அது பசுக்கதறு தலாகும்: “கனைத்தமேதி காணாது ஆயன் கைமமேற் குழல் ஊத” என்பது சம்பந்தப்பிள்ளையார் வாக்கு. -17-

கற்பர வத்தறு கல்வியைக் கையா்கண் ணார்கழியி
லற்பர வத்தயி லாக்குரு கார்க்கருக் கருவில்வந்த
பொற்பர வத்தயின் மாற்குப் புகறந்த புண்ணியனைச்
சொற்பர வத்தியைச் சொல்லா ரவார்மதிக் கென் சொல்வதே

கற்பர் அவத்து உறு கல்வியை கையர்: கண் ஆர் கழியில்
அல் பரவ துயிலா குருகு ஆர் யார்க்கருவில் வந்த
பொற்பு அரவ துயில் மாற்கு புகல் தந்த புண்ணியனை
சொல் பரவு அத்தியை சொல்லார் அவர் மதிக்கு என் சொல்வதே.

ப-ரை: கையர் அவத்துறு கல்வியை கற்பர் - கீழோர்கள் தாமே
வீணான பயனற்ற கல்வியைக் கற்பதில் காலம் போக்குவர், கண்
ஆர் கழியில் - அழகு நிறைந்த உட்பங்கழியில், அல் பரவ -
இருள் பரவுதலினால், துயிலா குருகு ஆர் - உறக்கம் கொள்ளாத
கொக்கு முதலான புள்ளினங்கள் நிறைந்த, யார்க்கருவில் வந்த -
யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், பொற்பு அரவ துயில்
மாற்கு புகல் தந்த புண்ணியனை - அழகு பொருந்திய அனந்தன்
என்னும் பாம்புப்படுக்கையில் துயில் கொள்ளும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு
அடைக்கலம் அளித்த புண்ணிய மூர்த்தியை, சொல் பரவு அத்தியை
சொல்லார் - நாமகளும் துதிக்கின்ற யானை வதனப் பிள்ளையைப்
பாடித்துதிக்க மாட்டார்கள்: அவர் மதிக்கு என் சொல்வது - அத்தகைய
வர்களின் அறிவுபற்றி யாது கூறுவது.

வி.கு: சொல் - நாமகள்: கலைமகளே விநாயகப்பெருமானைத்
துதிக்க கீழோர் வீண்கல்வியைக் கற்பதும் துதியாதிருப்பதும் வியப்புத்
தந்தவாறாம். சொல்பரவும் - என்பதற்குப் புகழ்ப்பரந்த யானை வதனத்
தருமாம். புகல் - அடைக்கலம்: திருமாலுக்கு உமை இட்ட சாபத்தைப்
போக்கியமையே விநாயகர் வழங்கிய புகலாம். குருகு -
பறவைப்பொது. அன்றி நாரை அன்றில் என்பனவுமாம்.

-18-

என்றத ரம்புகுந் தேனென்று தொட்டிந்த நாள்வரையும்
நின்றத ரங்கு மெனக்கரு ளாததென் னீசுனயீர்
கொன்றத ரங்கொண்ட குஞ்சர யார்க்கருக் கோமளமே
யன்றத ரங்கக் கடலுண்ட வேலற் கருந்துணையே.
என்ற உதரம் புகுந்தேன் அன்று தொட்டு இந்த நாள் வரையும்
நின்ற தரங்கும் எனக்கு அருளாதது என்? நீசன் உயீர்
கொன்ற தரம் கொண்ட குஞ்சர யார்க்கரு கோமளமே
அன்று தரங்க கடல் உண்ட வேலற்கு அரும் துணையே.

ப-ரை: நீசன் உயிர் கொண்டு தரம் கொண்ட குஞ்சர கயவன் ஆகிய கயமுக அசுரனது உயிரைப் போக்கித் தலையினை வெட்டிக் கொண்ட யானை வதனத்தினரே, யார்க்கரு கோமளமே - யார்க்கருப் பதியில் உறையும் இளமைப் பருவத்தினரே, அன்று தரங்க கடல் உண்ட வேலற்கு அரும் துணையே - பண்டைநாளில் அலைபொருந்திய சமுத்திரத்தைப் பருகிய வேல் தாங்கிய குமரப்பெருமானுக்கு அரிய அண்ணனே!, என்று உதரம் புகுந்தேன் அன்று தொட்டு இந்த நாள் வரையும் - என்று அன்னையின் வயிற்றுப்புருந்தேனோ அன்று முதல் இன்று வரையும், நின்று தரங்கும் எனக்கு அருளாதது என் - இப்புலியில் நின்று கலக்கமுறும் சிறியேற்குக் கருணை புரியாது இருப்பது ஏனோ?

வி.கு: கோமளம் - இளமை: அதுபிள்ளையார் என்பதைப் புலஞ் செய்தது. தரங்கக்கடல் உண்டவேல் என்பதை வாரிசுவறிடவேலை விடவல்ல என்பர் அருணகிரியார்.

-19-

அருமந் திரமோ வருள்வல்ல பாம்பிகை யன்புளமோ
பெருமந் திரத்த்தம் பீடுள மோவுன் பெரும்பதிகான்
தெருமந் திரங்கிய நம்பி யுளமோ திகழியார்க்
கருமந் திரமோ கழறுதி யங்குசக் கைவரையே
அரு மந்திரமோ அருள் வல்லப அம்பிகை அன்பு உளமோ
பெரும் அந்திரத்தர் தம் பீடு உளமோ உன்பெரும் பதிகான்
தெருமந்து இரங்கிய நம்பி உளமோ திகழும் யார்க்
கரு மந்திரமோ கழறுதி அங்குச கைவரையே.

ப-ரை: அங்குச கைவரையே - தோட்டி தரித்த யானை வதனத்தினரே, உன்பெரும்பதி - நீவிர் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமை மிக்க உறைவிடம், அரு மந்திரமோ - அரிதாகிய பிரணவமோ, அருள் வல்லப அம்பிகை அன்பு உளமோ - அருள் வடிவான நினது சக்தியாகிய வல்லபை என்னும் அம்பிகையின் இதயமோ, பெரும் அந்திரத்தர் தம் பீடு உளமோ - பெருமை வாய்ந்த ஆகாச வாசிகளாகிய தேவர்களின் மேன்மை பொருந்திய நெஞ்சமோ, தெருமந்து இரங்கிய நம்பி உளமோ - தாம் படைத்த அமுதை

யார்க்கரு அந்தாதி

உண்ணாமையால் கலக்கமுற்று வருந்திய நம்பியாண்டார் நம்பியின் சிந்தையோ, கழறுதி - திருவாய் மலர்ந்தருளுக.

வி.கு: பதிகள் பலவாகவே விநாயகரின் சர்வவியாபகமும் புலனாயிற்று. அருள் - கருணையாகவும் நிற்கின்றது. கை வரை - துதிக்கையுடைய மலைபோலும் யானை.

-20-

வரைக்குப் புளிநம் நிகர்வரு மோபொன்னி வந்தமர்தா
மரைக்குப் புளிந மலர்வரு மோயார்க் கருமலர்கை
வரைக்குப் புகல்புகுந் தாட்பட்டு மாசகல் மாண்தொழும்பர்
நிரைக்குப் புரைமிகும் நீள்வா னவர்வந்து நேருவரே
வரைக்கு புளிநம் நிகர் வருமோ: பொன்னி வந்து அமர் தா
மரைக்கு புள்இன மலர் வருமோ: யார்க்கரு மலர் கை
வரைக்கு புகல்புகுந்த ஆட்பட்டு மாச அகல் மாண் தொழும்பர்
நிரைக்கு புரைமிகும் நீள்வானவர் வந்து நேருவரே.

ப-ரை: வரைக்கு புளிநம் நிகர் வருமோ - மலைக்கு மணற் குன்று சமானம் ஆகுமோ, பொன்னி வந்து அமர் தாமரைக்கு - இலக்குமி விரும்பிவந்து உறையும் தாமரை மலருக்கு, புள் இன மலர் வருமோ - வண்டுகள் படியும் பல்வேறு வகைப் பூக்கள் சம மாகுமோ, கை வரைக்கு - யானை வதனத்தினரான விநாயகப் பெருமானிடம், புகல் புகுந்து ஆட்பட்டு சரணடைந்து அவர்க்கு ஆளாகி, மாச அகல் மாண் தொழும்பர் நிரைக்கு-குற்றம் நீக்கிய மாட்சிமை படைத்த பழவடியார் கூட்டத்திற்கு, புரை மிகும் நீள் வானவர் வந்து நேருவரோ - குற்றம் மிகுந்த நெடிய தேவர்கள் முன் வந்து ஒப்பாவாரோ: ஆகார்.

வி.கு: தாமரைச் சிறப்புத் திருமகளைத் தன்பால் அழைத்தது. அவள்வந்தமையால் அது மேலும் சிறந்தவாறாம். மாச அகன்றமை தொழும்பராதற்கு ஏதுவாயிற்று. காலந்தோறும் சூரபன்மன், கஜமுகன் ஆகியோரால் துன்புற்றதும் தக்கன் வேள்வியில் அவல முற்றதும் பிறவும் வானவர் புரைகளாயின. மண்மேடும் பிறமலர்களும் எடுத்துக் காட்டுகள்.

-21-

நேராய வேதன்றன் நெஞ்சிடந் தாய்யார்க் கருப்பதிநின்
 பேராய வேதப் பெருங்கழல் பேணுவ தென்றினியென்
 றாராய வேதம் பிறப்பகல் வார்பணி யாற்றிடத்தே
 வூராய வேள்வித் தலஞ்சார்ந்து நாளு முகப்பரன்றே
 நேர் ஆய ஏதன் தன் நெஞ்சு இடந்தாய்: யார்க்கரு பதி: நின்
 பேர் ஆய வேத பெரும் கழல் பேணுவது என்று இனி என்று
 ஆராயவே தம் பிறப்பு அகல்வார் பணி ஆற்றிட தே
 ஊர் ஆய வேள்வி தலம் சார்ந்து நாளும் உகப்பர் அன்றே.

ப-ரை: நேர் ஆய ஏதன் தன் நெஞ்சு இடந்தாய் - எதிர்த்து வந்த குற்றம் பொருந்தியவனான கயமுகாசுரனின் இதயத்தைப் பிளந்தோய், யார்க்கரு பதி - யார்க்கருத்தலத்துறையுந் தலைவ, நின்பேர் ஆய வேத பெரும்கழல் பேணுவது - நினைது புகழே வடிவான வேதமாகிய வீரகண்டாமணி யணிந்த பாதங்களைப் போற்றுவது, என்று இனி என்று ஆராயவே தம் பிறப்பு அகல்வார் - இனி என்றுதான் கைகூடுமோ என விசாரணை செய்வதாகிய செயலினாலே தம் பிறப்பு நீங்கப்பெறுவர்: பணி ஆற்றிட - (இவ்வாறு நீங்கப் பெற்றவர்) நின் பொருட்டான திருத் தொண்டினைப் புரிந்து நிற்க, தே ஊர் ஆய வேள்வி தலம் அன்றே சார்ந்து நாளும் உகப்பர் - தேவர்களின் சுவர்க்கத்தினை (பிறப்பகலப்பெற்ற) அதே நாளில் சார்ந்து மகிழ்ச்சியுறுவார்.

-22-

உகமனந் தம்புரி யொண்களி ரேயார்க் கருவுறைவாய்
 முகமனந் தம்பணி யேற்றிடு முன்னவ கையுறுமோ
 தக மனந் தம்வரும் போதமுன் பூங்கழற் றாண்மலரே
 யக மனந் தன்னி லலர்ந்திடல் வேண்டுமென் னாசையிடே
 உகம் அனந்தம் புரி ஒள்களிறே யார்க்கரு உறைவாய்
 முகமன் நம் தம் பணி ஏற்றிடு முன்னவ கை உறு மோ.
 தக மன் அந்தம் வரும்போதும் உன் பூ கழல் தான் மலரே
 அக மனம் தன்னில் அலர்ந்திடல் வேண்டும் என் ஆசை இதே.

ப-ரை: அனந்தம் உகம் புரி ஓள் களிறே - முடிவேயில்லாத ஊழிக்காலங்களை நிகழ்விக்கும் காரணராகிய பிரபை மிக்க யானை வதனத்தினரே, யார்க்கரு பதி உறைவாய் -யார்க்கருத் தலத்தில் கோயில் கொண்டிருப்பவரே, நம் தம் முகமன் பணி ஏற்றிடும் முன்னவ - அன்பு மிகுதியால் நாம் பேசும் உபசாரமான போற்றுதல்களையும் திருவடிச்சேவைகளையும் ஏற்றருளும் முன்னைப் பழம் பொருளே, கை உறும் மோதக-திருக்கரத்தே மோதகம் என்னும் பணிகாரத்தைத் தாங்கியவரே, மன் அந்தம் வரும் போது - நிலையான இறுதிநாள் சம்பவிக்கும்காலத்தும், உன் பூ கழல் தாள் மலரே - நினது அழகிய வீரக்கழல் அணிந்த பாதங்களாகிய மலர்கள், அக மனம் தன்னில் அலர்ந்திடல் வேண்டும் - அடியேனது உள்மனமாகிய தடாகத்தில் பூத்தல் வேண்டும், என் ஆசை இதே - இதுவே எனது விருப்பமாகும்.

வி.கு: உகம்-யுகம்: அது உலக அழிவாகிய முடிபு. மோதகம் - விநாயகர் திருக்கரத்துள்ள மோதகம்: அது இன்பத்தைப் பயக்கும் ஞானத்தின் உருவகப் பொருள் என்பதாம்.

-23-

ஆசைத் தனத்த ரடிபணி வார்யார்க் கருமணிக்காம்
பூசைத் தனத்தினைப் போற்றா ரவர்வழிப் போகலொட்டேன்
மாசைத் தனத்தமென் றானவற் செற்றவ மாடகயா
ழோசைத் தனமொழி யாள்பங்க வுன்பத மொட்டுவனே.
ஆசை தனத்தர் அடி பணிவார் யார்க்கரு மணிக்கு ஆம்
பூசை தனத்தினை போற்றார் அவர் வழி போகல் ஒட்டேன்
மாசை தன் அத்தம் என் தானவன் செற்றவ, மாடக யாழ்
ஓசைத்து அன மொழியாள் பங்க உன் பாதம் ஒட்டுவனே.

ப-ரை: ஆசை தனத்தர் அடி பணிவார் - மோகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் நகில்களையுடைய மகளிர் தமக்குப் பாதபூசை செய்வாரேயன்றி, யார்க்கரு மணிக்கு ஆம் பூசைத்தனத்தினை போற்றார்-யார்க்கருப் பதியில் சிந்தாமணியாகத் திகழும் பெருமானுக்குரிய பூசனையாகிய செல்வத்தினைப் போற்றலர். அவர் வழி போகல் ஒட்டேன் - அத்தகையோரது தீய வழியைப்பின்பற்ற மாட்டேன், மாசை தன் அத்தம்

என் தானவன் செற்றவ-குற்றப் பெருக்கையே தனது நிறைந்த செல்வமா கக்கொண்ட கயமுக அசுரனை அழித்தவரே, மாடக யாழ் ஓசைத்து அன மொழியாள் பங்க - முறுக்காணி பொருந்திய யாழின் இன்னோசை போன்ற மொழி பேசும் வல்லபையின் வலப்பாகத் தமர்ந்தவரே, உன் பதம் ஓட்டுவன் - தேவரீரது பாதங்களைச் சார்தலையே விரும்புவேன்.

வி.கு: ஆசைத்தனத்தர் - பேராசை கொண்ட செல்வர் எனக்கொள்ளினும் பொருந்தும். தனம் - கொங்கை, செல்வம், தன் அத்தம் அல்லாது தன் நத்தம் எனவும் நின்றுது. இப்பொருளில் நத்தம் - ஆக்கமாயிற்று.

-24-

ஓட்டா தவரைப் புயனிலங் கேசன்முன் னோடினதன்
கட்டா தலர்கா கவினக் குடிகை கவிழ்த்தனபொன்
னெட்டா தவரைக் கெழுத வெழுந்தன வென்னிதயந்
நட்டா தரமளி யார்க்கரு நால்வாய் நறும்பதமே.
ஓட்டாத வரை புயன் இலங்கேசன் முன் ஓடின: தண்
கந்தாது அலர் கா கவின குடிகை கவிழ்த்தன: பொன்
எட்டாத வரைக்கு எழுத எழுந்தன: என் இதயம்
நட்டு ஆதரம் அளி யார்க்கரு நால்வாய் நறும் பதமே.

ப-ரை: என் இதயம் நட்டு ஆதரம் அளி - எனது உள்ளத்தில் நடுகை செய்து அன்பு வழங்கும், யார்க்கரு நால்வாய் நறும் பதம் -யார்க்கருப்பதியில் மேவும் யானை வதனத்தினரது மணங்கமழுகின்ற மலர்ப்பாதங்கள், ஓட்டாத வரை புயன் இலங்கேசன் முன் ஓடின - நன்னெறி சாராத மலையனைய தோள்களையுடையவனாம் இலங்கை மன்னனின் முன்னிலையில் ஓடிச் சென்றன. தண் கள் தாது அலர் கா கவின குடிகை கவிழ்த்தன -குளிர்ந்த தேன் பிலிற்றி மகரந்தஞ் சொரியும் மலர்கள் பொருந்திய சோலை அழகுறக் குறுமுனியின் கமண்டலத்தினைக் கவிழ்த்தன, எட்டாத பொன் வரைக்கு எழுத எழுந்தன - மிக உயர்ந்த பொன்மயமாகிய மகா மேருமலையில் பாரதத்தினை எழுதுதற் பொருட்டாக எழுந்து நடந்தன.

வி.கு: நறும்பதம் ஓடின கவிழ்த்தன எழுந்தன எனக் கூட்டுக. கா-
இந்திரன் வைத்த சோலை: நட்டு - நட்புக்கொண்டு எனக் கொள்ளி
னும் அமையும்: நால்வாய்-தூங்குகின்றவாயினையுடைய யானை,
இத் தொடர் அன் மொழித்தொகை. விநாயகப்பெருமான் இராவணன்
முன் சென்ற வரலாறு திருக்கோகர்ணத்துடன் இணைந்தது. அது
வருமாறு

இராவணன் கயிலை சென்று சிவனை வழிபட்டுச் சிவலிங்கம்
ஒன்றினைப் பெருமானிடம் பெற்றுத் தோளிற் சுமந்து வந்தான்.
அதனை அறிந்த பிரமவிஷ்ணு ஆகியோர் இதனால் இராவணனுக்கு
மேலும் பலம் கூடும் என அஞ்சி அதனைத் தடுக்குமாறு விநாயகரை
வேண்டினர். அதனை ஏற்ற விநாயகர் ஒரு பிராமணச் சிறுவன்
வடிவில் இராவணன் வரும் வழியில் நின்று கொண்டு அவனுக்குச்
சிறுநீர் உபாதையைத் தோற்றுவித்தார். உபாதையைத் தாங்கமுடியாத
இராவணன் சிறுவனிடம் இலிங்கத்தைக் கொடுத்து யான் வரும்
வரை இதனைத் தாங்கிக்கொள் நிலத்தில் வைக்காதே எனச்
சொல்லிச் சென்றான். ஆனால் விநாயகரால் சிறுநீர் பெருகவே
அவன் வர நேரமாயிற்று. சிறுவனோ இலிங்கத்தைக் கீழே வைத்து
விட்டான். திரும்பிவந்த இராவணன் அதனை எடுக்க முயன்றும்
அது பசுவின் காதுபோல் குழைந்ததேயன்றி எடுக்க முடியவில்லை.
சினங்கொண்ட இராவணன் சிறுவனைத் தாக்க முனைந்தான். உடனே
பெருமான் பெருவடிவங்கொண்டு அவனை வானில் எறிந்து
பந்தாடினார். இராவணன் வந்தவர் விநாயகர் என்பதை அறிந்து
அவரைப் பணிந்து நின்றான்.

இதுபோல் ஏனைய வரலாறுகளை அபிதான சிந்தாமணியிற்
காண்க.

-25-

பதங்கத் தவாவுறு பட்டிமை யோனீ டளையுப்பட்டு
நிதங்கத் தவாவிங் கிருத்தினை யார்க்கரு நின்மலவொன்
பதங்கத் தவாங்கோட் படுமெனை யாண்டுன் பதமருள்வாய்
மதங்கத் தவாராக்குணமத வாரண வானத்தனே.

பதங்கத்து அவா உறு பட்டிமையோன் நீள் தளையுள் பட்டு
நிதம் கத்தவா இங்கு இருத்தினை: யார்க்கரு நின்மல: ஒன்
பது அங்கத்த அம் கோள்படும் எனை ஆண்டு உன்பதம் அருள்வாய்
மதம் கத்த வாரா குணமத வாரண வானத்தனே.

ப-ரை: யார்க்கரு நின்மல - யார்க்கருத்தலம் மேவும் நிர்மலப்
பொருளே, மதம் கத்த வாரா குண மத வாரண - சமய வாதங்களுக்கு
அப்பாலான இயல்புடைய மதஞ்சொரிகின்ற யானை வதனத்தினரே,
வானத்த-தேவ தேவனே, பதங்கத்து அவா உறு பட்டிமையோன் -
விட்டிற்பூச்சி போன்று ஆசையினால் மயக்குற்று வீழும் வஞ்சகனாகிய
என்னை, நீள் தளையுள்பட்டு - நெடிய இலகுவில் முடிவுறாத பாச
வலையுட் கட்டுண்டு, நிதம் கத்தவா இங்கு இருத்தினை - நித்தம்
நித்தம் வினைவயத்தால் அழுங்கி அற்றும் படியாகவோ என்னை
இப் பூமியில் இருக்கச் செய்தாய்: ஒன்பது அங்கத்த ஆம் கோள்படும்
எனை - ஒன்பதின்மரான கிரகநாயகர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு
உழல்வேனை-ஆண்டு உன்பதம் அருள்வாய் - நினக்கு ஆட்படுத்தி
நின்பாதங்களை அருளுதல் வேண்டும்.

வி.சு: பதங்கம்-விட்டிற்பூச்சி: அது தீயென்று உணராது விளக்கில்
வீழ்ந்து மாய்வது அது தளையுட்பட்ட மனித வாழ்க்கைக்கு உவமை
யாயிற்று. 'மதம் கத்தவாரா' என்ற தொடர் சமய தர்க்க வாதங்களால்
அறியப்படா அருமையோன் என்பதை உணர்த்தியது. 'வாசித்துக்
காண ஒண்ணாதது என்பர் அருணகிரியார். வானத்தன் - வால்
நத்தன் எனவும் பிரிந்து சங்கேந்திய கையுடையவர் எனவும் பொருள்
தந்தது.

-26-

வானத் தரும்பெரு வானத் தருந்தா மரையண்ணலும்
மோனத் தரும்வெண் முளரியள் பொன்னிவெம் மோடியுமங்
கானத் தருவூர்ச் சதமக ணும்போற்று காரணர்சங்
கீனத் தருமுத்தச் செய்யார்க் கருவந்த வீசுரனே.
வால் நத்தரும் பெரு வானத்தரும் தாமரை அண்ணலும்
மோனத்தரும் வெண் முளரியள் பொன்னிவெம் மோடியும் அம்
கான தரு ஊர் சதமகணம் போற்று காரணர் சங்கு
சன தரும் முத்த செய் யார்க்கரு வந்த ஈசுரனே.

ப-ரை: சங்கு ஈன தரு முத்த செய் யார்க்கரு வந்த ஈசுரனே-
சங்கு ஈன்ற முத்தங்கள் பயிலுகின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த யார்க்கருப்பதி
மேவும் இறைவ, வானத்தரும்-ஆகாய வாசிகளாகிய தேவர்களும்,
பெருவால் நத்தரும் - பெரிய வெள்ளிய சங்கு தரித்த கரத்தராகிய
திருமாலும், தாமரை அண்ணலும் - தாமரை ஆசனராகிய
பிரமதேவரும், மோனத்தரும் - ஞானம் நிரம்பிய முனிவர்களும்,
வெண் முளரியள் - வெண்டாமரை ஆசனியாகிய சரசுவதியும்,
பொன்னி-திருமகளும், வெம் மோடியும்-சினக்கின்ற காடுகளும், அம்
கான தரு ஊர் சதமகளும் - அழகிய கற்பகதருப் பயிலும் சோலை
சூழ்ந்த சுவர்க்க வேந்தனாகிய இந்திரனும் ஆகிய இவர்கள் எல்லோ
ரும், போற்றும் காரணர்- துதிக்கின்ற மூலகாரணர் ஆவர்.

வி.கு: வெம் மோடி-விரும்பப்படும் காடுகள் எனினும் அமையும்.
காடுகள்-காளி, தூர்க்கை எனப் பேசப்படுபவள். அண்ணல்-பெருமை
யிற் சிறந்தோன், திருமாலின் சங்கு பாஞ்சசன்னியம் எனப்படும்.

-27-

ஈசான மாதிய வொண்முக மைந்த னெளியனுக்கா
மாசான மாதி யருவினை தேய்க்கு மருங்களிறு
தேசான மாதியல் சேதகன் யார்க்கருக் கோயில்புகக்
கூசான மாதிப் பிரானென் னுளங்குடி கொண்டவனே
ஈசானம் ஆதிய ஒள்முக மைந்தன் னெளியனுக்கு அம்
ஆசான் நம் ஆதி அருவினை தேய்க்கும் அரும் களிறு
தேச ஆன மாத இயல் சேதகன் யார்க்கரு கோயில் புக
கூசான் நம் ஆதி பிரான் என் னெளம் குடி கொண்டவனே.

ப-ரை: ஈசானம் ஆதிய ஒள் முக மைந்தன் - ஈசானம் முதலாகிய
ஒளிபொருந்திய ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவகுமாரன்,
எளியனுக்கு ஆம் ஆசான் - சிறியவனாகிய எனக்கு உகந்த குரு
மூர்த்தியும் ஆவர், நம் ஆதி அரு வினை தேய்க்கும் அரும் களிறு
- நமது பழமையான நீக்குதற்கரிய வினைகளை இல்லா தொழிக்கும்
கிடைத்தற்கரிய யானை வதனத்தினர், தேச ஆன மாத இயல்
சேதகன்-ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய திருமேனி கொண்ட

வல்லபையை இடப்பாகம் கொண்ட செவ்வண்ணத் திருமேனியர்: யார்க்கரு கோயில் புக கூசான்-யார்க்கருக் கோயிலிற் குடியமரத் தயங்காதவன், ஆதி பிரான்-பிரணவப் பொருளாயுள்ளவர், என் உளம் குடி கொண்டவன்- அத்தகைய பெருமான் என் உள்ளமாகிய கோயிலி லும் குடிகொண்டுள்ளான்.

வி.கு: முகம்-பஞ்சமுகங்கள், அவை ஈசானம், தற்புருஷம் அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்பன. ஆதி அருவினை - ஆணவத்துடன் கூடிய வினைகள்: தேச-அழகுமாம்.

-28-

கொண்டவ னந்தர வண்டங்கள் கூத்தன் கொழும்புகனியை
யுண்டவ னந்தங் குறையோடு மாதமைக் கோரமுதை
மண்டவ னந்தரு ழார்யார்க் கருத்தல மாணிக்கத்தைக்
கண்டவ னந்தரங் காமாதி யாறுங் கருகினவே.

கொண்டவன் அந்தர அண்டங்கள் கூத்தன் கொழும்புகனியை
உண்டவன் நம் தம் குறையோடு, மாத உமைக்கு ஓர் அமுதை
மண்ட அனம் தரும் ஊர் யார்க்கரு தல மாணிக்கத்தை
கண்ட அனந்தரம் காம ஆதி ஆறும் கருகினவே.

ப.ரை: அந்தர அண்டங்கள் கொண்டவன் - ஆகாய வெளியிலுள்ள உலகங்கள் அனைத்தையும் தன் திருவயிற்றின் கண்ணே அடக்கிய வரும், கூத்தன் கொழும்புகனியை - நடராசப் பெருமானது செழுமை வாய்ந்த மாம்பழத்தை, நம் தம் குறையோடு உண்டவன் - நமது குற்றங்களோடு அருந்தியவரும், மாத உமைக்கு ஓர் அமுதை - அன்னையாகிய உமாதேவியாருக்கு ஒப்பற்ற தேவாமிர்தம் போன்று திகழ்பவரும், மண்ட அனம் தரும் ஊர் - நிரம்பிய அன்னதானத்தை வழங்குகின்ற ஊராகிய, யார்க்கரு பதி மாணிக்கத்தை - யார்க்கருத் தலத்தே மாணிக்கம்போல் திகழ்பவருமாகிய விநாயகப் பெருமானை, கண்ட அனந்தரம் - யான் தரிசித்த பின்னர், காமாதி ஆறும் கருகின - எனது காமம் முதலான உட்பகைகள் ஆறும் சாம்பராயின.

வி.கு: உட்பகைகள் ஆறு - காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பன.

-29-

கருவேங் கடத்துக்குளத்தே மிருப்பது காக்கையினக்
 குருவேங் கடத்துக் குறுமுனிக் காயது குஞ்சரமாய்
 வருவேங் கடத்தம்பி யஞ்சலின் றோடிய தண்பர்வந்து
 தருவேங் கடனெனு ழர்யார்க் கருவந்த தற்பரமே.
 கருவேங்கள் தத்துக்கு ஁ளத்தே இருப்பது: காக்கை என
 குரு வேம் கடத்து குறுமுனிக்கு ஆயது: குஞ்சரம் ஆய்
 வருவேம் கட தம்பி அஞ்சல் என்று ஓடியது: அன்பர் வந்து
 தருவேம் கடன் எனும் ஁ர் யார்க்கரு வந்த தற்பரமே.

ப.ரை: கருவேங்கள் தத்துக்கு - பிறவியெடுக்கும் எங்கள் பேராபத்துக்
 களைத் துடைக்கும் வகையில், ஁ளத்தே இருப்பது - எங்கள்
 ஁ள்ளங்களில் குடியமர்ந்திருப்பதும், குரு - ஁ான தேசிகராகிய,
 வேம் கடத்து குறுமுனிக்கு - வெந்த குடத்தில் தோன்றிய அகத்திய
 முனிவர் பொருட்டாக, காக்கை என ஆயது - கண்டவர்கள் இது
 காகமே எனக் கூறுமாறு தோன்றியதும், கட தம்பி அஞ்சல் -
 வள்ளிமலைக் காட்டில் நிற்கும் தம்பி நீ அஞ்சற்க, குஞ்சரம் ஆய்
 வருவேம் என்று ஓடியது-யாம் யானையாக வருவேம் என்று ஓடிச்
 சென்றதும், அன்பர் வந்து - மெய்யடியார்கள் நின்தலத்தே வந்து
 கடன் தருவேம் எனும் ஁ர் - வைதிகக் கிரியைகளை வழங்குவோம்
 என்று கூறும் ஁ராகிய, யார்க்கரு வந்த தற்பரமே - யார்க்கருவில்
 எழுந்தருளிய மேலான பரம்பொருளேயாம்.

வி.கு: இருப்பதும் ஆயதும் ஓடியதும் யார்க்கருவந்த தற்பரமே என
 இயைக்க, விநாயகர் காக்கையாக வந்த வரலாற்றினைக்
 கந்தபுராணம் - காவிரி நீங்கு படலத்திற் காண்க. தத்து-பேராபத்து,
 கடம்-காடு.

-30-

பரணிய னாகத் தமர்ந்தான் பதந்தொழும் பத்திமையோர்க்
 கரணிய னாகத் தருவ னணியார்க் கருவமுதன்
 றரணிய னாகத் தரித்தான் கதையன்றித் தாழ்ந்தவர்க்காஞ்
 சரணிய னாகத்தம் புன்மொழி ஁ளீ தருங்குரலே.

பரணியன் ஆகத்து அமர்ந்தான் பதம் தொழும் பத்திமையோர்க்கு
 அரணியன்: நாகத்து உருவன்: அணி யார்க்கரு அமுதன்
 தரணியன் ஆகம் தரித்தான் கதை அன்றி தாழ்ந்தவர்க்கு ஆம்
 சரண் இயல் நா கத்தம் புன் மொழி ஞானிதரும் குரலே.

ப.ரை: பரணியன் ஆகத்து அமர்ந்தான் - பரணி நாளில் தோன்றிய
 பைரவர்தம் உள்ளத்தில் உறைபவரும், பதம் தொழும் பத்திமை
 யோர்க்கு அரணியன் - தமது திருவடிகளை வணங்கும்
 அடியார்களுக்குக் காப்பாக அமைபவரும், நாகத்து உருவன் -
 யானைமுக வடிவினரும், அணியார்க்கரு அமுதன்-அழகு மிளிரும்
 யார்க்கருப் பதியில் தேவாமிர்தமாக விளங்குபவரும், தரணியன்
 ஆகம் தரித்தான்-சிவ சூரியனைத் தன் திருமேனியில் இருத்திக்
 கொண்டவருமாகிய விநாயகப்பெருமானது, கதை அன்றி -மான்மியங்
 களையல்லாது, தாழ்ந்தவர்க்கு ஆம் - இழிந்தோர்களுக்காகிய, சரண்
 இயல் நா கத்தம் புன்மொழி - சரணடையும் இயல்பினையுடைய
 நாவினால் உரைக் கப்படும் இழிவான வார்த்தைகள், ஞானி தரும்
 குரலே - நாய்கள் எழுப்பும் அவலச் சத்தமேயாகும்.

வி.கு: அமிர்தம் -அமுது என நின்றது. மிருத்து - மரணம், அமிர்தம்
 மரணம் இல்லாமை. எனவே அதனை உண்டவரது ஆயுளை நீளச்
 செய்வது என்பது அதன் பொருளாம். சூரியன் விநாயகர் திருமேனியில்
 இருத்தல் - சூரியன் வலக்கண்ணாக அமைதல்.

-31-

தருமா தவாநின் னடியருட் கூட்டு தமரெனவே
 இருமா தவாவு மெழிற்புய வென்றன் னிதயவீருட்
 பொருமா தவாவுன் பொலங்கழ லன்றிப்பின் பூசிக்கிலேன்
 வருமா தவாதருந் தந்துறை யார்க்கரு வாரணமே.
 தருமா தவாநின் அடியருள் கூட்டு தமர் எனவே
 இரு மாது அவாவும் எழில் புய என் தன் இதய இருள்
 பொரும் ஆதவா! உன் பொலம் கழல் அன்றி பின் பூசிக்கிலேன்
 வரும் ஆதவாது அருந்தம் துறை யார்க்கரு வாரணமே.

யார்க்கரு அந்தாதி

ப.ரை: தருமா - அறமே வடிவமாக உடையவரே, இரு மாதது அவாவும் எழில் புய - இரு சக்திகள் ஆசை கொள்ளும் அழகு திகழும் தோள்களையுடையவரே, என்தன் இதய இருள் பொரும் ஆதவா - அடியேனுடைய உள்ளத்திருளை ஓட்டும் இளஞாயிறே, வரும் ஆதவாது அருந்தும் துறை - தாகத்தோடு வருகின்ற பசுக்கள் குறைவின்றிப் பருகும் நீர் நிலைகளையுடைய, யார்க்கரு வாரணமே - யார்க்கருப்பதிவாமும் ஆனைவதனக் கடவுளே, உன் பொலம் கழல் அன்றி பின் பூசிக்கிலேன் - தேவாரீரது பொன்னார் பதங்களே யல்லாது வேறு எவரையும் வணங்க மாட்டேன், எனவே தவா நின் அடியருள் தமர் எனவே கூட்டு - குறைவில்லாத நினைது அடியவர் கூட்டத்தோடு என்னையும் சுற்றம் என்னும்படி சேர்த்துக் கொள்வாய்.

வி.கு: இரு மாதது - சித்தி புத்தியாகிய சத்தியர்: ஒருவரே அல்லாது இருவர் விரும்புவதற்குப் புயத்தின் எழில் காரணமாயிற்று. இதயம் இருளாகவே விநாயகர் உதயசூரியன் ஆயினார், பசுக்கள் குறைவின்றி நீர் பருகுதல் அங்குள்ள நீர் வளத்தைப் புலப்படுத்தியது. பூசிக்கிலேன் என்பது சிவ நெறியல்லா நெறிகளை மறுத்தது.

-32-

வாரணங் கும்முலை மாதமை சங்கரன் மாதவன் வே
 ளாரணங் குந்த மயனென நிற்பவ னம்பசித
 தாரணங் குங்குமம் பூத்தொளிர் தையலர் தாம்வலஞ்செய்
 காரணங் குந்தெங்கு கழ்யார்க் கருவுறை காருண்யனே.
 வார் அணங்கும் முலை மாத உமை சங்கரன் மாதவன் வேள்
 ஆரணம் குந்தம் அயன் என நிற்பவன் அம் பசித
 தாரணம் குங்குமம் பூத்த ஒளிர் தையலர் தாம் வலம் செய்
 கார் அணங்கும் தெங்கு கழ் யார்க்கரு உறை காருண்யனே.

ப.ரை: வார் அணங்கும் முலை மாதது - கச்சினையும் வருத்தும் நகில்களையுடைய உமாதேவியும், சங்கரன் - சிவபிரானும், மாதவன்- திருமாலும், வேள்-முருகனும், ஆரணம் குந்தம் அயன் என நிற்பவன் - வேதங்கள் அமர்ந்திருக்கும் பிரம்மாவும் என்று சொல்லுமாறு (அனைவருமாய்) நிற்பவர், அம் பசித தாரணம் குங்குமம் பூத்து ஒளிர்-அழகிய விபூதித்தரிப்பும் குங்குமமும் பிரகாசிக்கின்ற, தையலர்

தாம் வலம் செய்-மங்கல மகளிர் வலமாக வருகின்ற, கார் அணங்கும் தெங்கு சூழ்-கருமுகில்களால் வருத்த மறும் தென்னை மரங்கள் சூழ்ந்திருக்கும், யார்க்கரு உறை காருண்யனே-யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கிருபாகரமுர்த்தியே.

வி. கு: யார்க்கரு உறை காருண்யன் உமையும் சிவனும் திருமாலும் முருகனும் பிரமாவுமாகிய அனைவருமாய்த் திகழும் பரம்பொருள் என்பது திரண்ட கருத்து, பிரமாவின் மறு பெயராகிய வேதன் என்பதை ஆரணம் குந்தும் அயன் என்பது வெளிப்படுத்தியது. தென்னைகளின் நீளுயர்ச்சி வழித்தடையாய்க்கார் முகில்களை வருத்தியவாறாம். அணங்குதல்-பின்னிவளர்தல் எனினும் ஒக்கும்.

-33-

காரகத் தார்க்கரி யாயடி யார்க்கினி யாவெணைநீ
சீரகத் தார்க்கச் செலுத்தினு மன்றிப்பின் நேய்க்கினும்யான்
போரகத் தார்க்கும் புகர்முக நிற்பதம் போகலொட்டேன்
ஏரகத் தார்க்கு முழுவோர் பதியார்க் கருவிறையே
கார் அகத்தார்க்கு அரியாய்: அடியார்க்கு எளியாய் எனை நீ
சீர் அகத்து ஆர்க்க செலுத்தினும் அன்றி பின் தேய்க்கினும் யான்
போர் அகத்து ஆர்க்கும் புகர் முக நின் பதம் போகல் ஒட்டேன்
ஏர் அகத்து ஆர்க்கும் உழுவோர் பதி யார்க்கரு இறையே.

ப.ரை: ஏர் அகத்து ஆர்க்கும் உழுவோர் பதி-கலப்பைகள் செல்லும். இடமாகிய வயல்களில் ஆரவரிக்கும் உழவர் தலமாகிய, யார்க்கரு இறையே-யார்க்கருப் பதி மேவும் கடவுளே, போர் அகத்து ஆர்க்கும் புகர் முக- யுத்தகளத்தில் ஆர்ப்பரிக்கும், யானை வதனத்தினரே, கார் அகத்தார்க்கு அரியாய்-இருண்ட மன முடையார்க்குக் கிடைக் கப்பெறாதோய், அடியார்க்கு எளியாய்-நினது மெய்யன்பினர்க்கு இலகுவில் அருள்புரிவோய், நீ-தேவரீர், எனை சீர் அகத்து ஆர்க்க செலுத்தினும் - அடியேனைச் சிறந்த ஞானமாகிய தானத்தில் நின்று ஆரவாரிக்குமாறு போக்கினும், அன்றி பின் தேய்க்கினும் - அல்லது பின்னர் கெடுக்கினும், யான் நின் பதம் போகல் ஒட்டேன்-அடியேன் நின் திருவடிகளை என் பிடியிலிருந்து பெயர்ந்து போக விடமாட்டேன்.

யார்க்கரு அந்தாதி

வி. கு: கார் அகம் - ஆணவமாகிய இருண்டமனம், இனி கார் அகத்தார்க்கு என்பதற்கு முகில் படிகின்ற வாசிகளாகிய தேவர்களுக்கு எனக் கொள்ளினும் அமையும், வான நாடவர்க்கு மேலோய் என்பது மணிவார்த்தை.

-34-

இறைக்குஞ் சரத்த னிடயத்த வீர்வாய்க் குருகணைப்பச்
 சிறைக்குஞ் சரற்றும் பொழில்யார்க் கருவந்த தேசிகதே
 னிறைக்குஞ் சரத்தவென் னித்திரைப் போதுநின் னீழ்கழலே
 நிறைக்குஞ் சரமென நல்குவை யோவென் னலி வொழித்தே.
 இறை குஞ்சரத்தன் இதயத்த! ஈர்வாய் குருகு அணைப்ப
 சிறை குஞ்சு அரற்றும் பொழில் யார்க்கரு வந்த தேசிக! தேன்
 நிறைக்கும் சரத்த என் நித்திரை போதும் நின் நீள் கழலே
 நறைக்கும் சரம் என நல்குவையோ என் நலிவு ஒழித்தே.

ப.ரை: இறை குஞ்சரத்தன் இதயத்த - தலைமை பூண்ட அயிராவத
 வாகனனாகிய தெய்வேந்திரன் உள்ளத்தில் உறைபவரே, ஈர்வாய்
 குருகு அணைப்ப, பிளந்த வாயினையுடைய நாரை முதலாம்
 பறவைகள் தம் சிறகர்களினால் அணைத்துக் கொள்ள, சிறை குஞ்சு
 அரற்றும் பொழில் - கூடுகளாகிய காவலிலிருந்து, குஞ்சுகள் ஒலி
 செய்கின்ற சோலைகள் பொருந்திய, யார்க்கரு உவந்த தேசிக -
 யார்க்கருத் தலத்தை மகிழ்ந்து இருப்பிடங் கொண்ட ஞானகுருவே,
 தேன் நிறைக் கும் சரத்த - தேன் நிறைந்து பில்கும் ஆத்தி மாலை
 அணிந்தவரே, என் நலிவு ஒழித்து - சிறியேனது துன்பத்தை நீக்கி,
 என் நித்திரை போதும் - அடியேனது உறக்கத்திலும், நின் நீள்
 கழலே - தேவாரது நெடிய திருவடிகளையே, நறைக்கும் சரம் என
 நல்குவையோ - மணம்வீசும் மலர்மாலையாக வழங்கியருளுவீரோ?

வி.கு: காவிரி நீர் வர உதவிய திறத்தால் இந்திரன் இதயத்தில்
 இடம் பிடித்துக் கொண்டவர் விநாயகர் என்பதைக் கந்த புராணத்தில்
 அறிக. பறப்பதற்கேற்ற சிறகுகள் நன்றே வளராமையால் ஈண்டு
 சிறை என்னும் சொல் குஞ்சுகளோடு இணையாது காவலாகிய
 கூடு எனப் பொருள் தந்தது. நலிவு - பிறவித்துன்பமும் ஆட்கொள்ளா
 மையும் இணைந்த நலிவு. நிறைக்கும் - தன்வினையாய் நின்றது.

-35-

நலியத் தரும்நீதி நற்கலை நல்லன நண்ணினர்க்கோர்
 ஒலியத் தருவமை யொட்டா ருமையவ ளொண்கனிமாங்
 கலியத் தனம்வல்ல பைக்கரந் தொட்டவர் காண்வீழுவீற்
 பலியத் தணிதிகழ் யார்க்கருப் பண்ணவன் பாதங்களே.
 நலிய தரும்: நீதி நற்கலை நல்லன நண்ணினர்க்கு: ஓர்
 ஒலி அத்தர் உவமை ஒட்டார்: உமையவள் ஓள் கனி: மாங்
 கலியத்து அனம் வல்லபை கரம் தொட்டவர்: காண் வீழவில்
 பல் இயத்து அணிதிகழ் யார்க்கரு பண்ணவன் பாதங்களே.

ப.ரை: ஓர் ஒலி அத்தர் - ஒப்பில்லாத பிரணவ ஒலியாய்த் திகழும்
 இறைவனும், உவமை ஒட்டார் - சமானம் நீங்கிய வரும், உமையவள்
 ஓள் கனி - அன்னையாகிய உமாதேவியார்க்கு ஒளிபொருந்திய
 பழமாய் விளங்குபவரும், மாங்கலியத்து அனம் வல்லபை கரம்
 தொட்டவர் - மங்கலநாண் அணிந்த அன்ன நடையுடையவராம்
 வல்லபாம்பிகையின் திருக்கரம் பிடித்தவரும், காண் விழவில்-கவின்
 பெறும் அழகிய உற்சவதினங்களில், பல் இயத்து அணி திகழ் -
 பல்வகைய வாத்திய வரிசைகள் பொலிந்து விளங்கும், யார்க்கரு
 பண்ணவன் பாதங்கள் - யார்க்கருக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவரு
 மாகிய பெருமானின் திருவடிகள், நண்ணினர்க்கு - தம்மையே
 தஞ்சமென வந்தடைந்த அடியார்களுக்கு - நலிய - அவர்கள்
 வருந்தும் வேளைகளில், நிதி நல்கலை நல்லன தரும் - அவர்களது
 வருத்தம் ஒழிய செல்வம் நல்ல கல்வி என்பனவற்றோடு மற்றும்
 நல்லன எல்லாம் வழங்கும்.

வி. கு: ஒலி-பிரணவமாகிய மூலம் ஒலி: முதல் தோன்றிய ஓம்
 என்னும் ஒலியிலிருந்தே பிரபஞ்சம் தோன்றியது என்பது சித்தாந்த
 துணிவு.

-36-

பாதலங் காட்டுவ பைந்தா மரைப்பதம் பைம்பொன்முடி
 யாதலங் காட்டிப்பின் னண்டங் கடந்திட வைங்கரங்கள்
 பூதலங் காட்டித் திசைப்புறங் காட்டுவ பூசுரர்தங்
 காதலங் காட்டும் பதியார்க் கருவார் களிற்றினுக்கே.

பாதலம் காட்டுவ பைந்தாமரை பதம்: பைம் பொன் முடி
ஆ தலம் காட்டி பின் அண்டம் கடந்திட: ஐ கரங்கள்
பூதலம் காட்டி திசையறம் காட்டுவ: பூசுரர் தம்
காதல் அங்கு ஆட்டும் பதி யார்க்கரு ஆர் களிற்றினுக்கே.

ப.ரை: பூசுரர் - பிராமணர்கள், தம் காதல் அங்கு ஆட்டும் பதி -
தமது பக்தி மேம்பாட்டினை அவ்விடத்தே நடமாடச் செய்கின்ற,
யார்க்கரு ஆர்களிறிநனுக்கு - யார்க்கருத்தலத்தே பொலிந்து
விளங்கும் யானை வதனத்தினரான விநாயகருக்கு, பைந்தாமரை
பதம் பாதலம் காட்டுவ - பசிய தாமரைமலர் போலும் திருவடிகள்,
கீழலகத்தின் எல்லையைக் காட்டி நிற்பன, பைம்பொன் முடி-பசிய
அழகமைந்த சிரசானது, ஆ தலம் காட்டி - காமதேனு வாழும்
விண்ணுலகத்தினை அணவி, பின் அண்டம் கடந்திட - பின் பல்வேறு
உலகங்களையும் கடந்து நிற்ப, ஐ கரங்கள் - ஐந்து திருக்கரங்களும்,
பூதலம் காட்டி - பூமியையும் தன்னிடத்தே காட்டி, திசை புறம்
காட்டுவ - திக்குகளையும் பிற சூழல்களையும் காட்டி நிற்பன.

வி. கு: இப்பாடல் விநாயகப் பெருமானின் திருப்பெரு வடிவத்தை
உணர்த்தி நிற்பது.

-37-

கனிக்குஞ் சரவணத் தான்மணங் கூடக் கடுகிச்சென்ற
வொளிக்குஞ் சரவணத் தாயென் னுயிர்ப்பிணிக் காயதுபைங்.
கிளிக்குஞ் சரவ மொழியார் கெழுமு மியார்க்கருமன்
றனிக்குஞ் சரண கமலத்த நின்றா ளருமருந்தே.
கனிக்கும் சரவணத்தான் மணம் கூட கடுகி சென்ற
ஒளிக்குஞ்சர வணத்தாய் என் உயிர்பிணிக்கு ஆயது பைங்
கிளிக்குஞ்ச அரவ மொழியார் கெழுமும் யார்க்கரு மன்ற
அளிக்கும் சரண கமலத்த நின் தான் அரு மருந்தே.

ப.ரை: கனிக்கும் சரவணத்தான் மணம் கூட - நித்தியமாய்
ஆனந்திக் கும் முருகனது திருமணம் கைகூடுமாறு, கடுகி சென்ற
- விரைவாகப் போந்தருளிய, ஒளி குஞ்சர - ஞானம் பிரகாசிக்கின்ற

யானை வதனத்தினரே, வணத்தாய்- அழகுத் திருமேனியரே, பைங்கிளி குஞ்சு அரவ மொழியார் கெழுமும் - பச்சைக் கிளிக்குஞ்சின் ஒலி போலும் மொழியைப் பேசும் மகளிர் நிறைகின்ற, யார்க்கரு மன்று அளிக்கும் - யார்க்கருத்தலமாகிய தேவசபையைக் காத்து நிற்கும், சரண கமலத்த-திருவடித்தாமரைகளையுடையோய், நிந்தாள் - தேவரீரது திருவடிகள், என் உயிர் பிணிக்கு அருமருந்தே ஆயது - அடியேனது ஆன்ம நோய்க்குக் கிடைத்தற்கரிய ஓளடதமாய்விட்டது.

வி.கு: சரவணத்தான் - சரவண தடாகத்தில் வளர்ந்த முருகன் வண்ணம் - வணம் எனக்குறுகியது. வண்ணம் - அழகு: உயிர்ப்பிணி - மும்மலப்பிணி.

-38-

மருந்தவந் தார்தொழும் யார்க்கரு வாணர் வடிவினுக்கா
யருந்தவந் தாரக மென்றயின் றார் பெரு மாயிரவாய்
பொருந்தவந் தார்பணிக் கச்சையர் நாரைப் புரத்தவன்றன்
விருந்தவந் தாரன்பர்க் கில்லைப் பீணியும் வெறுமையுமே.
மருந்த உவந்தார் தொழும் யார்க்கரு வாணர்: வடிவினுக்கு ஆய்
அருந்தவம் தாரகம் என்று அயின்றார்: பெரும் ஆயிர வாய்
பொருந்த வந்து ஆர் பணி கச்சையர்: நாரை புரத்தவன் தன்
விருந்த உவந்தார் அன்பர்க்கு இல்லை பீணியும் வெறுமையுமே.

ப.ரை: மருந்து உவந்தார் தொழும் - தேவாமிர்த்தத்தினை விரும்பியுண்டவர்களாகிய தேவர்கள் வழிபாடு செய்யும், யார்க்கரு வாணர்-யார்க்கருப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டவரும், வடிவினுக்கு ஆய்தமது திரு மூர்த்தத்தின் பொருட்டாக, தாரகம் அருந்துவம் என்று அயின்றார்-பிரணவத்தையே உண்போம் என்று கருதி அருந்தியவரும், வந்து ஆர் - காற்றை உண்ணும் - பணி கச்சையர் - பாம்பினைக் கச்சையாக அணிந்தவரும், நாரை புரத்தவன் தன் - திருநாரையூரிலுள்ள நம்பியாண்டார் நம்பியின், விருந்து உவந்தார் அன்பர்க்கு-புதுமையான நிவேதனத்தை விரும்பி ஏற்றவருமாகிய விநாயக அடியவர்க்கு, பிணியும் வெறுமையும் இல்லை - நோயும் வறுமையும் வாரா.

வி.சு: வாழ்நர் - வாணர் என்று நின்றது, தாரகம் அயிலுதல் - குறிப்பு மொழி பணி- ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு; விநாயகர் பாம்பணிதலை 'அகடு அசக்கு அரவு என்பர் கச்சியப்பர்.

-39-

வெறுக்கைக் கலையு மதியிலி ரைம்புல வேட்டுவரை
 யொறுக்கைக் கலையறி யீர்யர்க் கருவந்த வொண்கனிற்றி
 னறுக்கைக் கலைவர்கண் டரவர் வம்மி னுயர்ந்தபனிப்
 பொறுக்கைக் கலையேடு செய்தார்பொற் பாதம் புகுமின்களே.
 வெறுக்கைக்கு அலையும் மதிஇலிர் ஐ புல வேட்டுவரை
 ஓறுக்கை கலை அறியீர்: யார்க்கரு வந்த ஓள் களிற்றின்
 உறுக்கைக்கு அலைவர் கண்டர் அவர்: வம்மின்: உயர்ந்த பனி
 பொறுக்கை கலை ஏடு செய்தார் பொன் பாதம் புகுமின்களே.

ப.ரை: வெறுக்கைக்கு அலையும் மதி இலிர்-செல்வத்துக்காக உழலும் மதியில்லா மக்களே, ஐ புல வேட்டுவரை - ஐந்து புலன்களாகிய வேடர்களை, ஓறுக்கை கலை அறியீர் - தண்டிக்கும் உபாயமாகிய கல்வியை அறியமாட்டீர், யார்க்கரு வந்த ஓள் களிற்றின் - யார்க்கருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரகாசம் பொருந்திய யானைமுகப்பெருமானின், உறுக்கைக்கு அவர் அலைவர் கண்டர் - அதட்டலுக்கு அவ்வேடர்கள் நிலைகுலைவர், அதனைக் காண்பீராக, வம்மின்-ஆதலினால் நீங்கள் எல்லீரும் வாருங்கள், உயர்ந்த பனி பொறுக்கை கலை - உயர்ச்சியான பனிப்படலங்களைத் தாங்கும் மேரு மலையை, ஏடு செய்தார் - புத்தகமாகச் செய்த விநாயகரின், பொன் பாதம் புகுமின்கள் - பொன்போலும் திருவடிகளையே சரண்புகுந்து நில்லுங்கள்.

வி .சு: வெறுக்கை- பொன்னுமாகும்: புலன்களை வேட்டுவராகக் கூறியது உபசாரம், களிற்றின் உறுக்குதலுக்கே நிலைகுலைவர் என்றால் அவர்தண்டனைக்கு என்னாவார் என்பது அர்த்தாபத்தி, கல் -மலை, கல் + ஐ என்பது கல்லை எனநில்லாது கலை எனவிகாரம் பெற்றது.

-40-

புகுந்தா ரையுந்தொழப் போகலொட் டேன்புவிப் புன்மையரு
 ளுஞ்சுந்தா ரையுள்வீழி பூத்திட வுள்ளந் நெகிழ்ந்துருக
 நகுந்தா ரையாவுன் னறுமலர்ப் பாதங்க ளோதொழுவேன்
 மிகுந்தா ரையும்பொலி யார்க்கருத் தோன்றிய வித்தகனே.
 புகுந்த ஆரையும் தொழ போகல் ஓட்டேன்: புவி புன்மையருள்
 உகும் தாரை உள்வீழி பூத்திட உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருக
 நகும் தார் ஐயா உன் நறுமலர் பாதங்களே தொழுவேன்
 மிகும் தாரையும் பொலி யார்கரு தோன்றிய வித்தகனே.

ப.ரை: நகும் தார் ஐயா - அழகு மலர்ந்து விளங்கும் திருவாத்தி
 மாலை அணிந்த பெருமானே, மிகும் தாரையும் பொலி - மிகுதியான
 நீண்ட ஊதுகுழல் முதலான இசைக்கருவிகள் விளங்கும், யார்க்கரு
 தோன்றிய வித்தகனே - யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
 ஞான சொரூபரே, புவி புன் மையருள் - இவ்வுலகில்
 அற்பராயுள்ளவர்களில், ஆரையும் புகுந்து தொழ போகல் ஓட்டேன்
 - எவரையும் விரும்பி வணங்குதற்குச் செல்லமாட்டேன், உகும்
 தாரை உள் விழி பூத்திட - சொரியும் கண்ணீரானது உட்கண்களில்
 தேங்கி நிற்ப, உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருக - மனமானது கசிந்து
 உருக, உன் நறுமலர் பாதங்களே தொழுவேன் - தேவரீரின்
 மணங்கமழும் மலர் போலும் திருவடிகளையே வணங்குவேன்.

வி.கு: புகுதல்-விரும்புதல், அன்றி, அவரின் இல்லம் புகுந்து
 எனவும் நின்றது, உள்ளம் நெகிழ்த்தல் - பக்தியின் அகநிலை,
 கண்ணீர் சொரிதல் - பக்தியின் புறநிலை: நீண்டகுழல் - நாகசின்னம்
 முதலாயின, மிகும் தாரை - அதிகமழை வளமும் ஆகும். தாரை -
 மழை ஒழுக்கு, 'நின்று புயல்வானம் பொழிந்த நெடுந்தாரை' என்பர்
 புகழேந்தியார்

-41-

வித்தரும் பாமுனை நேர்வினைக் கேடனை மேதினியோர்
 ஒத்தரும் பாவீ யெனுங்கடையேனை யுவந்தளிப்பாய்
 சித்தரும் பாருந் தொழும்பதி யார்க்கருத் தேசிகநீள்
 புத்தரும் பார்தொடை யாயடி யாரைப் புரப்பவனே.

வித்து அரும்பா முளை நேர்வினை கேடனை மேதீனியோர்
 ஒத்து அரும் பாவி எனும் கடையேனை உவந்து அளிப்பாய்
 சித்தரும் பாரும் தொழும் பதி யார்க்கரு தேசிக! நீள்
 புது அரும்பு ஆர் தொடையாய் அடியாரை புரப்பவனே.

ப.ரை: சித்தரும் பாரும் தொழும் பதி யார்க்கரு தேசிக - அற்புதங்கள்
 புரிய வல்ல சித்தர்களும் உலகத்தவர்களும் வணங்கும் தலமாகிய
 யார்க்கருப் பதி மேவும் ஞான மூர்த்தியே! நீள் புது அரும்பு ஆர்
 தொடையாய்- நீண்ட புதிய முகை பொருந்திய மாலை அணிந்தவரே,
 அடியாரை புரப்பவனே - நினைது தொண்டர்களைப் பேணிக்காப்பவரே,
 வித்து அரும்பா முளை நேர் வினை கேடனை - விதையினையும்
 அதன் அரும்பாத முளையினையும் ஒக்கும் செயலற்றவனும்,
 மேதீனியோர் - பூமியிலுள்ளோர், ஒத்து - ஒன்றுகூடி, அரும் பாவி
 எனும் கடையேனை உவந்து அளிப்பாய் - காணுதற்கரிய
 தீவினையாளன் என்று கூறும் கீழ்நிலையினனுமாகிய என்னை
 மகிழ்ந்து காத்தருள்வாய்.

வி.சு: அருளடையாத நிலையை, பயனற்ற வித்தும் அரும்பாத
 முளையும் வெளிப்படுத்தின. அதனை வினைக்கேடன் என்பது
 வலிசெய்தது.

-42-

புரந்தார் பதத்தே யிருக்கிலெ னல்குர வார்புலர்ந்தே
 மிரந்தார் பதமே யருந்திலெ னெங்கு மிணையநில்லேன்
 கரந்தார் பதகருக் கென்று மகண்ட ககனவெளி
 பரந்தார் பதியார்க் கருவிற் பதிந்தவர்க் காட்படினே.
 புரந்தார் பதத்தே இருக்கில் என் நல்குரவால் புலர்ந்தே
 இரந்து ஆர்பதமே அருந்தில் என்: எங்கும் இணைய நில்லேன்
 கரந்தார் பதகருக்கு என்றும்: அகண்ட ககன வெளி
 பரந்தார் பதி யார்க்கருவில் பதிந்தவர்க்கு ஆட்படினே.

ப.ரை: பதகருக்கு என்றும் கரந்தார் - பெரும்பாவிகளாய் இருப்பவர்
 களுக்கு எக்காலத்திலும் மறைந்திருப்பவரும், அகண்ட ககன வெளி

பரந்தார் - கூறுபடாது எங்குமாகிய ஆகாய வெளியில் வியாபித்திருப்பவரும், பதி யார்க்கருவில் பதிந்தார்க்கு ஆட்படி - யார்க்கரு கோயிலில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய விநாயகப்பெருமானுக்குச் சிறியேன் தொண்டு படுங்கால், புரந்தார் பதத்தே இருக்கில் என் - அரசர் பதவியில் இருந்தாலென்ன, நல்குரவால் புலர்ந்து இரந்து ஆர்பதமே அருந்தில் என் - வறுமையால் வாடியாசித்து உணவை உண்டாலென்ன, எங்கும் இணைய நிலேன் - எவ்விடத்தும் சார்ந்து நிற்க மாட்டேன்.

வி . கு: புரத்தல் - காத்தல், அ.து அரசர்க்குரிய காவல்: என் என்னும் வினா இன்பநிலையிலோ துன்பநிலையிலோ யார்க்கரு இறைவன் துணை நிற்பான் என்பதைப் புலப்படுத்தியது.

-43-

படித்துறை பாடுமின் பண்முறை பாடுமின் பாய்நதிபோல்
வடித்துறை யாட விழிகள் னாளும் வலம்வருமி
னடித்துறை யாநிற்ப ணாமக னோடு நளிமகள்
குடித்துறை யாரும் பழம்பதி யார்க்கருக் கோயில்வந்தே.
படிதுறை ஆடுமின்: பண்முறை பாடுமின் பாய்நதிபோல்
வடித்து உறை ஆட விழிகளில் நாளும் வலம் வருமின்
நடித்து உறையாநிற்பன் நாமகனோடு நளின மகள்
குடி துறை ஆரும் பழம்பதி யார்க்கரு கோயில் வந்தே.

ப.ரை: குடிதுறை ஆரும் - பருகு நீர் நிலைகள் நிறைந்துள்ள, பழம் பதி யார்க்கரு கோயில் வந்து - பழமைவாய்ந்த பதியாகிய யார்க்கரு எனப் பெயரிய கோயிலுக்கு நீங்கள் வந்து, படிதுறை ஆடுமின் - படிக்கட்டுகள் பொருந்திய நீர் நிலைகளில் நீராடுங்கள், பண்முறை பாடுமின் - இசை பொருந்திய திரு முறைப்பாடல்களைப் பாடுங்கள், விழிகளில் பாய் நதிபோல உறை ஆட - கண்களினின்றும் ஆறு பாய்ந்தோடுவது போல நீர்வடியுமாறு நெகிழ்ந்து கண்ணீர் சிந்த, நாளும் வலம் வருமின் - தினந்தோறும் கோயிற் பிரதட்சினம் செய்யுங்கள், அவ்வாறு செய்வீராயின், நளின மகள் நாமகனோடு நடித்து உறையா நிற்பன் - செந்தாமரை ஆசனியாகிய திருமகள்

கலைமகளோடு நடனம் செய்து உங்கள் இல்லங்களில் தங்கியிருப்பாள்.

வி.கு: படித்துறை - அங்குள்ள கேணி முதலாயின, பண்முறை- தேவாரம் முதலாயின.

-44-

வந்திக் கவந்தருள் மாணிக்க யார்க்கரு வாரணமே
 யுந்திக் கவள முடையா யெணையுடை யாயுணையப்
 புந்திக் கவஞ்செயும் புன்குறும் பைவர் றுறங்கொடுக்க
 முந்திக் கவடு பதித்தே வருவையென் முன்னிலைக்கே.
 வந்திக்க வந்து அருள் மாணிக்க, யார்க்கரு வாரணமே
 உந்தி கவளம் உடையாய் எனை உடையாய் உணைய
 புந்திக்கு அவம் செயும் புன் குறம்பு ஐவர் புறம் கொடுக்க
 முந்தி கவடு பதித்தே வருவை என் முன் நிலைக்கே.

ப.ரை: வந்திக்க வந்து அருள் மாணிக்க - அடியார்கள் வணங்கி நிற்பது கண்டு எழுந்தருளி வந்து கிருபை செய்யும் மாணிக்க விநாயகரே, யார்க்கரு வாரணமே - யார்க்கருத்தலத்தில் மேவி வீற்றிருக்கும் யானை வதனத்தையுடைய பெருமானே, உந்தி கவளம் உடையாய் - திருவயிற்றில் கவள உணவை உடைமையாகக் கொள்பவரே, எனை உடையாய் - சிறியேனை ஆண்டு அடிமை கொண்ட பெருமானே, உளைய - யான் வருந்துமாறு, புந்திக்கு அவம் செய்யும் - இதயத்துக்குப் பயனின்மையாகிய தீமையைச் செய்யும், புன் குறம்பு ஐவர் புறம் கொடுக்க- இழிந்த சேட்டைக்குரிய ஜம்புலன்களாகிய வேடர்கள் புறமுதுகு இட்டு ஓடுமாறு, என் முன்நிலைக்கு - அடியேன் முன்பாக, கவடு முந்தி பதித்து வருவை - எட்டவைக்கும் அடிகளை விரைவாகப் பதித்து வருவாயாக.

வி.கு: மாணிக்கர் - மாணிக்கப்பிள்ளையார் இ.து இத்தலவிநாய கருக்குரிய பரியாய நாமங்களில் ஒன்று. கவளம் - வாயளவு கொண்ட திரட்டிய உணவு, அது மோதகம் முதலாயின.

-45-

நிலையாமைக் காயம் நிதிபுக ழூதிய நீங்கியம்மை
யலையாமைக் காயத் தமிழ்ந்திணு மென்ற னகத்திலென்றும்
கலையாமைக் காமன்பு தந்தருள் கற்பக யார்க்கருவிற்
சிலையாமைக் காயத்த தேங்கொன்றை சூடிய சின்மயனே.
நிலையாமை காயம் நிதி புகழ் ஆதிய நீங்கி அம்மை
அலை ஆமை காயத்து அமிழ்ந்திணும் என்தன் அகத்தில் என்றும்
கலையாமைக்கு ஆம் அன்பு தந்தருள் கற்பக யார்க்கருவில்
சிலை ஆம் ஐ காயத்த தேம் கொன்றை சூடிய சின்மயனே.

ப.ரை: கற்பக - கற்பக விநாயகரே, யார்க்கருவில் - யார்க்கருக் கோயிலில், சிலை ஆம் ஐ காயத்த - கற்சிலையாகிய அழகிய திருமேனியை உடையவரே, தேம் கொன்றை சூடிய சின்மயனே - தேன் பொருந்திய கொன்றை மலர்மாலை யணிந்த ஞானமே வடிவானவரே, நிலையாமை காயம் நிதி புகழ் ஆதிய நீங்கி - நிலை பேறில்லாதனவாகிய சரீரம் செல்வம் கீர்த்தி என்றின்னைவ ஒழிந்து, அம்மை அலை ஆமை காயத்து அமிழ்ந்திணும் - மறுமையில் கடலில் ஆமையாகிய பிறவியினை எடுக்க நேர்ந்தாலும், என் தன் அகத்தில் - அடியேனது இதயத்தில், என்றும் கலையாமைக்கு ஆம் அன்பு தந்தருள் - எக்காலத்தும் நீங்காமைக்குரிய பக்தியைத் தந்தருள்வாய்.

வி.கு: மறுமை அன்பு வேண்டவே இம்மை அன்பும் ஆசிரியரிடத் தில் உண்டு என்பது பெறப்பட்டது. ஆமைக்காயம் - நீர்வாழ்பிறப்பு, அதனால் ஏனைய ஆறு பிறப்புகளும் அடங்கி நின்றன.

-46-

மயங்கத் தரிக்கும் புகழாதி வாட்டநின் பதமறந்த
பயங்கத் தரிக்க வருவைகொல் பாற்கடற் பள்ளிகொள்ளும்
புயங்கத் தரிக்கும் புருகூத னுக்கும் புகலளித்தே
யயங்கத் தரிக்கும் பொழில்யார்க் கருவுறை யஞ்சுத்தனே.
மயங்க தரிக்கும் புகழ் ஆதி வாட்ட நின் பதம் மறந்த
பயம் சுத்தரிக்க வருவை கொல் பால் கடல் பள்ளி கொள்ளும்
புயங்கத்து அரிக்கும் புருகூதனுக்கும் புகல் அளித்தே
அயம் சுத்தரிக்கும் பொழில் யார்க்கரு உறை அஞ்சு அத்தனே.

ப.ரை: பால் கடல் பள்ளி கொள்ளும் - பாற் சமுத்திரத்தில் ஞான நித்திரை செய்யும், புயங்கத்து அரிக்கும் - அநந்தன் என்னும் சர்ப்பத்தையுடைய திருமாலுக்கும், புருகூதனுக்கும் - தெய்வேந்திரனுக்கும், புகல் அளித்து - அடைக்கலமென்னும் பாதுகாப்பை வழங்கியருளி, அயம் கத்தரிக்கும் பொழில் யார்க்கரு உறை - ஆடுகள் தம்வாயால் நறுக்கி உண்ணும் சோலை சூழ்ந்த யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், அஞ்ச அத்த - ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய பெருமானே, மயங்க தரிக்கும் - அறிவு கலங்கும்படி என்னிடத்தே நிலைத்து நிற்கும், புகழ் ஆதி வாட்ட - கீர்த்தி முதலான பெருமைகள் அடியேனை வாட்செய்த காரணத்தால், நின் பதம் மறந்த பயம் கத்தரிக்க வருவைகொல் - தேவரீரது திருவடிகளை மறந்தமையால் தோன்றிய அச்சத்தை வெட்டி நீக்கும் பொருட்டு அடியேன் இடத்துக்கு எழுந்தருளி வருவாயோ.

வி.கு: திருமாலுக்கு உமையிட்டசாபம் போக்கியமையும் இந்திரனுக்குச் சீர்காழியில் நந்தவனம் தழைக்கக் காவிரியை வரவழைத்தமையும் அவ்விருவார்க்கும் வழங்கிய புகல்களாம்.

-47-

அஞ்சக் கரத்தை யவாவித் திருடிய வானைமுகர்
கஞ்சக் கரத்தர் கருணா கரப்பிளை யார்க்கருவீற்
றஞ்சக் கரந்தருந் தற்பரர் நானும் தயங்குமென்றன்
னெஞ்சக் கரப்பைத் திருடுவ தென்றினி நேர்ந்துவந்தே.
அம் சக்கரத்தை அவாவி திருடிய ஆனைமுகர்
கஞ்ச கரத்தர் கருணாகர பிளை யார்க்கருவில்
தஞ்ச கரம் தரும் தற்பரர் நானும் தயங்கும் என் தன்
நெஞ்ச கரப்பை திருடுவது என்று இனி நேர்ந்து வந்தே.

ப.ரை: கஞ்ச கரத்தர் - செந்தாமரை போலும் திருக்கரத்தையுடைய வரும், கருணாகர பிளை - கிருபையின் இருப்பிடமான பிள்ளையும், யார்க்கருவில் தஞ்ச கரம் தரும் தற்பரர் - யார்க்கருவாகிய தலத்தினில் எழுந்தருளி அடைக்கலம் தருகின்ற மேம்பாட்டினரும், அம் சக்கரத்தை அவாவி திருடிய ஆனைமுகர் - அழகிய ஆழிப்படையை மிக்க ஆசை கொண்டு களவாடிய யானை முகருமாகிய விநாயகப்

பெருமான், நேர்ந்து வந்து - அடியேனுக்கு எதிராகத் தோன்றியருளி, நாளும் தயங்கும் எந்தன்- தினந்தோறும் கலக்கமடையும் எனது, நெஞ்சு கரப்பை இனி என்று திருடுவது - நெஞ்சில் மறைந்து இருக்கும் வஞ்சமாகிய தீக்குணத்தை எப்போதுதான் அபகரிப்பாரோ?

வி.கு: கருணாகரர், தஞ்சக்கரம் தரும் தற்பரர் என இருந்தும் எந்துன்பத்தைப் போக்காதிருப்பதும் முன்னரே சக்கரம் திருடியவர் இப்போது என் நெஞ்சுவஞ்சத்தை அபகரியாதிருப்பதும் வியப்பைத் தந்த ஆசிரியது ஆதங்கங்கள்- சக்கரந்திருடியவரலாறு.

தக்கன் செய்தயாகம் வீரபத்திரர், காளி என்னும் இருவராலும் சிதைந்தது. அவ்வேளையில் விட்டுணுவின் சக்கரத்தை வீரபத்திரர் அணிந்திருந்த கபாலம் ஒன்று கௌவியது. அதனைக் கண்ட திருமாலின் சேனைத் தலைவனான விடுவசேனன் அதனைப் பெறவிரும்பி வீரபத்திரரிடம் பிரார்த்தித்தான். அப்போது வீரபத்திரர் சக்கரம் நமது கையில் இல்லை: கபாலம் கௌவியது. எனவே நீ எவ்வாறாயினும் அது தரப்பெற்றுக் கொள் என்றார். அதனை ஏற்றவிடுவசேனன் விகடக் கூத்தாடினான். அதனைப் பார்த்த கபாலம் சிரிக்கவே கபாலம் வீழ்ந்தது. அப்போது அங்கே இருந்த விநாயகர் அதனை விரைந்து கவர்ந்து கொண்டு எதுவுந் தெரியாதவர்போல் இருந்தார். அதுகண்ட விடுவசேனன் அவர் முன்னும் விகடக்கூத்தினை ஆடவே விநாயகர் சக்கரம் வழங்கினார் என்பதாம்.

-48-

வந்தவ னிக்கே வயல்யார்க் கருத்தல மன்னியவ
 னந்தவ னிக்கே யருந்து மிபழக னாதமொடு
 வீந்தவ னிக்கே விளைமொழி வல்லபை மேலுளத்தன்
 றந்தவ னிக்கே டனையாண்டு வேதச் சரண்மலரே.
 வந்து அவனிக்கே வயல் யார்க்கரு தலம் மன்னியவன்
 நம் தவன் இக்கே அருந்தம் இபழகன் நாதமொடு
 வீந்து அவன் இக்கே விளைமொழி வல்லமை மேல் உளத்தன்
 தந்தவன் இ கேடனை ஆண்டு வேத சரண் மலரே.

ப.ரை: இ கேடனை ஆண்டு - இந்த நன்னெறியைக் கெடுத்தவனாகிய

என்னையும் அடிமைகொண்டு, வேத சரண் மலர் தந்தவன் - வேதங்க ளாகிய திருவடித் தாமரைகளை வழங்கி அருளியபெருமான், அவனிக்கு வந்து - இந்த நிலவுலகத்துக்கு எழுந்தருளிவந்து, வயல் யார்க்கரு தலம் மன்னியவன் - வயல்கள் சூழ்ந்த யார்க்கரு என்னும் பதியில் நிலை பெற்றிருப்பவரும், நம்தவன் - நாம் செய்து கொண்ட தவத்தையே வடிவாகக் கொண்டவரும், இக்கு அருந்தும் இபமுகன் - கரும்பை விரும்பியுண்ணும் யானை வதனத்தினரும் நாதமொடு விந்து அவன் - நாத விந்துருபரும், இக்கே விளைமொழி வல்லமைமேல் உளத்தன் - கருப்பஞ்சாற்றையே தோற்றுவிக்கின்ற மொழியை வசனிக்கும் வல்லபாம் பிகையின் உயர்ந்த இதயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய விநாயகப்பெருமான் ஆவார்.

வி.கு: அவனிக்கு வருதல் - சர்வவியாபகத்தின் ஓடுக்கநிலை, கேடனை ஆளுதல் - இழிவுசிறப்பும்மை தொக்கது. கரும்பு - பொருளாகு பெயர்.

-49-

சரணா லயந்தன் னடியருக் காமரு டாங்கிவரு
மரணா லயமகல் விக்குந் தனிப்பதி யான்றதனை
முரணா லயமுற முத்திப் பதியெண் முகிழ்க்குமகக்
கரணா லயம்பொழில் சூழும் பதியார்க் கருப்பதியே.
சுரண ஆலயம் தன் அடியருக்கும் ஆம்: அருள் தாங்கி வரும்
அரணால் அயம் அகல்விக்கும் தனி பதி: ஆன்றதனை
முரண் ஆ லயம் உறும் முத்தி பதி: எண் முகிழ்க்கும் அக
கரண ஆலயம் பொழில் சூழும் பதி யார்க்கரு பதியே.

ப.ரை: அருள் தாங்கி வரும் அரணால் - கருணையைத் தாங்கி வரும் பாதுகாப்பினால், அயம் அகல்விக்கும் தனிப்பதி - ஐயத்தைப் போக்கும் ஒப்பற்ற தலமும், ஆன்ற தளை முரண் ஆ - பெரிதாகிய பாசம் மாறுபாடு என்பவற்றுடன் கூடிய ஆன்மா: லயம் உறும் முத்திப்பதி - ஒன்றுபடும் முத்தித் தலமும், எண் முகிழ்க்கும் அக கரண ஆலயம் - சிந்தனைகள் தோன்றுதற்கும் அந்தக் கரணங்கள் ஓடுங்குதற்கும்

இடமான கோயிலும், பொழில் சூழும் பதி சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள தலமுமாகிய, யார்க்கரு பதியே - யார்க்கரு தலமே, தன் அடியருக்கு சரண ஆலயம் ஆம் - தனது தொண்டர்களாயுள்ளவர்களுக்குப் புகல் தரும் கோயிலாகும்.

வி.கு: ஐயம் - அயம் எனப் போலியாயிற்று: அது அருட்பேறு கிடைக்குமோ என்னும் ஐயம்.

-50-

கருங்கந் தரத்தர் கனிபெற்ற மாண்விர குக்கருத்த
 ரொருங்கந் தரத்தர் தொழும்பிளை தண்ணளி யூற்றுவதி
 லிருங்கந் தரத்த ரெழின்மகு டத்தின ரேதிலரைப்
 பொருங்கந் தரத்தர் புனல்யார்க் கருவந்த புண்ணியரே.
 கரும் கந்தரத்தர் கனி பெற்ற மாண் விரகு கருத்தர்
 ஒருங்கு அந்தரத்தர் தொழும் பிளை: தண் அளி ஊற்றுவதில்
 இரும் கம் தரத்தர்: எழில் மகுடத்தினர்: ஏதிலரை
 பொரும் கந்தர் அத்தர்: புனல் யார்க்கரு வந்த புண்ணியரே.

ப.ரை: புனல் யார்க்கரு வந்த புண்ணியர் - நீர்வளம் சூழ்ந்த யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள தரும் வடிவினரான விநாயகப்பெருமான், கரும் கந்தரத்தர் - காளகண்டராகிய சிவபெருமானது, கனி பெற்ற மாண் விரகு கருத்தர் - மாம்பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட மாட்சிமையும் தந்திரமும் உள்ள சிந்தனையாளரும், அந்தரத்தர் ஒருங்கு தொழும்பிள்ளை - தேவர் எல்லோரும் ஒருமித்து வணங்கும் பிள்ளையாரும், தண் அளி ஊற்றுுவதில் - குளிர்ச்சியான கருணையைச் சொரிவதில், இரும் கம் தரத்தர் - கரிய முகில் போன்ற தகுதியுடையவரும், எழில் மகுடத்தினர் - அழகு மிளிரும் முடியை அணிந்தவரும், ஏதிலரை பொரும் கந்தர் அத்தர்- பகைவரை எதிரேற்றுப் போர்புரியும் முருகனுக்கு மூத்தவருமாவர்.

வி.கு: எழில்மகுடம் - விநாயகருக்குரிய கரண்டம் என்னும் கிரீடம் - முருகனுக்குப் பகைவரானோர் குரபன்மன் முதலான அசுரரும் நக்கிரரைச் சிறையிட்ட பூதமும் ஆம்.

-51-

புண்ணியங் காமர் பொருளாதி யன்பர்க் குவந்தளிப்பான்
கண்ணியங் காமர் மகிழ்மைத் துனர்சேர் களமென்பரால்
அண்ணியங் காமை முதுகி லலவ னனந்தர்கொள
வெண்ணியங் காமலர் சாமரம் வீசுமின் யார்க்கருவே.

புண்ணியம் காமர் பொருள் ஆதி அன்பர்க்கு உவந்து அளிப்பான்
கண்ணி அம் காமர் மகிழ் மைத்துனர் சேர் களம் என்பர் ஆல்
அண்ணி அங்கு ஆமை முதுகில் அலவன் அனந்தர் கொள
எண் இயங்கா மலர் சாமரம் வீசும் மின் யார்க்கருவே.

ப.ரை: அலவன் அங்கு நண்ணி - நண்டுகள் அவ்விடத்தே
நெருங்கி, ஆமை முதுகில் அனந்தர் கொள - ஆமைகளின் முதுகில்
உறங்கிக் கிடக்க, எண் இயங்கா மலர் - எண்ணிலடங்காத பூக்கள்,
சாமரம் வீசும் - கவரிகளாயமைந்து வீசுகின்ற, மின் யார்க்கருவே-
ஒளிமிக்க யார்க்கரு என்னும் திவ்வியதலமே, அம் காமர்
மகிழ்மைத்துனர் - வன்புமிகுந்த மன்மதன் மகிழ்ந்து கொண்டாடும்
மைத்துனரான விநாயகர், அன்பர்க்கு - தமது அடியார்களுக்கு,
புண்ணியம் காமர் பொருள் ஆதி-நல்வினைப் பயன் அழகிய
செல்வப்பொருள் முதலானவற்றை, உவந்து அளிப்பான் கண்ணி
சேர்களம் என்பர் - மகிழ்ந்து வழங்கும் பொருட்டாக விரும்பிச்
சேர்ந்த இடம் என்று அறிஞர்கள் சொல்லுவார்கள்.

வி.கு: அ.றிணைப்பட்ட மலர்களும் பரோபகாரஞ்செய்யவே,
அத்தலத்துள்ளாரது பரோபகாரம் எத்தகையது என்பது சொல்லாமலே
விளங்கியவாறாம்.

-52-

யார்க்கு மருவா யிருக்கும் பரஞ்சுட ரென்னிதய
மீர்க்கு மருவல ரைம்புல வானர ரேக்கமுறப்
பேர்க்கு மருப்புக் கன்றாகி வந்து பீளிறியதே
சீர்க்கு மருதம் பொலிதலம் யார்க்கருக் சீபதிக்கே
யார்க்கும் அருவாய் இருக்கும் பரம் சுடர் என் இதயம்
நர்க்கும் மருவலர் ஐ புல வானரர் ஏக்கம் உற
பேர்க்கும் மருப்பு கன்ற ஆகி வந்து பீளிறியதே
சீர்க்கும் மருதம் பொலி தலம் யார்க்கரு சீ பதிக்கே.

ப.ரை: யார்க்கும் அருவாய் இருக்கும் பரம்சுடர் - எவர்க்கும்

உருவமற்றதாய் இருக்கும் பரஞ்சோதி வடிவான விநாயகப்பெருமான், என் இதயம் ஈர்க்கும் - அடியேனுடைய சிந்தனையைத் தம்பக் கலாகவே கவரும், மருவலர் - உள்பகைவராகிய, ஐ புல வானரர் ஏக்கம் உற - ஐம்புலன்கள் என்னும் குரங்குகள் அச்சம் கொள்ளும் படியாக, மருப்பு பேர்க்கும் களிற்று ஆகி - தன் கொம்பையே பெயர்த்துத் தெடுக்கும் யானை வடிவமாகி, சீர்க்கும் மருதம் பொலி தலம்- சிறப்புப் பொருந்திய மருதத்திணை பொலியும் நிலமாகிய, யார்க்கரு சீ பதிக்கு பிளிறியது - யார்க்கரு வெணப் பெயரிய இலட்சுமீகரம் பொருந்திய கோயிலில் வந்து பிளிறுறொலி செய்தது.

வி.கு: விநாயகர் களிறாகவே புலன்கள் குரங்குகள் ஆயின. மருதம் - வயலும் வயல்சார்ந்த இடங்களுமாம்.

-53-

சீரகத் தார்க்குத் திருவருள் பெய்து திகழு மொளித் தாரகத் தார்க்குந் தடக்கைக் களிற்று தலங்களென வேரகத் தாற்புந்தி செங்காடு நாரை யினிதமர்ந்து பாரகத் தாற்புகழ் யார்க்கருக் கோயில் பதிந்ததுவே. சீர் அகத்தார்க்கு திரு அருள் பெய்து திகழும் ஒளி தாரகத்து அநர்க்கும் தடம் கை களிற்று தலங்கள் என ஏரகத்தார் புந்தி செங்காடு நாரை இனிது அமர்ந்து பார் அகத்தார் புகழ் யார்க்கரு கோயில் பதிந்ததுவே.

ப.ரை: திகழும் ஒளி தாரகத்து ஆர்க்கும் - விளக்குகின்ற பிரகாசம் பொருந்திய பிரணவ சொரூபமாக ஆர்ப்பொலி செய்யும், தட கை களிற்று - விசாலித்த துதிக்கையினையுடைய தெய்வயானையே, சீர் அகத்தார்க்கு திரு அருள் பெய்து - சிறந்த உள்ளம் படைத்த அன்பர்களுக்குத் தெய்வீகமான கருணையைப் பொழிந்து, தலங்கள் என - தாம் எழுந்தருளும் கோயில்கள் என்று சொல்லும் வண்ணம், ஏரகத்தார் புந்தி - திருவேரகத்தை ஒருபடை வீடாகக் கொண்ட முருகப்பிரானது உள்ளம், செங்காடு - திருச்செங்காடு என்னுந்தலம், நாரை - திருநாரையூர்ப்பதி என்பவற்றில், இனிது அமர்ந்து -

உவகை யோடும் எழுந்தருளி, பார் அகத்தார் புகழ் -
உலகிலுள்ளோர் உயர்வாகப் பேசும், யார்க்கரு கோயில் பதிந்தது
- யார்க்கருத் தலத்தும் வந்து உறைவதாயிற்று.

வி.கு: சீரகத்தார் - ஓனவை, கபிலதேவர் ஆதியோர்: வள்ளிதிரு
மணப்பூர்த்திக்கு உதவியமையால் முருகன் உளமும் விநாயக
தலமாயிற்று. செங்காடு - சம்பந்தப்பிள்ளையும் சிறுத் தொண்டர்
என்னும் பரஞ்சோதியாரும் வழிப்பட்ட தலம்: நாரையூர் - நம்பியாண்டார்
நம்பி வழிப்பட்டதலம்.

-54-

பதியும் பலரவர் வாழ்பதி யும்பல பன்னுபெருங்
கதியும் பலவென்பர் கற்றறி யார்க்கரு ணாகரமாம்
நிதியும் பலன்றி நெடுங்கதி காட்டுவர் யார்நெஞ்சமே
துதியும் பருந்தொழும் யார்க்கருத் தோன்றிய சோதியையே.
பதியும் பலர் அவர் வாழ் பதியும் பல பன்னு பெரும்
கதியும் பல என்பர் கற்று அறியார்: கருணாகரம் ஆம்
நிதி உம்பல் அன்றி நெடும் கதி காட்டுவர் யார்: நெஞ்சமே
துதி உம்பரும் தொழும் யார்க்கரு தோன்றிய சோதியையே.

ப.ரை: கற்று அறியார் - படித்தறியாதவர்கள், பதியும் பலர் -
கடவுளரும் பலர், அவர் வாழ் பதியும் பல - அக்கடவுளர் எழுந்தரு
ளும் தலங்களும் பல. பன்னு பெரும் கதியும் பல என்பர் - சிறப்பித்
துப் பேசப்படும் மோட்சங்களும் பல என்று கூறுவர், கருணாகரம்
ஆம் நிதி உம்பல் அன்றி - கிருபைக்கு உறைவிடமாகிய
அருட்செல்வம் என்னும் யானை முகப்பெருமான் அல்லாது. நெடும்
கதி காட்டுவர் யார் - தொலைவிலுள்ள வீடு பேற்றைக் காண்பிக்க
வல்லவர் வேறுயாவர் உளர்: ஆகையால், நெஞ்சமே - என் மனமே,
உம்பரும் தொழும் - தேவர்களும் வணங்கும், யார்க்கரு தோன்றிய
சோதியை துதி - யார்க்கருத் தலத்தில் மேவி வீற்றிருக்கும்
சோதிருபராகிய விநாயரையே வந்தித்து நிற்பாய்.

வி.கு: கற்று அறியார் - ஈண்டு விநாயக மகத்துவம் கற்றறியாதவர்.
மோட்சப் பேற்றின் சிரமந்தோன்ற நெடுங்கதி என்றார். உம்பரும் -
உயர்வு சிறப்பும்மை.

-55-

சோதிய ராவுறு சூதனை யாட்கொண்ட தாயரருள்
வேதிய ராகுதி வீற்றிருப் பார்யார்க் கருவிறைந்த
வாதிய ராகு வமர்ந்தார் பணியன்றி யாற்றலிநல்
வாதிய ராகுவி ஶ்ரீ ருமக்குப தேசமிதே.

சோதி அரா உறு சூதனை அட்கொண்ட தாயர் அருள்
வேதியர் ஆகுதி வீற்றிருப்பார் யார்க்கரு விழைந்த
ஆதியர்: ஆகு அமர்ந்தார்: பணி அன்றி ஆற்றலி: நல்
ஊதியர் ஆகுவி: ஊரி உமக்கு உபதேசம் இதே.

ப.ரை: சோதி அரா உறு சூதனை - ஒளிபொருந்திய அனந்தன்
என்னும் பாம்பணையிற் பள்ளி கொள்ளும் அருச்சுனற்குத் தேர்ச்சாரதி
யாயமைந்த திருமாலை, ஆட்கொண்ட தாயர் - அடிமை கொண்ட
பரிசுத்தரும், அருள்வேதியர் ஆகுதி வீற்றிருப்பார் - அருள்பெற்ற
அந்தணரது வேள்வித் தீயில் வீற்றிருப்பவரும், யார்க்கரு விழைந்த
ஆதியர்-யார்க்கருத் தலத்தை விரும்பிய மூலவரும், ஆகு அமர்ந்தார்
- பெருச்சாளியை வாகனமாகக் கொண்டிருப்பவருமாகிய விநாயகப்
பெருமானின், பணி அன்றி ஆற்றலி - திருத் தொண்டுகளேயல்லாது,
பிறகருமங்களைச் செய்யாதீர்: அதனால், ஊரி-ஊர்கள் தோறும்
இருப்பவர்களே, நல் ஊதியர் ஆவிர் - நல்ல பேறுடையவராவீர்,
உமக்கு உபதேசம் இது - உங்கட்குரிய அறிவுரை இதுவாகும்.

வி.கு: அருள் வேதியர் - நம்பியாண்டார் நம்பிபோலும் வேதியர்:
வீற்றிருத்தல் - பொதுநீங்கிச் சிறப்புடன் இருத்தல். ஊதியம் - இலாபமு
மாகும். -56-

தேசங் களிக்கும் திருப்பதி தேவர் தொழும்பதியென்
பாசங் களிக்குப் பொடியாக வேழம் பதிந்தபதி
வாசங் களிக்குப் பொழில்சூழ் பதிவந் தடைந்தவர்க்கே
யாசங் களிக்கு மெழில்யார்க் கருவா மணிப்பதியே
தேச அங்கு அளிக்கும் திருப்பதி: தேவர் தொழும் பதி: என்
பாசங்கன் இக்கு பொடி ஆக வேழம் பதிந்த பதி
வாசங் கன் இக்கு பொழில் சூழ் பதி வந்து அடைந்தவர்க்கே
ஆ சங்கு அளிக்கும் எழில் யார்க்கரு ஆம் அணி பதியே.

ப.ரை: அங்கு தேச அளிக்கும் திருப்பதி - அவ்விடத்தே ஞான ஓளியை வழங்கும் வனப்பு மிக்க தலமும், தேவர் தொழும்பதி - தேவர்களும் வந்து வணங்கும் சேத்திரமும், என் பாசங்கள் - அடியேனின் பந்த பாசங்கள் எல்லாம். இக்கு பொடி ஆக - கரும்புத்துகள் போலப் பொடியாகி வீழும் வண்ணம், வேழம் பதிந்த பதி-தெய்வீக யானையாகிய விநாயகப் பெருமானின் பாதச்சுவடு பதிந்த பதியும், வாசம் கள் இக்கு பொழில்சூழ் பதி - நறுமணம் தேன் கரும்பு என் பனவற்றைக் கொண்ட சோலை சூழ்ந்த தலமும் ஆகத்திகழ்வது, வந்து அடைத்தவர்க்கு - தலத்தே வந்து சேர்ந்த மெய்யடியார்களுக்கு ஆ சங்கு அளிக்கும் - காமதேனு சங்கநிதி என்பவற்றை வழங்கியருளும், எழில் யார்க்கரு ஆம் அணிபதியே - அழகிய யார்க்கருவாகிய பெருமை மிக்க தலமேயாம்.

வி.கு: தேசம் களிக்கும் திருப்பதி எனவும் கூட்டி நாடுகள் தரிசனம் செய்து உளம்மகிழும் தலம் எனவும் பொருள் கொள்க. வேழம் என்றமையால் பாசங்கள் வேழம் உண்ணும் கரும்புத்துகள்களாயின. அடைத்தவர் காமதேனு சங்க பதுமநிதிகள் பெறுவர் எனவே யார்க்கருத் தலம் - சவர்க்கதலம் என்பது அருத்தாபத்தி.

-57-

அண்டை மிராவண மென்னை யகற்றினை யாணவத்தன்
 பண்டை மிராவணற் காரரு வீந்தனை பாளிற்றத்
 ணுண்டை மிராவணற் சூடினை யார்க்கரு வுள்ளுறையுங்
 கண்டை மிராவணக் குஞ்சர வென்னைக் கடைக்கணியே.
 அண்டை இரா வணம் என்னை அகற்றினை அணவத்தன்
 பண்டை இராவணற்கு ஆர் அருள் ஈந்தனை பால் நிறத்தன்
 உண்டை இரா வணன் சூடினை யார்க்கரு உள் உறையும்
 கண்டை இரா வண குஞ்சர என்னை கடைக்கணியே.

ப.ரை: யார்க்கரு உள்உறையும் - யார்க்கருவாகிய கோயிலினுள்ளே குடிகொண்டிருக்கும், கண்டை இரா வணகுஞ்சர - கழுத்து மணி யணியப்பெறாத வனப்புமிக்க ஆனை வதனத்தினரே, என்னை அண்டை இராவணம் அகற்றினை-அடியேனைத் தேவரீருக்குச்

சமீபத்தில் அமர்ந்து கொள்ள இடமளியாதவாறு சேய்மைப்படுத்தி விட்டீர். ஆனால், பண்டை - முன்னாளில், ஆணவத்தன் இராவணனுக்கு ஆர் அருள் ஈந்தனை - ஆணவம் படைத்த நெஞ்சினனாகிய இராவண வேந்தனுக்குப் பெறுதற்கரிய அருட் பேற்றினை வழங்கினீர், மேலும், பால் நிறத்தன் உண்டை இராவணன் சூடினை - பால் வண்ணத்தனும் உருண்டை வடிவுள்ள இராக்கால அழகனுமாகிய சந்திரனை முடியில் தரித்துள்ளீர்: எனை கடைக்கணி - ஆதலின் சிறியேனுக்குக் கடைக்கண் நோக்கம் பாலித்தருள்க.

வி.சு: அண்டையில் இருத்தல் - சாமீபபதம்: கண்டை - வளர்ப்பு யானையின் கழுத்துமணி: அது யானைமுக விநாயகருக்கு இல்லை யாதலின் அதனை விலக்க, கண்டை இராகுஞ்சர என்றார் - இராவணன் சந்திரன் என்னும் இருவரும் விநாயகருக்கு மாறுபட்டவர்கள். அவ்வாறிருந்தும் அவர்களுக்கு அருள் செய்தாய் மாறுபாடாத எனக்கு அருள் செய்யாமைக் காரணம் யாது என்பது ஆசிரியரது விசனமாம்.

-58-

கடைக்கணி யானிற் கிணுநின் கழலன்றிக் காப்பிலைபூத்
சடைக்கணி யாய்யார்க் கருவந்த தற்பர சண்முகற்காய்
மிடைக்கணி யாய்ச் சென்ற வாரண வெம்மை வினைப்பகையாம்
படைக்கணி யாய்வர லென்றகொ லைங்கரப் பண்ணவனே.
கடைக்கண் யான் நிற்கினும் நீன்கழல் அன்றி காப்பு இலை: பூ
சடை கணியாய், யார்க்கரு வந்த தற்பர சண்முகற்கு ஆய்
மிடைக்கு அணியாய் சென்ற வாரண: வெம்மை வினை பகை ஆம்
படைக்கு அணி ஆய் வரல் என்று கொல் ஐ கர பண்ணவனே.

ப.ரை: பூ சடை கணியாய் - எழில் மிகுசடாபாரத்தில் மலர் மாலை யணிந்தவரே, யார்க்கருவந்த தற்பர - யார்க்கருத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய மேலான தெய்வமே, சண்முகற்கு ஆய் - அறுமுகப் பெருமான் பொருட்டாக, மிடைக்கு அணியாய் சென்ற வாரண - வள்ளிப் பிராட்டியின் பரணுக்குச் சமீபமாய்ச் சென்ற ஆனை முகவரே, யான் கடைக்கண் நிற்கினும் - அடியேன் கீழ்மையான தானத்தில்

நின்றாலும், நின் கழல் அன்றி காப்பு இலை - தேவரீரின் திருவடிகளே யன்றிப்பிறிதோர் காவல் இல்லை, ஐ கர பண்ணவனே - ஐந்து திருக்கைகளுடைய கடவுளே, வெம்மை வினை பகை ஆம் படைக்கு - எனது வெவ்விய தீவினையென்னும் பகையாகிய சேனைக்கு, அணி ஆய் வரல் என்று- விபூகமாக வருவது எப்போது?

வி. கு: கண்ணி - கணி என நின்றது. அது மாலை வகை: விபூகம் - படை வகுப்பு. -59-

பண்ணிய மத்தர் பருப்பத மேடுசெய் பண்டிதர்விண்
மண்ணிய மத்தர் மறைமுதற் பூரணர் வந்தனைக்காம்
புண்ணிய மத்தர் பொலம்பதி யார்க்கருக் கோயில்புக
வெண்ணிய மத்த ரிலம்போ தரரென்று மீறிலரே
பண்ணிய மத்தர் பருப்பதம் ஏடுசெய் பண்டிதர்: விண்
மண் நியமத்தர் மறைமுதல் பூரணர்: வந்தனைக்கு ஆம்
புண்ணிய மத்தர் பொலம் பதி யார்க்கரு கோயில் புக
எண்ணிய மத்தர் இலம்போதரர் என்றும் ஈறுஇலரே.

ப.ரை: பண்ணிய மத்தர் - பண்ணிகாரங்களில் பெருங்களிப்புடைய வரும், பருப்பதம் ஏடு செய் பண்டிதர் - மேருமலையை எழுதும் ஏடர்கச் செய்த விற்பன்னரும், விண் மண் நியமத்தர் - வானம் பூமி என்பவற்றின் அமைப்பியலை ஒழுங்குறுத்தியவரும், மறை முதல் - வேத நாதரும், பூரணர் - எல்லாம் நிறைந்து எங்குஞ் செறிந்தவரும், வந்தனைக்கு ஆம் புண்ணிய மத்தர் - வணக்கத்துக்கியன்ற அறக்களிப் புடையவரும், பொலம் பதி யார்க்கரு கோயில் புக அழகுத்தலமான யார்க்கரு ஆலயத்தே எழுந்தருள, எண்ணிய மத்தர் - திருவுள்ளம் கொண்ட ஆனந்தக்களிப்பினரும், இலம்போதரர் - பெருவயிற்றினருமாகிய விநாயகப்பெருமான், என்றும் ஈறு இலர் - எக்காலத்தும் முடிவில்லாதவரும் ஆவர்.

வி. கு: பருப்பதமேடு எனக்கூட்டி மலைகள் என்னும் மேட்டு நிலங்

களை ஆக்கியவர் எனப்பொருள் கொள்ளுதலும் அமையும். இலம்பம் - மோதகம் எனவும் நின்றுது. ஈறு இலர் எனவே தொடக்கமும் இல்லாதவர் என்பது மறைந்த பொருள்.

-60-

இலங்கத் தனத்தை திருமா திருக்கு மியார்க்கருவாழ்
மலங்கத் தனத்தை யரைக்கணி பூண்டவன் வல்லசுரன்
கலங்கத் தனத்தைக் குறித்தவ னாரைக் கலைச்சிறுவன்
விலங்கத் தனத்தை யயின்றா னுலகின் வினைமுதலே.
இலங்கு அத்தன்: அத்தை திரு மாது இருக்கும் யார்க்கரு வாழ்
மல் அங்கத்தன் அத்தை அரைக்கு அணி பூண்டவன் வல் அசுரன்
கலங்கத் தன் நத்தை குறித்தவன் நாரை கலை சிறுவன்
விலங்கத்து அனத்தை அயின்றான் உலகின் வினைமுதலே.

ப.ரை: இலங்கு அத்தன் - சுயம்புவாகவே பிரபை வீசும் கடவுளும், அத்தை திரு மாது இருக்கும் - மாமியாராகிய மகாலக்குமி வாசம் செய்யும், யார்க்கரு வாழ் மல் அங்கத்தன் - யார்க்கருத் தலத்தின் கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கும் வளவிய திருமேனியை உடையவரும், அத்தை அரைக்கு அணி பூண்டவன் - அரைப்பட்டிகை என்னும் உதரபந்தனத்தை ஆபரணமாகத் தரித்தவரும், வல் அசுரன் கலங்க - வலிமை படைத்த கயமுகாசுரன் கலக்கமடையும் வண்ணமாக, தன் நத்தை குறித்தவன் - தனது சங்கை ஊதி முழக்கஞ் செய்தவரும், நாரை கலை சிறுவன் விலங்கத்து அனத்தை அயின்றான் - திருநாரையூரில் வாழ்ந்த கல்வி மேம்பாடுடைய சிறுவனாகிய நம்பியாண்டார் நம்பியின் துன்பத்தின் பொருட்டாக, அவன் படைத்த நிவேதனத்தைத் திருவமுது செய்தவருமாகிய விநாயகர், உலகின் வினை முதல் - உலகத்துக்குக் கருத்தா ஆவர்.

வி. கு: இயல்பாகவுள்ள ஒளி என்பது குறிக்கச் சுயம்பு என்னும் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. சுயம்பு - தானே தோன்றுதல். அத்து - அரைப்பட்டிகை விநாயகர் ஆதிசேடனை அரைப்பட்டிகையாக உடையவர் என்பது புராணச் செய்தி. இதனை 'அகடு அசக்கு அரவு' என்பர் கச்சியப்பர். அங்கம் - உடல், மேலும் உறுப்புகளுமாம்,

வில்லங்கம், அன்னம் என்பன விகாரமுற்றன. வினை முதல் -
அடியார்களின் கருமமுதலுமாம். -61-

வினையந் தரிக்க வியனரு எந்திலை வித்தகநின்
முனையந் தரிக்க விருத்தனன் றோசரும் பார்முரவந்
நனையந் தரிக்கும் பொழில்யார்க் கருவந்த நாயகநம்
மனையந் தரிக்கொ ரமுதே யெளியனை யாண்டருளே.
வினை அந்தரிக்க வியன் அருள் ஈந்திலை: வித்தக நின்
முன் ஐயம் தரிக்க இருத்தல் நன்றோ சுரும்பார் முரவம்
நனை அம் தரிக்கும் பொழில் யார்க்கரு வந்த நாயக நம்
அனை அந்தரிக்கும் ஓர் அமுதே எளியனை ஆண்டருளே.

ப.ரை: வித்தக - ஞான சொரூபரே, சுரும்பார் முரவம் நனை
அம் தரிக்கும் பொழில் - வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும் மலர்
மொட்டு களின் அழகினைத் தாங்கித் திகழும் சோலை சூழும்,
யார்க்கரு வந்த நாயக - யார்க்கருப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும்
தலைவரே, நம் அனை அந்தரிக்கு ஓர் அமுதே எமது
அன்னையாகிய உமாதேவி யாருக்கு ஒப்பில்லாத அமுதம்
போன்றவரே, வினை அந்தரிக்க வியன் அருள் ஈந்திலை -
அடியேனது முன்னைப் பழவினையானது (என்னை விட்டு நீங்கித்)
தனிமையுறும்படியாகப் பெருங்கருணையை வழங்கினாய் அல்லை,
நின் முன் ஐயம் தரிக்க இருத்தல் நன்றோ - தேவரீர் முன்னிலையில்
என் உள்ளத்தில் உனது அருள்பற்றிய சந்தேகமுறும். படியாக
நான் வாழ்வது நலமாமோ? எனவே, எளியனை ஆண்டருள் -
வலியில்லாதவனாகிய என்னை அடிமை கொண்டு கருணை
பாலிக்குக.

வி.சு: வினை - பழவினை என்னும் ஊழ், அந்தரி - தூர்க்கையாகிய
உமை.

-62-

அருளுகைக் கும்மா லிருவினை போக்கி யடியனக
மருளுகைக் கும்மலர்த் தாட்டுணை யுண்டு மனமுருகி
யுருளுகைக் கும்பெரு வீதியுண் டேயார்க் கருமுதலே
தெருளுகைக் கும்வழி கண்டுகொண் டேனச்சந் தேய்ந்ததுவே.

அருளு: கைக்கும் மால் இரு வினை போக்கி, அடியன் அக
மருள் உகைக்கும் மலர் தாள் துணை உண்டு: மனம் உருகி
உருளுகைக்கும் பெருவீதி உண்டே, யார்க்கரு முதலே!
தெருளுகைக்கும் வழி கண்டு கொண்டேன் அச்சம் தேய்ந்ததுவே.

ப.ரை: யார்க்கரு முதலே - யார்க்கருப்பதியில் வீற்றிருக்கும்
தலைவரே, அடியன் அக மருள் உகைக்கும் - அடியேனது மனமயக்
கத்தை உதைத்து வெளியேற்றும், துணை மலர் தாள் உண்டு -
இரண்டு தாமரை மலர் போலும் திருவடிகள் உள்ளன. மனம் உருகி
உருளுகைக்கும் பெரு வீதி உண்டு - உள்ளமானது நெக்குருகிப்
பிரதட்சிணம் செய்வதற்கும் பெரிய சுற்றுப்பிரகாரம் உள்ளது, தெருளு
கைக்கும் வழி கண்டு கொண்டேன் - மயக்கம் நீங்கித் தெளிவு
பெறுவதற்கான மார்க்கத்தினையும் அறிந்து கொண்டேன், அச்சம்
தேய்ந்தது - அதனால் உள்ளத்திலிருந்த பயமும் நீங்கலாயிற்று.
கைக்கும் மால் இரு வினை போக்கி அருளு - எனவே, வெறுத்தற்
குரிய மயக்கத்தைத் தருகின்ற நல்வினை தீவினையாகிய இரண்டு
வினைகளையும் இன்மை செய்து கருணை பாலிக்குக.

வி.கு: இருவினை நீக்குதல் - இருவினை ஒப்பு - அச்சத்தேய்வுக்கு
மலர்த்தாள் பெருவீதி என்பன ஏதுவாயின.

-63-

தேயா மதிமுடிப் பிள்ளையைத் தேங்கு திரைக்கடலில்
றோயா மதித்தோன் மருகனை யார்க்கருத் தாயவனைத்
தாயா மதிமின் றணியாத நேயத் தகழியின்கண்
காயா மதிவிளக் கேற்றிப் பணிமின் கதிபெற்றகே.
தேயா மதிமுடி பிள்ளையை தேங்கு திரை கடலில்
தோயா மதித்தோன் மருகனை, யார்க்கரு தாயவனை
தாயா மதிமின்: தணியாத நேய தகழியின் கண்
காயா மதிவிளக்கு ஏற்றி பணிமின் கதிபெற்றகே.

ப.ரை: கதி பெற்றகு - மோட்ச சாதாக்கியத்தைப் பெறும்
பொருட்டாக, தேயா மதிமுடி பிள்ளையை - இளம்பிறையணிந்த

திருமுடி தாங்கும் பிள்ளையும், தேங்கு திரை கடலில் - நீர் நிறைந்த அலைகள் வீசும் பாற்சமுத்திரத்தில், தோயா மதித்தோன் மருகனை - தோய்ந்து அமுதம் கடைந்தவராகிய திருமாலுக்கு மருகரும், யார்க்கரு தூயவனை - யார்க்கருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்தருமாகிய விநாயகப்பெருமானை, தாய் ஆ மதியின் - உங்கள் அன்னையாகக் கருதுங்கள், தணியாத நேய தகழியின்கண் - குறையாத பக்தி என்னும் நெய்பெய்த அகலில், காயா மதி விளக்கு ஏற்றி பணிமின் - வறளாத அறிவாகிய தீபத்தை ஏற்றி வணங்குங்கள்.

வி. கு: நேயம் - நெய், பக்தி என்னும் இருபொருள்தந்தது. தேயா, தாயா, காயா என்னும் எச்சங்கள் ஈறுகெட்டன.

-64-

கதிக்கா வியம்வரை கற்பகம் தொண்டர் கருதுகதி
நிதிக்கா வியன்கழல் நீட்டிடும் பூரணம் நித்தியம்பின்
ஹதிக்கா வியம்பொலி யோங்கார ரூபம் உலையுமென்றன்
மதிக்கா வியன்ன வாரணம் யார்க்கரு மாண்பொருளே.

கதி காவியம் வரை கற்பகம்: தொண்டர் கருது கதி
நிதிக்கு ஆ வியன் கழல் நீட்டிடும் பூரணம் நித்தியம்: பின்
உதிக்கா இயம் பொலி ஓங்கார ரூபம் உலையும் எந்தன்
மதிக்கு ஆவி அன்ன வாரணம் யார்க்கரு மாண்பொருளே.

ப.ரை: யார்க்கரு மாண் பொருள் - யார்க்கருத் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் மாட்சிமைப்பட்ட மெய்ப்பொருள், கதி காவியம் வரை கற்பகம் - உயர் நிலையிலுள்ள பாரத காப்பியத்தை மேருமலையில் எழுதிய கற்பகரும், தொண்டர் கருது கதி நிதிக்கு ஆ - தொழும்பர்கள் சிந்திக்கின்ற மோட்சமென்னும் பெருஞ்செல்வத்துக்காக, வியன் கழல் நீட்டிடும் பூரணம் - பெருமைமிக்க கழல் அணிந்த திருவடிகளை எப்போதும் நீட்டியிருக்கும் எல்லாம் நிறைந்த பொருளும், நித்தியம் - என்றுமுள்ள பொருளும், பின் உதிக்கா - பின்னாளில் தோன்றப் பெறாத, இயம் பொலி ஓங்கார ரூபம் - ஒலி நிறைந்த பிரணவ வடிவமும், உலையும் - நிலைகுலையும், எந்தன் மதிக்கு ஆவி அன்ன

வாரணம் - அடியேனது அறிவுக்கு உயிர்போலும் தேவயானையும் ஆகும்.

வி.கு: கதிக்காவியம் - ஐந்தாம் வேதம் என்னும் நிலையிலுள்ள பாரதம்: கற்பகம் - அதுதேவதருக்களில் ஒன்றாய் யாவும் தருவது. இயம் - ஒலி.

-65-

மாணிக்க வித்தகன் மாதங்கர் மாப்பிளை மாணிதந்த
வாணிக்க விக்கலர்ந் தானென் னாகத்தின னாகவத்தே
தூணிக்க வித்த மருப்புடை யான்யார்க் கருவிற்குடை
பேணிக்க வித்தவற் பேசுநர்க் கொப்பார் பிறரெவரே.
மாணிக்க வித்தகன் மாது அங்கர் மா பிளை மாணி தந்த
ஆணி கவிக்கு அலர்ந்தான் என் அகத்தினன், ஆகவத்தே
தூணிக்கு அவித்த மருப்பு உடையான் யார்க்கருவில் குடை
பேணி கவித்தவன் பேசுநர்க்கு ஒப்பார் பிறர் எவரே.

ப.ரை: மாணிக்க வித்தகன் - மாணிக்க மணிபோலும் செவ்வொளி வீசும் ஞான சொரூபரும், மாது அங்கர் மா பிளை - உமையவளைப் பாதி உடம்பாகக் கொண்டுள்ள சிவபிரானுக்குச் செல்வப்பிள்ளையும், மாணி தந்த - பிரமசரிய ஒழுக்கம் பூண்ட நம்பியாண்டார் நம்பி வழங்கிய, ஆணி கவிக்கு அலர்ந்தான் - முதன்மை வாய்ந்த பாசுரங்களால் உவப்புற்றவரும், என் அகத்தினன் - அடியேனுடைய உள்ளத்தில் உறைபவரும், ஆகவத்து - போரில், தூணிக்கு அவித்த மருப்பு உடையான் - அம்பறாத்தூணியை அழித்த கொம்பினையுடையவரும், யார்க்கருவில் குடை பேணி கவித்தவன் பேசுநர்க்கு - யார்க்கருக் கோயிலில் கொற்றக்குடையைப் பேணி ஊர் மக்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்தவருமான விநாயகப்பெருமானைப் புகழ்வோரை, ஒப்பார் பிறர் எவர் - நிகர்ப்பார் வேறு யாவர் உள்.

வி.கு: நம்பிபாடல் - பதினோராந்திருமுறையில் உள்ள பாடல்கள் கஜமுகப்போரில் விநாயகரின் கொம்பே அவனை அழித்தது. எனவே தூணிபயனற்று நின்றது. அதனால் அது அவிந்தவாறாம்.

-66-

பிறங்குந் திருமுடி பிள்ளைக் குளிர்மதி பேசுதவார்
 முறங்குந் திருசெவி கருணை முகிழ்த்தொளிர் மூன்றுவீழி
 யறங்குந் திருமருந் தீவார் அளிபொலி யார்க்கருவிற்
 கறங்குந் திருக்கழல் கண்டே விதயங் களித்ததவே.
 பிறங்கும் திரு முடி பிள்ளை குளிர் மதி பேசு தவார்
 முறம் குந்து இரு செவி கருணை முகிழ்த்து ஓளிர் மூன்று வீழி
 அறம் குந்து இரு மருந்து ஈவார் அளி பொலி யார்க்கருவில்
 கறங்கும் திரு கழல் கண்டேன் இதயம் களித்ததவே.

ப.ரை: அறம் குந்து இரு மருந்து ஈவார் - தருமம் நிலைத்திருக் கப்பெறும் அன்னபானாதிகளை வழங்கும் வேளாண் மக்களது, அளி பொலி யார்க்கருவில் - அன்பானது நிறைந்திருக்கும் யார்க்கருக் கோயிலில், பிறங்கும் திரு முடி - அங்குள்ள விநாயகப் பெருமானது பிரகாசிக்கின்ற அழகிய மகுடம், பிள்ளை குளிர் மதி - தண்ணிய பாலச்சந்திரன், பேசு - புகழ்ந்து பேசப்படும், முறம் குந்து இரு துவர் செவி - சளகு இருக்கை கொண்டதோ என எண்ணும் இரண்டு பவளம் போலும் திருச்செவிகள், கருணை முகிழ்த்து ஓளிர் மூன்று விழி- கிருபையை மலரச் செய்து பிரகாசிக்கின்ற மூன்று திருக்கண் கள், கறங்கும் திரு கழல் கண்டேன் - ஒலிக்கின்ற அழகிய கழலணிந்ததிருவடிகள் என்பவற்றை அடியேன் தரிசித்தேன், இதயம் களித்தது - அதனால் எனது நெஞ்சம் ஆனந்தித்தது.

வி.கு: மூன்று விழி - சூரிய சந்திர அக்கினிக்கண்கள், இருமருந்து சோறு, நீர் என்பன - மருந்து - பசிப்பிணி தீர்க்கும் மருந்து, ஈவார் - பிறர்க்கு உபகாரம் செய்தலால் அங்குள்ளார் வேளாண்மைந்தர் ஆயினர்.

களிப்புக் கவச முறங்கன்று நேரும் கடையவணர்
 இளிப்புக் கவஞ்சிய ரின்பத்துட் பட்டிங் கிருத்தனன்றோ
 வளிப்புக் கவச முடையா யரணைவர் யார்க்கருவார்
 தளிப்புக் கவல்ல பொற் றந்தியஞ் சேலெனச் சாற்றதியே.

கனி புக்கு அவசம் உறும் கன்று நேரும் கடையவன் ஊர்
இளி புக்க வஞ்சியர் இன்பத்துள் பட்டு இங்கு இருத்தல் நன்றோ
அளிப்பு கவசம் உடையாய்! அரண் எவர்? யார்க்கரு ஆம்
தளி புக்க வல்ல பொன்தந்தி ! அஞ்சேல் என சாற்றுதியே.

ப.ரை: அளிப்பு கவசம் உடையாய் - அடியார் பொருட்டான பாதுகாப்பு என்னும் இரும்புச் சட்டையினை உடையவரே, யார்க்கரு ஆம் தளி புக்க - யார்க்கருவாகிய கோயிலில் புகுந்திருக்கும், வல்ல பொன் தந்தி- எல்லாம் வல்ல பொன்மயமாகிய ஆனைவதனத்தினரே, கனி புக்கு அவசம் உறும் கன்று நேரும் கடையவன் - சேற்றுக்களியில் அகப்பட்டுத்தன் வசமிழக்கும் யானைக் கன்றுபோலும் கீழோனாகிய யான், ஊர் இளி புக்க - ஊரவரின் நகைப்புக்கிடமாயமைந்த, வஞ்சியர் இன்பத்துள் பட்டு இங்கு இருத்தல் நன்றோ - வஞ்சிக்கொடி போல்பவராகிய இளமகளிரின் இன்பத்துளகப்பட்டு மாழ்கி இம் மண்ணில் வாழ்வது நன்றாமோ? அரண் எவர் - தீய வழிச்செல்லாவாறு எனக்குக் காவலாய் இருப்பார் (நின்னையன்றி) வேறுயாருளர், அஞ்சேல் என சாற்றுதி - எனவே அஞ்சற்க என அடைக்கல மொழி கூறுவாய்.

-68-

வி. கு: ஊர் - ஆகுபெயர்: அது சான்றோருக்காகியது.

சாற்றக் கரும்புணர் தந்தி தழங்கு தனிமயிற்
பாற்றக் கரும்புண் ணிடும்பிள்ளை பாங்குறப் பண்ணுவவ்
பேற்றக் கரும்புள் சிறிசீத்தி பேணலிர் பேசரிய
சோற்றக் கருந்தவம் வேண்டுதிர் யார்க்கருச் சூழ்ந்துநின்றே.
சாற்று கரும்பு உணும் தந்தி தழங்கு தனி அமரில்
பாற்றக்கு அரும் புண் இடும் பிள்ளை பாங்கு உற பண்ணு தவ
பேற்றக்கு அரும்பும் சிறிசீத்தி பேணலிர் பேச அரிய
சோற்றக்கு அரும் தவம் வேண்டுதிர் யார்க்கரு சூழ்ந்து நின்றே.

ப.ரை: சாற்று கரும்பு உணும் தந்தி - இரசம் பொருந்திய கரும்பினை உண்ணும் ஆனை வதனத்தினரும், தழங்கு தனி அமரில்-

முழங்குகின்ற சமானமில்லாத போரில், பாற்றுக்கு அரும் புண் இடும் பிள்ளை - பருந்துகளுக்கு அரிய தசையைக் கொடுக்கும் பிள்ளையாருமாகிய ஶ்ரீநாயகர், பாங்கு உற - பக்கத்திலே இருக்க, பண்ணு தவ பேற்றுக்கு அரும்பும் - சிரமத்தோடு செய்யப்படும் தவவிளைவாகிய அனுக்கிரகத்தினால் தோன்றும், சிறு சித்தி பேணலிர் - அற்பமாகிய அற்புதங்களைப் பெரிதாக மதிக்காதீர், பேச அரிய சோற்றுக்கு - இத்தகைய பெருமை யுடையதென இயம்புதற்கியலாத முத்திக்காக, யார்க்கரு சூழ்ந்து நின்று - யார்க்கருப்பதியை வலம்வந்து நின்று, அரும் தவம் வேண்டுகிறீர் - அரிய தவத்தினை விரும்புவீராக.

வி. கு: போர் - கஜமுகப்போர், சூழ்தல் - சிந்தித்தலுமாம்.

-69-

சூழ மராமரந் தண்மரு தோங்குபொற் றாயபதி
வாழ மராவதி யும்பணி யார்க்கரு வாரணத்தான்
தாழ மராட நமன்குற காணென் றனிநெஞ்சமே
யூழ மராதாயர் வான்பதங் கூடு முயிர்ப்பதற்கே.
சூழ மராமரம் தண் மருது ஓங்கு பொன்தாய பதி
வாழ் அமராவதியும் பணி யார்க்கரு வாரண தாள்
தாழ்: அமர் ஆடநமன் குறுகான் என்தனி நெஞ்சமே
ஊழ் அமராத உயர்வான் பதம் கூடும் உயிர்ப்பதற்கே.

ப.ரை: என் தனி நெஞ்சமே - எனது தனிமை பெற்ற நெஞ்சமே, மராமரம் தண் மருது சூழ- அரசு குளிர்ந்த மருது ஆகிய மரங்கள் சுற்றி நிற்க, ஓங்கு பொன் தூய பதி - உயர்ந்தோங்கி விளங்கும் அழகும் பரிசுத்தமும் வாய்ந்த தலமாகிய, வாழ் அமராவதியும் பணி யார்க்கரு - இன்பவாழ்வுக்குரிய தேவேந்திர நகரமாகிய அமராவதியும் வணங்கும் யார்க்கருத் தலத்திலுள்ள, வாரண தாள் தாழ் - ஆனைமுகப்பெருமானது திருவடிகளைத் துதிப் பாய், நமன் அமர் ஆட குறுகான் - அவ்வாறு வணங்கின், யமன் உன்னுடன் போராட நெருங்கமாட்டான், ஊழ் அமராத - உனது பழவினையும் உன்னிடத்தே வந்து தங்க மாட்டாது, உயிர்ப்பதற்கு உயர் வான் பதம் கூடும் - நீ இளைப்பாறுதற்கு உயர்ந்த சுவர்க்க பதவியும் வந்து சேரும்.

வி. கு: மருது அரசு - அங்குள்ள தலவிரூட்சங்கள் - உயிர்த்தல் - நீண்ட பெருமச்சுவிட்டு இளைப்பாறியிருத்தல் - இளைப்பு - பலபிறப்புக்களால் வந்த இளைப்பு.

-70-

உயிரா வணநின் பதம்வைத் தன்னொரு விண்ணப்பங்கேள்
 அயிரா வணர்மைந்த யார்க்கருத் தோன்றிய வாரமுதே
 யயிரா வதற்குரு ணல்கிய நாத வகலொடுங்கி
 யுயிரா வணமிருந் தன்னொளி காண வுவந்தருளே.
 உயிர் ஆவணம் நிற்பதம் வைத்தனன் ஒரு விண்ணப்பம் கேள்
 அயிராவணர் மைந்த யார்க்கரு தோன்றிய ஆர் அமுதே
 அயிராவதற்கு அருள் நல்கிய நாத! அகம் ஓடுங்கி
 உயிரா வணம் இருந்து உன்ஒளி காண உவந்து அருளே.

ப.ரை: அயிராவணர் மைந்த - அயிராவணம் எனப்பெயரிய யானையை வாகனமாகவுடைய சிவபிரானுக்குப் புதல்வனே, யார்க்கரு தோன்றிய ஆர் அமுதே - யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளிய அரிய தேவாமிர்தம் போன்றவரே, அயிராவதற்கு அருள் நல்கிய நாத - அயிராவத யானையில் ஊர்ந்துவரும் இந்திரனுக்குக் கருணைபாலித்த தலைவரே! ஒரு விண்ணப்பம்கேள் - அடியேனது முறையீடொன்றைக் கேட்டருள்க, உயிர் ஆவணம் நிற்பதம் வைத்தனன் - என் ஆன்ம உரிமைப்பாட்டினைத் தேவரீரது திருவடிகளில் இட்டுள்ளேன். அகம் ஓடுங்கி - அதனால் உள்ளம் ஓடுக்கமுற்று, உயிராவணம் இருந்து - உயிர்ப்புத் தோன்றாதவாறு நிட்டைகூடியிருந்து. உன் ஒளி காண உவந்து அருள் - உனது திவ்விய சோதிருபத்தை என் அகத்திற்காண மகிழ்ந்து கிருபை பாலிப்பாயாக.

வி. கு: அயிராவணம் - சிவனுக்குரியயானை, இரண்டாயிரம் தந்தங்களை உடையது. அயிராவதம் - இந்திரனுக்குரியது. நான்கு தந்தங்களையுடையது.

-71-

அருணந்திக் காயசெம் மேனிய ரங்குச ரண்டர் தொழும்
 பொருணந்திக் காய புகர்முக் பூரணர் பூத்தநிற்கும்

தருணந்திக் காய வெழிற்பிணை தண்ணருட் டற்பரணே
யுருணந்திக் காயநெல் ஹர்வயல் யார்க்கரு வுத்தமனே.
அருணம் திக்கு ஆய செம்மேனியர் அங்குசர் அண்டர் தொழும்
பொருள் நந்திக்கு ஆய புகர் முகர்: பூரணர், பூத்துநிற்கும்
தருணம் திக்கு ஆய எழில் பிணை: தண் அருள் தற்பரணே
உருள் நந்து இக்கு ஆய நெல் ஊர் வயல் யார்க்கரு உத்தமனே.

ப.ரை: உருள் நந்து - நகரும் சங்குகள், இக்கு ஆய நெல் ஊர்
வயல் யார்க்கரு உத்தமனே - கரும்பு போல வளர்ந்துள்ள நெற்பயிர்
களினூடாக நகர்ந்து செல்லும் வயல் நிலம் சார்ந்த யார்க்கருத்தலத்
தில் விளங்கும் தலைவரே, அருணம் திக்கு ஆய செம் மேனியர்
- செவ்வண்ணத்துக்குப் புகலிடமாகிய திருமேனியை உடையவரும்,
அங்குசர் - தோட்டியென்னும் களிறடக்கு கருவியைக்
கொண்டவரும், அண்டர் தொழும் - தேவர்கள் வணங்கும், பொருள்
நந்திக்கு ஆய புகர் முகர் - மெய்ப்பொருளாகிய சிவனே தானாய்
விளங்கும் யானைவதனத்தினரும், பூரணர் - எல்லாமாய்
நிறைந்தவரும், பூத்து நிற்கும் - மலர்ந்து நிற்கும், தருணம் திக்கு
ஆய எழில் பிணை - இளமைக்கும் புகலிடமாகிய அழகிய
பிள்ளையும், அருள் தற்பரன் - குளிர்ந்த கருணை மலரும்
மேலானவருமாவார்.

வி. கு: திக்கு - புகலிடம்: அது செம்மை, இளமை என்பவற்றுக்
கான புகலிடம், தருணம் பிள்ளை என்பதை வலியுறுத்தியது.

-72-

உத்தம னத்தன் றொழங்களி றேவல் லபையுளத்தே
ந்தம னத்தபான் யார்க்கரு நேய நினைடியார்
பீத்தம னத்தர் புறஞ்செலும் பிள்ளாய் பிரணவவென்
னத்தம னத்தன் னரவிந்தப் பாத மலர்த்தவையே.
உத்தமன் நத்தன் தொழும் களிறே வல்லபை உள்ளத்தே
ந்தம் மன் அத்த! பொன் யார்க்கரு நேய! நினை அடியார்
பீத்த மனத்தர் புறம் செலும் பிள்ளாய்! பிரணவ! என்
அத்தமனத்து உன் அரவிந்தம் பாதம் அலர்த்தவையே.

ப.ரை: உத்தமன் நத்தன் தொழும் களிறே - நல்லியல்பினரும் சங்கேந்தியவருமான திருமாலும் வணங்கும் யானை வதனத்தினரே, வல்லபை உளத்தே நித்தம் மன் அத்த - சத்தியாகிய வல்லபாம் பிகையின் இதயத்தில் என்றும் நிலை பெற்றிருக்கும் இறையவரே, பொன் யார்க்கரு நேய - திருமகள் வாசம் செய்யும் யார்க்கருப் பதியில் பற்றோடு உறைபவரே, நினது அடியார் பித்த மனத்தர் புறம் செலும் பிள்ளாய் - நினது தொழும்பராகி நின்னிடத்தே பித்து மனம் கொண்டுள்ளாரின் பின் செல்லும் பிள்ளையாரே, பிரணவ - ஓங்கார ரூபரே, என் அத்தமனத்து - எனது வாழ்வு மறையும் வேளையில், உன் அரவிந்தம் பாதம் அலர்த்துவை - உனது தாமரைபோலும் திருவடிகளை அடியேன் உள்ளத்தில் மலர்ந்து ஓளிரச்செய்வாய்.

வி. கு: உத்தமம் - நன்மையோடு மேம்பாடுமாம், பித்தமனம் - உயர்ந்த பக்திமனம்: புறஞ்செல்லல் - அடியார் வேண்டியன வழங்கி நிற்பல்.

-73-

அலங்கு வளைக்கையம் மாயிறை மாலைக் கயர்ந்தனள்பொன்
 னிலங்கு வளைக்கை மீபழக வீசுவை யோயிறவுக்
 குலங்கு வளைசாய்த் தயலோடிச் சாலிக் குலைகலைக்கக்
 கலங்கு வளைசேர் வயல்யார்க் கருவெம் கணப்பொருளே.
 அலங்கு வளை கை எம் ஆயிறை மாலைக்கு அயர்ந்தனள்: பொன்
 இலங்கு வளை கை இபழக ஈசுவையோ இறவு
 குலம் குவளை சாய்த்து அயல் ஓடி சாலி குலை கலைக்க
 கலங்கு வளைசேர் வயல் யார்க்கரு எம் கணம் பொருளே.

ப.ரை: இறவு குலம் - இறாமீன்கூட்டம், குவளை சாய்த்து - ஆம்பல் மலர்களைச் சரித்து, அயல் ஓடி சாலி குலை கலைக்க - பக்கமாகச்சென்று நெற்கதிர்களைச் சிதற, கலங்கு வளை சேர் வயல் அதனால் கலக்கமடைந்த சங்கினங்கள் ஒன்று கூடும் வயல்கள் சார்ந்திருக்கும், யார்க்கரு எம் கணம் பொருளே - யார்க்கருத்

தலத் தில் எழுந்தருளியுள்ள எங்களது பெருமைவாய்ந்த மெய்ப்பொருளே, பொன் இலங்கு வளை கை இபமுக - அழகு பிரகாசிக்கும் சங்கேந் திய துதிக்கையினையுடைய ஆனை வதனத்தினரே, அலங்கு வளை கை எம் ஆயிழை அசைக்கின்ற வளையல் அணிந்த கைகளையுடைய ஆராய்ந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த எங்கள் தலைவியானவள், மாலைக்கு அயர்ந்தனள் - மாலைக் காலத்தால் உடல் தளர்ந்துள்ளாள், ஈகுவையோ - எனவே உமது கூடலை வழங்கத் திருவுள்ளமோ?

வி. கு: இது மாலையம் பொழுதுகண்டு இரங்கல் என்னும் அகப் பொருள் துறை - தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி மாலைக்காலத்தால் விரக முற்றிருப்ப அது கண்ட செவிலி தலைவனது கூடலை வேண்டிநின்றல். இவ்வாறன்றி, மாலை என்பதற்குத் தலைவன் அணிந்த மாலை என்பதும் ஒக்கும். அப்பொருளில் இத்துறை தழைவேண்டல் ஆகும். இங்கே தலைவன் - விநாயகர், தலைவி - பக்குவான்மா. அலங்கு வளைக்கை - விரகத்தால் கையும் மெலிந்தது. அதனால் வளையல் அசைந்தவாறாம். இறவு - இறா: அ. து பின்னாளில் இறால் எனமருவியது.

-74-

கணக்கா வியம்புகழ் கற்பகற் காடுங் கவின்சுரும்பீர்
வனக்கா வியங்கு வளப்பதி யார்க்கரு வாரணற்கே
எனக்கா வியங்கு முடலிங்கு மாகி யிருப்பதை நீர்
மனக்கா வியங்குரைப் பீர்சென்று வண்ண மலர்விடுத்தே.
கனம் காவியம் புகழ் கற்பகற்கு ஆடும் கவின் சுரும்பீர்!
வனம் கா இயங்கும் வளம் பதி யார்க்கரு வாரணற்கே
எனக்கு ஆவி அங்கும் உடல் இங்கும் ஆகி இருப்பதை நீர்
மன காவி அங்கு உரைப்பீர் சென்று வண்ண மலர் விடுத்தே.

ப.ரை: ஆடும் கவின் சுரும்பீர் - அசைந்துலவித்திரியும் அழகிய வண்டுகளே, நீர் வண்ண மலர் விடுத்து - நீங்கள் பல நிறப்பூக்களை விட்டு, கன காவியம் புகழ் கற்பகற்கு - பாரிய காப்பியங்களால் புகழ்ந்து பேசப்பெறும் கற்பக விநாயகரும், வனம் கா இயங்கும்

வளம்பதி - அழகுச்சோலைகள் அசையும் செழித்த தலமாகிய, யார்க்கரு வாரணற்கு - யார்க்கருத் தலத்தே எழுந்தருளிய ஆனைமுகவருமாகிய விக்னேசுவரர்க்கு, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஆவி அங்கும் உடல் இங்கும் ஆகி இருப்பதை - உயிர் அவ்விடத்தேயும் உடல் இவ்விடத்தேயுமாகி இருத்தலை, மன காவி - பொருந்துமாறு எடுத்து, அங்கு சென்று உரைப்பீர் அங்கு சென்று சொல்லுவீர்.

வி. கு: இது தலைவி கூற்று- வண்டினைத் தூது விடுமாறு அமைந் தது. மன்ன - மன எனக்குறைந்தது. மன்ன - பொருந்த: மனக்காவி - மனத்துக் காவி எனினும் ஓக்கும்.

-75-

மலராக வந்திப் பவர்க்கருள் வாரணன் வானவரைப் புலராக வந்தந்த போற்றினன் புட்குலம் பூம்பொழிற்கே பலராக வந்தனை செய்பதி யார்க்கருப் பண்ணவற்கன் பிலராக வந்தவ ரீட்டும் பவத்தி னிருள் வண்ணரே.

மலர் ஆக வந்திப்பவர்க்கு அருள் வாரணன் வானவரை புலர் ஆகவம் தந்து போற்றினன்: புள் குலம் பூ பொழிற்கே பல ராக வந்தனை செய் பதி யார்க்கரு பண்ணவற்கு அன்பு இலர் ஆக வந்தவர் ஈட்டும் பவத்தின் இருள் வண்ணரே.

ப.ரை: மலர் ஆக வந்திப்பவர்க்கு அருள் வாரணன் - மலர்கள் கைகளில் தோன்ற வணங்கும் அடியார்களுக்குக் கருணை பாலிக்கும் ஆனைமுகரும், வானவரை புலர் ஆகவம் தந்து போற்றினன் - தேவர்களை அவர்களது துன்ப விடியலுக்காம் போரினை இயற்றிப் பாதுகாத்தவரும், புள் குலம் - வண்டுக்கூட்டம், பூ பொழிற்கு பல ராக வந்தனை செய் பதி - அழகிய சோலைகளில் பல இராகங்களால் வணங்கும் தலமாகிய, யார்க்கரு பண்ணவற்கு - யார்க்கருத் தலத் தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய விநாயகரிடத்தில், அன்பு இலர் ஆக வந்தவர் - பக்தியில்லாதவராய் இப்பூமியிற் பிறந்தவர்கள், ஈட்டும் பவத்தின் இருள் வண்ணரே - தாம் சம்பாதிக்கும் பாவங்களுக் குரிய இருள் போலும் நிறத்தினரே ஆவர்.

-76-

வணங்கத் தலையும் வழத்தநல் வாயும் மனம்மகிழ்ந்தே
 யிணங்கத் தலையன்பர் கூட்டமுந் தந்தனை யீர்ந்தவளைக்
 கணங்கத் தலைத்தடஞ் சூழ்யார்க் கருப்பதி கள்வரைவ
 ருணங்கத் தலையளி தந்திலை யேதிங் குரைத்தருளே.
 வணங்க தலையும் வழத்த நல் வாயும் மனம் மகிழ்ந்தே
 இணங்க தலை அன்பர் கூட்டமும் தந்தனை ஈர் தவளை
 கணம் கத்து அலை தடம் சூழ் யார்க்கரு பதி! கள்வர் ஐவர்
 உணங்க தலை அளி தந்திலை, ஏது இங்கு உரைத்தருளே.

ப.ரை: ஈர் தவளை கணம் கத்து அலை தடம் சூழ் - பசிய
 தவளைக் கூட்டங்கள் கத்தும் திரைகள் பொருந்திய குளங்கள்
 சூழ்ந்திருக்கும், யார்க்கருப்பதி - யார்க்கருத் தலத்தில் விளங்கும்
 இறைவரே, வணங்க தலையும்- நின்னை வழிபடற் பொருட்டுத்
 தலை யினையும், வழத்த நல் வாயும் - போற்றித் துதித்தற்கமைந்த
 நல்ல நாவும், மனம் மகிழ்ந்து இணங்க - உள்ளமானது உவகையுற்று
 உடன்பட்டு நிற்க, தலை அன்பர் கூட்டமும் தந்தனை - முதன்மை
 நிலைத் தொழும்பராகிய கூட்டத்தையும் வழங்கியருளினீர், ஐவர்
 கள்வர் உணங்க - ஆனால், ஐம்புலத் திருடர் கூட்டம் வாடிப்போகு
 மாறு, தலை அளி தந்திலை - அதி உத்தமமான பக்தியைத்
 தந்தாயல்லை, ஏது - அதன் காரணத்தை, இங்கு உரைத்தருள் -
 இவ்விடத்தே கூறியருளல் வேண்டும்.

-77-

உரைப்பத முண்டுள் னிடமன்றி யென்னைம் புலவுறவோர்
 இரைப்பத முண்ணாப் பதம்வேண்டும் வேண்டுவ தில்லையினி
 விரைப்பத முண்டக வேறு முகத்தவ விப்பிராக்
 ளுரைப்பத முண்ணும் பதியார்க் கருவந்த வொண்பொருளே.
 உரைபதம் உண்டு: உன் இடம் அன்றி என் ஐ புல உறவோர்
 இரை பதம் உண்ணா பதம் வேண்டும்: வேண்டுவது இல்லை இனி
 விரை பத முண்டக வேறு முகத்தவ: விப்பிராக்
 உரை பதம் உண்ணும் பதி யார்க்கரு வந்த ஓள் பொருளே.

ப.ரை: விரை முண்டக பதம் - வாசனை கமழும் தாமரை மலர்

போலும் திருவடிகளும், வேழ முகத்தவ - யானை வதனமும் உடைய பெருமானே, விப்பிரர்கள் உரை பதம் உண்ணும் - பிராமணர்கள் ஓதும் மந்திரங்களை உட்கொள்ளும், பதி யார்க்கரு வந்த - யார்க் கருத்தலத்தில் எழுந்தருளி வந்த, ஒள் பொருளே - ஒளிமயமான மெய்ப்பொருளே, உரை பதம் உண்டு. அடியேன் விண்ணப்பத்திற் குரிய வாசகம் ஒன்றுளது. என் ஐ புல உறவோர் - எனது ஐம்புலன்களாகிய உறவினர், உன் இடம் அன்றி - தேவாரீடத்தே யல்லாது வேறிடங்களில், இரை பதம் உண்ணா பதம் வேண்டும்- உணவாகிய சோற்றை உண்ணாத பக்குவம் தரல் வேண்டும், இனி வேண்டுவது இல்லை - யான் மேலும் வேண்டிக்கொள்வதற்கு யாதுமில்லை.

வி. கு: ஐம்புல உறவோர் - இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, மந்திரங்களை உண்ணுதல் - குறிப்பு மொழி, அது திருச்செவி ஏற்றலாம்.

-78-

பொருந்தா னவனைப் புறங்கண்ட யார்க்கருப் போதகத்தி
 னிருந்தான வண்மைக் கருணையன் றோவெங் குப்பொழிலை
 விருந்தான வன்குண் டிகைப்புக்கு விந்தைத் திருமகளாய்
 மருந்தான வண்ணத்தண் காவிர் யாகி மகிழ்வித்தே.

பொரும் தானவனை புறங்கண்ட யார்க்கரு போதகத்தின்
 இரும் தானம் வண்மை கருணை அன்றோ வெங்குரு பொழிலை
 விருந்து ஆனவன் குண்டிகை-புக்கு விந்தை திரு மகள் ஆய்
 மருந்து ஆன வண்ண தண் காவிர் ஆகி மகிழ்வித்தே.

ப.ரை: பொரும் தானவனை புறம் கண்ட - போர்புரிந்து நின்ற அசுரனாகிய கயமுகனை வெற்றிகொண்ட, யார்க்கரு போதகத்தின் - யார்க்கருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகப் பெருமானாகிய யானையின், இரும் தானம் வண்மை கருணை அன்றோ - பெரிய மதநீர் ஒழுக்கு என்று சொல்லப்படும் பெருங்கொடையாகிய கிருபை அல்லவா, விருந்து ஆனவன் குண்டிகை புக்கு - தமிழ் மண்ணுக்குப் புதியவராய் வந்த அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்துட் புகுந்து, விந்தை திருமகள் ஆய்-வியப்புத்தரும் பொன்னி என்னும் பெயரையு

யார்க்கரு அந்தாதி

டையதாகி மருந்து ஆன - ஜீவராசிகளின் பசிப்பிணிக்கு மருந்துமாகிய, வண்ண தண் காவிரி ஆகி - அழகிய குளிர்ந்த காவிரி நதியாகி, வெங்குரு பொழிலை மகிழ்வித்தது - சீர்காழியில் இந்திரனால் அமைக் கப்பெற்ற பூஞ்சோலையை ஆனந்திக்கச் செய்தது.

வி.கு: யானையின் மதநீர் காவிரியாகவே அதுவிந்தை தந்தவாறாம்.

-79-

மகிழத் தருந்திரு மார்பன் மணிவணன் மாலுக்கன்பு
முகிழத் தருந்தி வணத்தரம் மூடிகர் மோதகமே
தெகிழத் தருந்திடும் யார்க்கருத் தெய்வமென் சித்தமலர்
நெகிழத் தருந்திருக் கண்ணரு ணீடு நிலைப்பதற்கே.
மகிழ தரும் திரு மார்பன் மணி வணன் மாலுக்கு அன்பு
முகிழ் அத்தர் உந்தி வணத்தர்: அம் மூடிகர் மோதகமே
தெகிழ்த்த அருந்திடும் யார்க்கரு தெய்வம் என்சித்த மலர்
நெகிழ தரும் திரு கண் அருள் நீடு நிலைப்பதற்கே.

ப.ரை: மகிழ தரும் - உவகை கொள்ளுமாறு செல்வத்தை வழங்கும், திருமார்பன் மணிவணன் மாலுக்கு - மகாலக்குமி தங்கும் மார்பினரும் நீல மணிபோலும் நிறத்தினருமாகிய விட்டுணுவிடத்தில், அன்பு முகிழ் அத்தர் - அன்பு தோன்ற நின்ற கடவுளும், உந்தி வணத்தர் - திருவயிற்று வணப்பினரும், அம் மூடிகர் - அழகிய எலியினை வாகனமாக உடையவரும், மோதகமே தெகிழ்த்து அருந்திடும் - மோதகமாகிய சிற்றுண்டியினையே நிறையவுண்ணும், யார்க்கரு தெய்வம் - யார்க்கருத்தலத்தில் எழுந்தருளும் இறைவருமாகிய விநாயகர், என்சித்த மலர் நெகிழ - அடியேனது உள்ளக்கமலம் விண்டுவிரியவும், நீடு நிலைப்பதற்கு - பக்தி நெடுங்காலம் நிலை பெறுதற்கும், திரு கண் அருள் தரும் - அழகிய கிருபா நோக்கத்தினை வழங்குவார்.

வி.கு: உந்தி வண்ணம் - பெருவயிறாய்ப்புவனங்களை அடக்கிய அழகு: தெகிழ்தல் - நிறைவு; மேலும் வாய்விட்டுப் பிரிதலுமாம்: மோதகம் - அடியார்களது ஐம்புலன்கள் மோதும் இதயமுமாகும்:

அருள் நீடு நிலைத்தல் - கிருபா நோக்கம் மறுமைக்கும் நீண்டு நிலைத்தல்.

-80-

பதவிக் கலையப் பதம்பதித் தோய்ந்து பயனெனவே
 விதவிக் கலைப்பிணி யைப்பெறு வீரவம்மின் மேல்விதியை
 யதவிக் கலைக்கு மதகரிக் காட்படு மின்னரசு
 முதவிக் கலைநிதி யுந்தரும் யார்க்கரு வொண்பதியே.
 பதவிக்கு அலைய பதம் பதித்து ஓய்ந்து பயன் எனவே
 விதம் விக்கலை பிணியை பெறுவீர் வம்மின் மேல் விதியை
 அதவி கலைக்கும் மதகரிக்கு அட்படுமின் அரசும்
 உதவி கலை நிதியும் தரும் யார்க்கரு ஓள் பதியே.

ப.ரை: பதவிக்கு அலைய பதம் பதித்து ஓய்ந்து - உத்தியோகம் முதலான பதவிகள் பொருட்டுத்திரியக் கால்களை மண்ணில் அழுத்தி நடந்து ஓய்வு பெற்று, பயன் எனவே - அதற்குரிய பயன் என்னுமாறு, வித விக்கலை பிணியை பெறுவீர் - பல்வகை விக்கல்களோடு நோய்களையும் பெறும் உலகத்தீர். வம்மின் - இங்கு வாருங்கள், மேல் விதியை அதவி கலைக்கும் - முன்னைய ஊழைக்கொன்று விரட்டும், மதகரிக்கு ஆட்படுமின் - மதயானை முகத்தரான விநாயகப் பெருமானுக்கு அடிமையாகுங்கள், அப்படி ஆட்பட்டால், யார்க்கரு ஓள் பதி - யார்க்கருத்தலத்தில் விளங்கும் ஒளிமயமான அத்தெய்வம், அரசும் உதவி - இராசபதத்தையும் வழங்கி, கலை நிதியும் தரும் - கல்வி செல்வம் ஆகியவற்றையும் அளித்தருளும்.

வி. கு: விக்குள் - விக்கல் எனநின்றது. பயன் - குளிக்கப்போய்ச் சேறுபூசுவது போலும் பயன் ஹதம் - அதம் என நின்றது.

-81-

பதிகந்த ரஞ்சலிக் குந்துணை வாவிப் பயனிலியை
 யதிகந்த ரஞ்சலிக் கும்படி வீடலென் னேயந்தணன்
 பதிகந்த ரஞ்செய்த பண்ணவ வாண்டருள் பைந்தருவால்
 மதிகந்த ரஞ்சலிக் கும்பதி யார்க்கரு வண்ணத்தனை
 பதி கந்தர் அஞ்சலிக்கும் துணைவா இ பயன் இலியை
 அதிகம் தரம் சலிக்கும்படி வீடல் என்னே அந்தணன்

பதிகம் தரம் செய்த பண்ணவ ஆண்டருள் பைந்தருவால்
மதி கந்தரம் சலிக்கும் பதி யார்க்கரு வண்ணத்தனே.

ப.ரை: பதி கந்தர் அஞ்சலிக்கும் துணைவா - கடவுளாகிய முருகப் பெருமானும் வணங்கும் சகோதரரே, அந்தணன் பதிகம் தரம் செய்த பண்ணவ - பிராமணச் சிறுவனாகிய நம்பியின் பதிகங்களான பிரபந்தங்களைப் பக்குவம் செய்தருளிய இறையவரே, பைந் தருவால் - பசிய விருட்சங்களால், மதி கந்தரம் சலிக்கும் பதி - சந்திரன் மேகம் என்பன துன்புறும் தலமாகிய, யார்க்கரு வண்ணத்தனே - யார்க்கருக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள அழகரே, இ பயன் இலியை - இந்தப்பிரயோசனம் அற்றவனாகிய என்னை, அதிகம் தரம் சலிக்கும்படி வீடல் என் - மிகுதியும் துன்புறும் வண்ணம் தேவரீர் கைவிடுதற்குரிய காரணம்தான் யாதோ! ஆண்டருள் - எனவே இனிக்காலந்தாழ்த்தாது அடிமை கொண்டு அருளுவீராக.

வி. கு: துணைவா - முருகனுக்குத் துணையன்றி எனக்கும் துணையாம். பதிகம் - இங்கே நம்பியின் நூல்களுக்காகியது.

-82-

வண்ணத் தலங்கு வயற்பதி யார்க்கரு வான்பதியென்
எண்ணத் தலங்கு பதிசரண் சேர்ந்தார்க் கெழிலருள்சேர்
திண்ணத் தலங்குவி யாமனஞ் சேராக் கரிப்பதிவின்
மண்ணத் தலங்குற வல்லபை பாங்கர் வரும்பதியே.
வள் நத்து அலங்கு வயல் பதி: யார்க்கரு வான் பதி: என்
எண்ணத்து அலங்குபதி: சரண் சேர்ந்தார்க்கு எழில் அருள்சேர்
திண்ண தலம்: குவியா மனம் சேரா கரி பதி: விண்
மண் நத்தல் அங்கு ஊற வல்லபை பாங்கர் வரும் பதியே.

ப.ரை: வள் நத்து அலங்கு வயல் பதி - வளவிய சங்குகள் உலாவும் வயல்கள் சூழ்ந்த தலமும், யார்க்கரு வான்பதி - யார்க்கரு எனும் பெயர் கொண்டதுமான தேவலோகம் எதுவெனில், என் எண்ணத்து அலங்கு பதி - அடியேன் சிந்தையில் பிரகாசிக்கும் தலமும், சரண் சேர்ந்தார்க்கு - அடைக்கலம் என்று வந்தடைந்தவர்களுக்கு, எழில் அருள் சேர்திண்ண தலம் - அழகிய

கிருபை சேர்ந்துள்ள நிச்சய தலமும், குவியா மனம் சேரா கரி பதி - ஐம்புல ஒடுக்கமில்லா ரோடு இணையாத ஆனைமுகப் பெருமானுக்குரிய தலமும், விண் மண் நத்தல் அங்கு உற - தேவரதும் பூவுலகத்துள்ளாரதும் விருப்பம் அங்கு இணைய, வல்லபை பாங்கர் வரும் பதி - வல்லபாம்பிகைக்குப் பக்க மிருப்பவராகிய ஏரம்பழர்த்தி எழுந்தருளும் கோயிலாகும்.

-83-

வருந்தே னவல மறிந்தது மாயம் மறைந்ததியான்
பொருந்தே னவத்தே புனல்யார்க் கருவிற் பொருந்திநிற்கும்
கருந்தே னவஞ்சொரி கண்ணி கவினுங் களிறுகண்டே
திருந்தே னவலத்தர் காண்கழல் சேர்த்திடச் சென்னியிலே.
வருந்தேன் அவலம் மறிந்தது மாயம் மறைந்தது யான்
பொருந்தேன் அவத்தே புனல் யார்க்கருவில் பொருந்தி நிற்கும்
கரும் தேன் நவம் சொரி கண்ணி கவினுங் களிறு கண்டே
திருந்து ஏன வலத்தர் காண் கழல் சேர்த்திட சென்னியிலே.

ப.ரை: புனல் யார்க்கருவில் பொருந்தி நிற்கும் - நீர்வளம் பொருந்திய யார்க்கருத்தலத்தில் இணைந்து நிற்கின்ற, கரும் தேன் நவம் சொரி - கரிய தேனானது புதிதாகச் சொரிகின்ற, கண்ணி கவினுங் களிறுகண்டே - முடிமாலை அழகு செய்கின்ற விநாயகப் பெருமானாகிய யானையைத் தரிசித்து, திருந்து ஏன வலத்தர் காண் கழல் - செப்பமுடைய வல்லபம் வாய்ந்த பன்றி வடிவெடுத்தவராகிய மகாவிஷ்ணுவும் தரிசனஞ்செய்த, கழல் சென்னியில் சேர்த்திட - அந்தக்களிறுநின் கழலணிந்த திருவடிகளை அடியேனும் சிரசின் கண்ணே இணைத்துக் கொள்ள, அவலம் மறிந்தது - என்னிடத்திருந்த பெருந்துன்பம் சரிந்து வீழ்ந்தது. மாயம் மறைந்தது - எனது உலக மயக்கம் ஒளிந்து கொண்டது, யான் அவத்து பொருந்தேன் - அதனால் இனிமேல் நான் பயனற்ற வீண் கருமங்களுடன் இணையமாட்டேன், வருந்தேன் - துன்புறவும் மாட்டேன்.

வி. கு: தேன் நவம் சொரி கண்ணி - அன்றலர்ந்த முடிமாலை

சென்னி யரும்புந் திருவாத்தி மோலியர் யார்க்கருவில்
 மன்னி யருள்புரி வாரணர் தண்ணளி யேதமிழ்க்கோர்
 பன்னி யருகுற்ற பாரி மகளிர்ப் பாவையராங்
 கன்னி யருக்கே மணவணி கூட்டிக் கதித்ததுவே.
 சென்னி அரும்பும் திரு அந்தி மோலியர் யார்க்கருவில்
 மன்னி அருள் புரி வாரணர் தண் அளியே தமிழ்க்கு ஓர்
 பன்னி அருகு உற்ற பாரி மகளிர் அ பாவையர் ஆம்
 கன்னியருக்கே மண அணி கூட்டி கதித்ததுவே.

ப.ரை: சென்னி அரும்பும் திரு ஆத்தி மோலியர் - சிரசின்கண்ணே
 தோன்றும் திருவாத்தி மலரணிந்த மகுடத்தினரும், யார்க்கருவில்
 மன்னி அருள் புரி வாரணர் தண் அளியே - யார்க்கருவாகிய
 கோயிலில் என்றும் நிலைத்து நின்று தம் அடியார்களுக்குக்
 கிருபையைப் பாலிக்கும் ஆனை முகராகிய விநாயகப் பெருமானது
 குளிர்ந்த கருணையே, தமிழ்க்கு ஓர் பன்னி அருகு உற்ற - தமிழ்
 மொழிக்கு ஒப்பற்ற குருபத்தினியாகி விளங்கிய ஓளவையாருக்குப்
 பக்கத்திலிருந்த, பாரி மகளிர் - பாரி மன்னனின் புதல்வியர் என்னும்,
 அ பாவையர் ஆம் கன்னியருக்கு - அந்தச் சித்திரப்பாவை போன்ற
 வராம் மங்கையருக்கு, மண அணி கூட்டி கதித்தது - திருமணக்
 கோலத்தைக் கூடுமாறு செய்து மேலும் அதிகரித்து நிற்பதாயிற்று.

வி. கு: பாரிமகளிர் - அங்கவை சங்கவை என்னும் இருவர்.

கதியிலங் காவெனக் காக்குந் தகையவொண் கட்டுமுடி
 மதியிலங் காநிற்கும் வாரணர் யார்க்கரு மன்னுபொருள்
 பதியிலங் காபுரி செற்றார் பயஞ்செற்ற பண்ணவர்தண்
 பொதியிலங் காமுனிக்கும் முனம் போந்தபொற் பூம் பதமே
 கதி இலம் காணை காக்கும் தகைய: ஓள் கட்டு முடி
 மதி இலங்காநிற்கும் வாரணர்: யார்க்கரு மன்னு பொருள்
 பதி இலங்கா புரி செற்றார் பயம் செற்ற பண்ணவர்: தண்
 பொதியில் அங்கு ஆம் முனிக்கும் முனம் போந்த பொன் பூ பதமே.

ப.ரை: ஓள் கட்டு முடி - ஒளிர்கின்ற கட்டப்பெற்ற சடா மகுடத்தில், மதி இலங்கா நிற்கும் வாரணர் - இளம் பிறை பிரகாசிக்கும் ஆனை வதனத்தினரும், யார்க்கரு மன்னு பொருள் - யார்க்கருத் தலத்தின்கண்ணே நிலைபெற்றிருக்கும் மெய்ப்பொருளும், பதிஇலங்காபுரி செற்றார் பயம் செற்ற பண்ணவர் - சிறந்த தேசமாகிய இலங்காபுரியினை அழித்த இராம அவதாரமெடுத்த திருமாலின் அச்சத்தைக் கெடுத்தருளிய இறைவருமாகிய விநாயகரது, தன் பொதியில் அங்கு ஆம் முனிக்கும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய பொதியமலை என்னும் தானத்தில் இருந்த அகத்திய முனிவருக்கும், முனம் போந்த - முன்னே சென்றருளிய, பொன் பூ பதமே - அழகிய மலர்போலும் திருவடிகளே, கதி இலம் கா என காக்கும் தகைய-யாம் புகலிடம் இல்லாதவர்கள், காத்தருள்க என வேண்டுகல் செய்யக் காக்கின்ற தகுதியுடையன.

வி.கு: திருமாலின் பயம் - உமாதேவியார் திருமாலைக் குருட்டுப் பாம்பாகும்படி சாபமிட்டபயம்: பதம் - பால்பகா அ.றினைப் பொதுப் பெயர்.

-86-

பூந்தா ரணிக்கு முதற்பொரு ளாயது பொன்னிதழித்
தேந்தா ரணியிற் பொலிவது சென்மத் திரைக்கடலை
நீந்தா ரணிநிற்க நீள்புணை யாய்யார்க் கருநிலைத்தே
காந்தா ரணிமடிக் கண்ணாகி வந்த கருப்பொருளே.
பூதாரணிக்கு முதல் பொருள் ஆயது பொன் இதழி
தேம் தார் அணியில் பொலிவது: சென்ம திரை கடலை
நீந்தார் அணி நிற்க நீள் புணை ஆம் யார்க்கரு நிலைத்தே
காந்து ஆரணி மடி கன்று ஆகி வந்த கரு பொருளே.

ப.ரை: சென்ம திரை கடலை நீந்தார் - பிறவியாகிய இன்ப துன்ப அலைகள் பொருந்திய சமுத்திரத்தை நீந்திக்கடவாதவர்கள், அணி நிற்க - சமீபித்து நிற்க, நீள் புணை ஆம் யார்க்கரு நிலைத்து - நீண்ட தெப்பமாகிய யார்க்கருத்தலத்தே நிலை கொண்டு, காந்து ஆரணி மடி கன்று ஆகி வந்த கரு பொருளே - ஒளி காலுகின்ற

வேத நாயகியான உமையம்மையின் மடியில் வளர்ந்த யானைக்கன்றாய் வந்தருளிய அனைத்துக்கும் மூலமாய முதற் பொருளே, பூ தாரணிக்கு முதல் பொருள் ஆயது - அழகிய பூமியின் தோற்றத்துக்கு மூலாதாரமாயது: பொன் இதழி தேம் தார் அணியில் பொலிவது - பொன்வண்ணங் கொண்ட கொன்றை மலராலியன்ற தேன் பொருந்திய மாலை வனப்பிலும் பொலிவு கொண்டு திகழ்வது.

வி.சூ: உமையம்மையின் மடியில் ஆனைக்கன்றாய் வந்த மூலப் பொருளானவரே பூமியின் மூலப்பிரகிருதியாயும் கொன்றை மாலையாற் பொலிவுற்றும் விளங்குபவராய்ப் பிறவிக்கடலை நீந்திக்கடவாதவர்கள் கடக்கும் பொருட்டுச் சமீபித்து நிற்க அவர்க்கு உதவுதற்கான தெப்பமாய்த்திகமும் யார்க்கருத்தலத்தே நிலைகொண்டவராவர் என்பது விளக்கம்.

-87-

கருமந் தரந்தரந் குன்றிய தாழி கலங்கியதே
 யுருமந் தரம்புறம் போயது தானவ ருட்கிமனந்
 தெருமந் தரங்கினர் செங்களத் தேயார்க் கருவழகர்
 கருமந் தரஞ்செயுங் காரணர் சங்கு குறிக்கையிலே.
 கரு மந்தரம் தரம் குன்றியது: ஆழி கலங்கியதே
 உரும் அந்தரம் புறம் போயது: தானவர் உட்கி மனம்
 தெருமந்து அரங்கினர் செம் களத்தே யார்க்கரு அழகர்
 கருமம் தரம் செய்யும் காரணர் சங்கு குறிக்கையிலே.

ப.ரை: யார்க்கரு அழகர் - யார்க்கரு ஆலயத்தே அமர்ந்தருளும் எழில் வடிவினரும், கருமம் தரம் செய்யும் காரணர் - ஆன்மாக்களின் கன்மங்களை வகைப்படுத்தும் மூல காரணருமாகிய விநாயகப் பெருமான், செம்களத்து சங்கு குறிக்கையில் - போர்க்களத்தில் வெற்றிச்சங்கை முழக்கிய வேளையில், கரு மந்தரம் தரம் குன்றியது - கரிய மந்தர மலையானது தனது தகுதியினின்றும் குறைவுற்றது, ஆழி கலங்கியது - திருப்பாற்கடலும் நிலைகுலைந்தது, உரும்

அந்தரம் புறம் போயது - இடியேறும் பயந்து வானவெளிக்கப்பாற்
சென்றது, தானவர் மனம் உட்கி தெருமருந்து அரங்கினர் - அசுரர்
களும் உள்ளத்தில் அச்சம் வரம்பெற்று சுழன்று மாய்ந்தனர்.

வி.கு: மந்தரம் தரம்குறைதல் - முன்பு அமிர்தம் கடைய மத்தாய்
நின்ற தரத்தினின்றும் குறைதல். மந்தரம் எனவே பாற்கடல் சம்பந்தப்
பட்டது. அ.தன்றி ஏனைய கடல்களும் கலக்கத்துக்குள்ளாயின
என்பதும் பெறப்பட்டது. இடியேறு புறம் போனமைக்கு அதிர்ச்சி
யன்றி, அவ்வொலிக்குத் தாம் தோற்ற மானக்கேடுமாம்: தானவர்-
போரில் தோற்று எஞ்சியதானவர்.

-88-

கைப்போ தகமார் கலய முனியவ்வை காணுந்தவ
வைப்போ தகநம்பி யன்பினை யெற்கரு ளற்றவர்க்கோர்
வைப்போ தகமா மியார்க்கரு வந்துற்ற மாணிக்கமே
கைப்போ தகமா லுறுமென் மனக்கல்லு மின்னுகைக்கே.
கை போது அகம் ஆர் கலய முனி அவ்வை காணும் தவ
ஐ போதக நம்பி அன்பினை எற்கு அருள் அற்றவர்க்கு ஓர்
வைப்பு ஓது அகம் ஆம் யார்க்கரு வந்துற்ற மாணிக்கமே
கை போதக மால் உறும் என் மன கல்லு மின்னுகைக்கே.

ப.ரை: அற்றவர்க்கு - அனுக்கிரகமாகிய பேறற்றவர்களுக்கு, ஓர்
வைப்பு ஓது அகம் ஆம் - ஒப்பற்ற சேம நிதியாகச் சொல்லுமிடமான,
யார்க்கரு வந்துற்ற மாணிக்கமே - யார்க்கருவில் எழுந்தருளி
வந்துள்ள மாணிக்க மணியே, கை போதக - துதிக்கையினையுடைய
ஆனைவதனத்தினரே, மால் உறும் என் மன கல்லு மின்னுகைக்கு
- மயக்கம் பொருந்திய அடியேனது நெஞ்சக்கல்லானது பிரகாசிக்கும்
பொருட்டு, கை போது அகம் ஆர் - கரங்களாகிய மலர்கள்
இதயத்தோடிணைகின்ற, கலய முனி அவ்வை காணும் தவ ஐ
போதக நம்பி - அகத்திய முனிவர் ஓளவையார் சிறந்து காணும்
தவம் அழகு இளமை என்பன அமைந்த நம்பியாண்டார் நம்பி
என்பவரது, அன்பினை எற்கு அருள் - பக்தியை அடியேனுக்கும்
அருளுக.

அகம் - இதயமல்லாது மார்புமாம். மால் - இங்கே உலக
மயக்கம் போதகநம்பி - உபதேசித்த நம்பியும் எனக் கொள்க.

-89-

மின்னுந் திருமலை மேவத் துரகம் விசைத்திலடன்
முன்னுந் திருதாட் சவடு பதித்திலன் முத்தமிழ்த்தாய்
பொன்னுந் திருகழற் போதக யார்க்கரு வாய்புகத்தாய்
மன்னுந் திருத்தவ மேது புரிந்தாள் மனங்களித்தே.
மின்னும் திருமலை மேவ துரகம் விசைத்திலன் தன்
முன் உந்து இரு தாள் சவடு பதித்திலன் மு தமிழ் தாய்
பொன் நந்து இரு கழல் போதக யார்க்கருவாய்! புக தாய்
மன்னும் திரு தவம் ஏது புரிந்தாள் மனம் களித்தே.

ப.ரை: பொன் நுந்து இரு கழல் போதக - அழகினை வெளித்
தள்ளும் இரண்டு கழலணிந்த திருவடிகளையுடைய ஆனைவதனத்
தாய்! யார்க்கருவாய் - யார்க்கருத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
பெருமானே: மு தமிழ் தாய் - மூன்றாகிய தமிழில் வல்ல தாயாரான
ஔவை, மின்னும் திருமலை மேவ - பிரகாசிக்கின்ற தெய்வத்தன்மை
வாய்ந்த கயிலைமலையைச் சென்றடைய, துரகம் விசைத்திலன் -
குதிரையை வேகமாகச் செலுத்தினாளல்லள், தன் முன் உந்து
இரு தாள் சவடு பதித்திலன் - தனது முன்னே நகர்த்தும் இரண்டு
கால்களுக்கான அடிச்சவட்டைத்தானும் அழுத்தினாள் அல்லள்: இந்
நிலையில், தாய் புக - அன்னையாகிய ஔவை திருக்கயிலை
செல்ல, ஏது மன்னும் திரு தவம் புரிந்தாள் - எத்தகைய நிலைபெற்ற
தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த தவத்தைச் செய்தாள்?

வி.சு: சுந்தரரும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் குதிரையேறிக்
கயிலையை அடையமுன் விநாயக பூசையைச் செவ்வனே பூர்த்தி
செய்த ஔவையை விநாயகரே தன் துதிக்கையாற் கயிலை சேர்ந்
தார் என்பது வரலாறு. சவடு பதித்தல் - நடந்து செல்லுதல், நடந்து
செல்ல முனைந்தவர் அப்பர் சுவாமிகள் என்பதை நினைவிற் கொள்க.

-90-

களித்தே னவத்திற் கயவரைப் பாடியென் னாவிற்குழுக்
 களித்தே னவமாய்க் கயல்பாய் வயல்யார்க் கருவருளாந்
 துளித்தே னவாவிச் சவைத்தன னப்பன் றுதிப்பெயரே
 விளித்தே னழுக்கும் விளிந்தது நெஞ்சம் விளங்கியதே.
 களித்தேன் அவத்தில் கயவரை பாடி என் நாவிற்கு அழுக்கு
 அளித்தேன் நவம் ஆய்: கயல் பாய் வயல் யார்க்கரு அருள்ஆம்
 துளி தேன் அவாவி சவைத்தனன் அப்பன் துதி பெயரே
 விளித்தேன் அழுக்கும் விளிந்தது நெஞ்சம் விளங்கியதே.

ப.ரை: கயவரை அவத்தில் பாடி களித்தேன் - கீழ்மையோரை
 (தரமறியாது) வீணிற்புகழ்ந்துபாடி மகிழ்ந்தேன், என் நாவிற்கு நவம்
 ஆய் அழுக்கு அளித்தேன் - அதனால், எனது நாவிற்குப் புதியதாய்
 ஊத்தையை வழங்கினேன், கயல் பாய் வயல் - (இந்நிலையில்)
 கயல் மீன்கள் பாயும் வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள, யார்க்கரு அருள்
 ஆம் துளித்தேன் - யார்க்கருத் தலத்தேயுள்ள கருணையாகும் ஒரு
 துளி தேனை, அவாவி சவைத்தனன் - பெருவிரும்புக் கொண்டு
 அருந்திச் சவைத்தேன், அப்பன் துதி பெயரே விளித்தேன் - (மேலும்)
 என் தந்தையாகிய விநாயகப்பெருமானின் தோத்திரத்திலுள்ள
 திருநாமங்களைச் சொல்லி அழைத்தேன், அழுக்கும் விளிந்தது -
 அதனால் முன் சேர்ந்ததாகிய அழுக்கும் அழிந்தொழிந்தது. நெஞ்சம்
 விளங்கியதே - இதயமும் தூய்மையாற் பிரகாசமுடையதாயிற்று.

வி. கு: நாவிற்கு அழுக்கு - சொல்லால் வரும் குற்றம் - ஒரு
 துளியே அழுக்கைப் போக்கியது. எனவே பல துளிப்பயன் சொல்லுந்
 தரமன்று என்பது பெற்றாம். -91-

விளமரஞ் சாடிய வேங்கட வற்கருள் வேழம்வண்மைக்
 களமரஞ் சாட்டும் பதியார்க் கருச்சேய் கறைபடிந்த
 புளமரஞ் சாடிப் புதுக்குஞ் செயலெனப் போக்குந் நஞ்சு
 முளமரஞ் சாவலென் னுள்ளக் கறைதன் னுருவுகொண்டே.
 விள மரம் சாடிய வேங்கடவற்கு அருள் வேழம்: வண்மை
 களமர் அஞ்ச ஆட்டும் பதி யார்க்கரு சேய்: கறை படிந்த

புளம் அரம் சாடி புதுக்கும் செயல் என போக்கும்: நஞ்சம்
உள மரம் சாலும் என் உள்ள கறைதன் உருவு கொண்டே.

ப.ரை: வண்மை களமர் அஞ்ச ஆட்டும் பதி யார்க்கரு சேய் -
கொடைத்திறம் வாய்ந்த உழவர் பஞ்ச கௌவியத்தால் அபிடேகம்
செய்விக்கும் தலமாகிய யார்க்கருவில் எழுந்தருளியிருக்கும் பால
விநாயகரும், விள மரம் சாடிய - விளாமரத்தினைச் சாய்த்து அழித்த,
வேங்கடவற்கு அருள் வேழம் - திருவேங்கடநாதராகிய திருமாலுக்குக்
கருணை பாலித்த ஆனைவதனத்தினருமாகிய விநாயகப்பெருமான்,
தன் உருவு கொண்டு - தனக்குரியதிருமுர்த்தத்ததைத் தாங்கிக்
கொண்டு, கறை படிந்த புளம் அரம் சாடி புதுக்கும் செயல் என-
துருப் படிந்த அரிவாளை அரமானது அழித்துப் புதுப்பிக்கும் செயல்
என்னுமாறு, நஞ்சம் உள மர சாலும் - நச்சுமரமொக்கும், என்
உள்ள கறை போக்கும் - எனது மனமாசை ஒழிப்பார்.

வி. கு: வேங்கடவன் - திருப்பதித்திருமால்: விளா - விள எனவும்
புள்ளம் - புளம் எனவும் விகாரம் பெற்றன. களமர் - மருத நிலத்தவர்.
எனவே அவர்கள் உழவராயினர். வண்மைக்களமர் - வேளாளர்:
அஞ்ச - எண்ணலளவை ஆகு பெயர். ஆட்டும் - இங்கே செய்யப்பட்டு
வினைப் பொருளில் வந்தது.

கண்ணன் விளாமரம் சாடிய வரலாறு

ஆயர்பாடியில் வளர்ந்த குழந்தைக் கண்ணனைக் கொல்ல
வத்ஸாசுரன், கபித்தாசுரன் என்னும் இருவரும் திட்டம் தீட்டினர்.
அதன்படி வத்ஸாசுரன் கன்று வடிவில் நின்றான். விளாமரமாய்
நின்றான் கபித்தாசுரன். இவ்விருவரதும் வஞ்சம் அறிந்த கண்ணன்
கன்றாய் நின்ற வத்ஸாசுரனை விளாவில் எறிய இருவரும் மாண்டனர்
என்பதாம்.

-92-

உருப்பதந் தாமதர்க் கீயா வருவர்க் கொளிர்புயத்தே
யிருப்பதந் தாம மிலங்குவ தம்முடி யேங்குகழல்
திருப்பதந் தாங்குந் திருவுளம் யார்க்கருச் சீர்த்தளியே
கருப்பதந் தாங்காக் கடவு ளெனவந்த காரணர்க்கே.

உரு பதம் தாமதர்க்கு ஈயா உருவர்க்கு ஒளிர் புயத்தே
 இருப்பது அம் தாமம்: இலங்குவது அம் முடி ஏங்கு கழல்
 திரு பதம் தாங்கும்: திரு உளம் யார்க்கரு சீர்தளியே
 கரு பதம் தாங்கா கடவுள் என வந்த காரணர்க்கே.

ப.ரை: உரு பதம் - அழகிய திருவடிகளை, தாமதர்க்கு ஈயா உருவர்க்கு- தாமத குணம் படைத்தவர்களுக்கு வழங்காத எழிற்கோல முடையவரும், கரு பதம் தாங்கா பிறவி நிலையைப் பொருந்தாத, கடவுள் எனவந்த காரணர்க்கு - இறைவன் என்னுமாறு அவதாரஞ் செய்தருளிய மூலவருமாகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு, ஒளிர் புயத்தே இருப்பது அம் தாமதம் - பிரகாசிக்கின்ற அழகிய தோள்களில் அமர்வது அழகிய ஆத்திமாலையே: இலங்குவது அம் முடி - ஒளியெறிப்பது கரண்டகம் என்னும் மகுடமே, திரு பதம் ஏங்கு கழல் தாங்கும் - வனப்புமிக்க பாதங்கள் ஒலி செய்கின்ற வீரகண்டை அணியப் பெற்றிருக்கும், திரு உளம் - அப்பெருமானது திருவுள்ளம் பதிந்திருப்பது - யார்க்கரு சீர் தளியே - யார்க்கருவாகிய சிறந்த தலமேயாம்.

வி. கு: உரு - அழகன்றி வண்ணமுமாம், அது பவளவண்ணம்: மாலை - ஆத்தியோடு கொன்றையுமாகும். திருவுள்ளம் யார்க்கரு எனவே அதன்றிலை உயர்ந்து நின்றது.

-93-

காரண னாரண னந்தர மாளி கவினும்புகொடி
 வாரண னாரணன் யார்க்கரு வந்தபொன் வாரணனை
 நாரண னாரண நல்லரு ளீந்தவ னம்பியனப்
 பாரண னாரெனப் பாறும் பவங்களப் பாதலத்தே.
 காரணன் ஆரணன் அந்தரம் ஆளி கவினும்புகொடி
 வாரணன் ஆர் அணன் யார்க்கரு வந்த பொன் வாரணன் அம்
 நாரணனார் அண நல் அருள் ஈந்தவன் நம்பி அனம்
 பாரணனார் என பாறும் பவங்கள் அ பாதலத்தே.

ப.ரை: காரணன் - அனைத்துச் சராசரங்களுக்கும் மூலகாரணனான

வன் - ஆரணன் - வேதவடிவானவன், அந்தரம் ஆளி - ஆகாய வெளியை ஆட்சி செய்பவன், கவினும் கொடி வாரணன் ஆர் அணன் - அழகு மிகும் சேவற் கொடியோனாகிய முருகனுக்கு அரிய அண்ணன், யார்க்கரு வந்த பொன் வாரணன் - யார்க்கருப் பதியில் எழுந்தருளி வந்த பொன் மயமாகிய திருமேனியுடைய ஆனைவதனத்தினன், அம் நாரணர் அண - வனப்புடைய திருமால் சமீபத்து நிற்க, நல் அருள் ஈந்தவன் - நல்ல கருணையை வழங்கிய வன், நம்பி அனம் பாரணனார் என - நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருவமுதை உண்டருளியவர் என்று போற்ற, பவங்கள் அபாதலத்தே பாறும் - எமது தீவினைகள் யாவும் கீழுலகம் எனப்படும் பாதலத்தினுள்ளே வீழ்ந்தொழியும்.

வி. கு: பாரணம் - விரதம் முடித்து உண்டல் அது விநாயகர் உண்டதாயிற்று. -94-

பாதலந் தாவிய பாதாம் பூயம்பஞ்ச பூதங்களார்
பூதலந் தாவீநம் பூம்பதி யார்க்கருப் புக்கெணுள்ளக்
கோதலந் தாவுங் குடம்பை யொழியக் குறுகியவே
காதலந் தாதிக் கவிவந்து நெஞ்சுட் கவின்பெறவே.
பாதலம் தாவிய பாத அம்புயம் பஞ்ச பூதங்கள் ஆர்
பூதலம் தாவீ நம் பூபதி யார்க்கரு புக்கு என் உள்ளம்
கோது அலம் தாவும் குடம்பை ஒழிய குறுகியவே
காதல் அந்தாதி கவி வந்து நெஞ்சுள் கவின்பெறவே.

ப.ரை: பாதலம் தாவிய பாத அம்புயம் - கீழ் ஏழுலகங்களையும் அளவி நின்ற திருவடித்தாமரைகள், பஞ்ச பூதங்கள் ஆர் பூதலம் தாவி - ஐம்பூதங்கள் பொருந்திய இப்பூவுலகத்தையுஞ் சார்ந்து, நம் பூ பதி யார்க்கரு புக்கு - எமது எழில் தலமாகிய யார்க்கருக் கோயிலுட்புகுந்து, கோது அலம் தாவும் குடம்பை ஒழிய - குற்றம் சஞ்சலம் என்னும் இரண்டும் இணைந்த இக்கூடு நீங்கவும், காதல் அந்தாதி கவி வந்து நெஞ்சுள் கவின் பெற - விருப்பிற்குரிய அந்தாதிப் பாடல்கள் என் இதயத்துள் வந்து எழில் கூரவும், என்

உள்ளம் குறுகிய- அடியேனது உள்ளத்தைக் கிட்டிச் சேர்ந்தன.

வி. கு: திருவடிகள் பாதலந்தாவின எனவே, சோதிமுடி மேலுலகந் தாவியது என்பது அருத்தாபத்தி.

-95-

கவித்த வரைக்குடை யார்தமர் நாரை கவினவந்த
கவித்த வரைக்கழல் கூட்டிய கற்பகர் யார்க்கருவிற்
கவித்த வரைக்கன காம்பரர் தாள்பணிந் தேன்கவிகை
கவித்த வரைக்கணம் பண்ணாதென் னெஞ்சங் கணப்பொழுதே.
கவித்த வரை குடையார் தமர்: நாரை கவின வந்த
கவி தவரை கழல் கூட்டிய கற்பகர் யார்க்கரு வில்
கவித்த அரை கனக அம்பரர்: தாள் பணிந்தேன் கவிகை
கவித்தவரை கணம் பண்ணாது என் நெஞ்சம் கணம் பொழுதே.

ப.ரை: கவித்த வரை குடையார் தமர் - வளைய மூடிய கோவர்த்த
னம் என்னும் மலையையே குடையாகப் பிடித்தவராகிய திரமாலுக்கு
உறவினரும் - நாரை கவின வந்த- திருநாரையூர் பெருமையாம்
அழகு தோன்றும்படிவந்த, கவி தவரை - கவிபாடும் வன்மை கொண்ட
தபோதிதியாகிய நம்பியாண்டார் நம்பியை, கழல் கூட்டிய கற்பகர்
- தமது திருவடிகளோடு இணைத்துக் கொண்ட கற்பக விநாயகரும்,
யார்க்கருவில் கவித்த - யார்க்கருத் தலத்தின்கண்ணே மனப்பதிவு
உறைக்கப் பெற்றவரும், அரை கனக அம்பரர் - தனது திருவரையில்
பீதாம்பரந் தரிக்கப் பெற்றவருமாகிய விநாயகரின், தாள் பணிந்தேன்
- திருவடிகளை வணங்கினேன், நெஞ்சம் - (அதனால்) என் உள்ள
மானது, கவிகை கவித்தவரை - கொற்றக் குடையினை
மேற்கவித்தவரான அரசர்களை, கணம் பொழுது கணம் பண்ணாது
- ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் மதிக்க மாட்டாது.

-96-

கணக்காய ராயவர் நம்பிக்குத் தண்பூங் கமலனுடன்
பிணக்காய ராய வரியர் பிறைச்சடைப் பிள்ளைதவர்
வணக்காய ராயம் பொலியார்க் கருவினில் வல்லபைக்காம்
மணக்காய ராயவர்க் காட்டு மென்றன் வழிமுறையே.

கணக்காயர் ஆயவர் நம்பிக்கு: தண் பூ கமலன் உடன்
பிணக்கு ஆயர் ஆய அரியர்: பிறை சடை பிள்ளை: துவர்
வண காயர்: ஆயம் பொலி யார்க்கருவினில் வல்லபைக்கு ஆம்
மணம் காயர் ஆயவர்க்கு ஆட்படும் என்தன் வழிமுறையே.

ப.ரை: நம்பிக்கு கணக்காயர் ஆயவர் - நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு
உபாத்தியாயருமானவரும், தண் பூ கமலன் உடன் பிணக்கு ஆயர்
- குளிர்ச்சி பொருந்திய தாமரை ஆசனராகிய பிரமதேவரோடு
மாறுபாடு கொண்ட இடையராகிய திருமாலும், ஆய அரியர் -
இத்தன்மையரென்று ஆராய்ந்து காண்பதற்கரியவரும், பிறை
சடைபிள்ளை - இளம்பிறையணிந்த சடாபாரத்தினையுடைய
பிள்ளையாரும், துவர் வண காயர் - பவளம் போற் சிவந்த திருமேனி
யுடையவரும், ஆயம் பொலி யார்க்கருவினில் - பசுக்கூட்டம்
நிறைந்திருக்கும் யார்க்கருப் பதியில், வல்லபைக்கு ஆம் மணம்
காயர் ஆயவர்க்கு - வல்லபாம்பிகையுடனான திருமணத்துக்குரிய
திருமேனியருமான விநாயகப்பெருமானுக்கு, என்தன் வழிமுறை
ஆட்படும் - அடியேனது வரும் வம்சாவழியும் அடிமைத்திறம் பூண்டு
நிற்கும்.

வி. கு: திருமணக்கோலத்துக்கு பவளவண்ணம் அமைதலால்,
அது முன் சொல்லப்பட்டது. உபாத்தியாயரும் எனவே அவரே வழிபடு
தெய்வமும் ஆயினார் என்பது பெறப்பட்டது. ஆயம் - வழிபடு தோழியர்
கூட்டமும் ஆயிற்று.

-97-

முறைக்கு வடுவைத்த மூர்க்கணைச் சாடிய முடிசுத்த
ரிறைக்கு வடுவைத்த தந்தத்த ரீரம்பணை யார்க்கருவி
வறைக்கு வடுவைகி ரெயாண்சுடர் பூத்தே யுயர்ந்தவரும்
பிறைக்கு வடுவைத் தனடுயர் பேதைப் பெருஞ்சுடரே.
முறைக்கு வடு வைத்த மூர்க்கணை சாடிய முடிசுத்தர்
இறை குவடு வைத்த தந்தத்தர்: ஈர் பணை யார்க்கருவில்
உறை குவடு வைகி ஓள் சுடர் பூத்தே உயர்ந்து வரும்
பிறைக்கு உவள் துவைத்தனள் துயர் பேதை பெரும் சுடரே.

ப.ரை: முறைக்கு வடு வைத்த - நீதிக்குக் குற்றத்தை இட்டு நின்ற, மூர்க்கனைச் சாடிய மூடிகத்தர் - கொடுங்கோபங் கொண்ட கயமுகாசுரனைத் தாக்கி அழித்த எலிவாகனரும், இறை குவடு வைத்த தந்தத்தர் - முதன்மை பெற்ற மகா மேருமலையில் பாரதத்தை எழுதுமாறு பதித்த கொம்பினையுடையவருமாகிய விநாயகப் பெருமானது, ஈர் பணை யார்க்கருவில் - குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த யார்க்கருத்தலத்துள்ள, உறை குவடு வைகி - மழைபடியும் மலைச் சிகரத்தில் தங்கி, ஒள் சுடர் பூத்து - பிரகாசம் பொருந்திய கிரணங் களை மலரச் செய்து, உயர்ந்து வரும் பிறைக்கு - மேலெழுந்து வரும் இளநிலாவுக்கு, பேதை பெரும் சுடர் உவள் - பெருந்தீபம் போல்பவளாகிய எங்கள் தலைவி, துயர் துவைத்தனள் - துன்பங் களைத் திரட்டிவைத்துள்ளாள்.

வி. கு: பேதை என்பது துன்பங்களை ஒன்று கூட்டிவைத்த பரிவு நிலையைப் புலப்படுத்தி நின்றது. இச் செய்யுள் தலைவன் பிரிந்த விடத்துத் தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல் என்னும் அகப் பொருட்டுறையாகும். இது தலைவி பொருட்டுத் தோழி புலம்புவது. உறை - மழை.

-98-

சுடரந்தி யாகர் துதிக்கைக் களிறு துதிக்கையர்க்கா
மிடரந்தி யாக ரிணைப்பத மெண்ணா ரிளங்கன்றுக்காய்
படரந்தி யாகனைக் கும்பதி யார்க்கருப் பத்திநில்லா
ரடரந்தி யாகத் தெவன்பயன் காண்ப ரவலத்தரே.
சுடர் அந்தி ஆகர்: துதிக்கை களிறு: துதிக்கையர்க்கு ஆம்
இடர் அம் தியாகர் இணை பதம் எண்ணார் இளம் கன்றுக்கு ஆ
படர் அந்தி ஆ கணைக்கும் பதி யார்க்கரு பத்தி நில்லார்
அடர் அந்தி யாகத்து எவன் பயன் காண்பர் அவலத்தரே.

ப.ரை: சுடர் அந்தி ஆகர் - ஒளிகாலும் செவ்வானம் போலும் திருமேனி யுடையவரும், துதிக்கை களிறு - போற்றுதற்குரிய யானை வதனத்தினரும், துதிக்கையர்க்குஆம் இடர் அம் தியாகர் - அவ்வாறு போற்றி வழிபடுவார்க்கு ஏற்படும் துன்பத்தில் அழகிய அர்ப்பணிப்புடையவருமாகிய விநாயகப்பெருமானின், இணைபதம்

வன் - ஆரணன் - வேதவடிவானவன், அந்தரம் ஆளி - ஆகாய வெளியை ஆட்சி செய்பவன், கவினும் கொடி வாரணன் ஆர் அணன் - அழகு மிகும் சேவற் கொடியோனாகிய முருகனுக்கு அரிய அண்ணன், யார்க்கரு வந்த பொன் வாரணன் - யார்க்கருப் பதியில் எழுந்தருளி வந்த பொன் மயமாகிய திருமேனியுடைய ஆனைவதனத்தினன், அம் நாரணர் அண - வனப்புடைய திருமால் சமீபத்து நிற்க, நல் அருள் ஈந்தவன் - நல்ல கருணையை வழங்கிய வன், நம்பி அணம் பாரணனார் என - நம்பியாண்டார் நம்பி படைத்த திருவமுதை உண்டருளியவர் என்று போற்ற, பவங்கள் அ பாதலத்தே பாறும் - எமது தீவினைகள் யாவும் கீழுலகம் எனப்படும் பாதலத்தினுள்ளே வீழ்ந்தொழியும்.

வி. கு: பாரணம் - விரதம் முடித்து உண்டல் அது விநாயகர் உண்டதாயிற்று.

-94-

பாதலந் தாவிய பாதாம் புயம்பஞ்ச பூதங்களார்
 பூதலந் தாவீநம் பூபதி யார்க்கருப் புக்கெணுள்ளக்
 கோதலந் தாவுங் குடம்பை யொழியக் குறுகியவே
 காதலந் தாதிக் கவிவந்து நெஞ்சுட் கவின்பெறவே.
 பாதலம் தாவிய பாத அம்புயம் பஞ்ச பூதங்கள் ஆர்
 பூதலம் தாவி நம் பூபதி யார்க்கரு புக்கு என் உள்ளம்
 கோது அலம் தாவும் குடம்பை ஒழிய குறுகியவே
 காதல் அந்தாதி கவி வந்து நெஞ்சுள் கவின்பெறவே.

ப.ரை: பாதலம் தாவிய பாத அம்புயம் - கீழ் ஏழுலகங்களையும் அளவி நின்ற திருவடித்தாமரைகள், பஞ்ச பூதங்கள் ஆர் பூதலம் தாவி - ஐம்பூதங்கள் பொருந்திய இப்பூவுலகத்தையுஞ் சார்ந்து, நம் பூ பதி யார்க்கரு புக்கு - எமது எழில் தலமாகிய யார்க்கருக் கோயிலுட்புகுந்து, கோது அலம் தாவும் குடம்பை ஒழிய - குற்றம் சஞ்சலம் என்னும் இரண்டும் இணைந்த இக்கூடு நீங்கவும், காதல் அந்தாதி கவி வந்து நெஞ்சுள் கவின் பெற - விருப்பிற்குரிய அந்தாதிப் பாடல்கள் என் இதயத்துள் வந்து எழில் கூரவும், என்

உள்ளம் குறுகிய- அடியேனது உள்ளத்தைக் கிட்டிச் சேர்ந்தன.

வி. கு: திருவடிகள் பாதலந்தாவின எனவே, சோதிமுடி மேலுலகந்தாவியது என்பது அருத்தாபத்தி.

-95-

கவித்த வரைக்குடை யார்தமர் நாரை கவினவந்த
கவித்த வரைக்கழல் கூட்டிய கற்பகர் யார்க்கருவிற
கவித்த வரைக்கன காம்பரர் தாள்பணிந் தேன்கவிகை
கவித்த வரைக்கணம் பண்ணாதென் நெஞ்சங் கணப்பொழுதே.
கவித்த வரை குடையார் தமர்: நாரை கவின வந்த
கவி தவரை கழல் கூட்டிய கற்பகர் யார்க்கரு வில்
கவித்த அரை கனக அம்பரர்: தாள் பணிந்தேன் கவிகை
கவித்தவரை கணம் பண்ணாது என் நெஞ்சம் கணம் பொழுதே.

ப.ரை: கவித்த வரை குடையார் தமர் - வளைய மூடிய கோவர்த்தனம் என்னும் மலையையே குடையாகப் பிடித்தவராகிய திரமாலுக்கு உறவினரும் - நாரை கவின வந்த- திருநாரையூர் பெருமையாம் அழகு தோன்றும்படிவந்த, கவி தவரை - கவிபாடும் வன்மை கொண்ட தபோநிதியாகிய நம்பியாண்டார் நம்பியை, கழல் கூட்டிய கற்பகர் - தமது திருவடிகளோடு இணைத்துக் கொண்ட கற்பக விநாயகரும், யார்க்கருவில் கவித்த - யார்க்கருத் தலத்தின்கண்ணே மனப்பதிவு உறைக்கப் பெற்றவரும், அரை கனக அம்பரர் - தனது திருவரையில் பீதாம்பரந் தரிக்கப் பெற்றவருமாகிய விநாயகரின், தாள் பணிந்தேன் - திருவடிகளை வணங்கினேன், நெஞ்சம் - (அதனால்) என் உள்ளமானது, கவிகை கவித்தவரை - கொற்றக்குடையினை மேற்கவித்தவரான அரசர்களை, கணம் பொழுது கணம் பண்ணாது - ஒரு நொடிப் பொழுதாயினும் மதிக்க மாட்டாது.

-96-

கணக்காய ராயவர் நம்பிக்குத் தண்பூங் கமலனுடன்
பிணக்காய ராய வரியர் பிறைச்சடைப் பிள்ளைதுவர்
வணக்காய ராயம் பொலியார்க் கருவினில் வல்லபைக்காம்
மணக்காய ராயவர்க் காட்படு மென்றன் வழிமுறையே.

எண்ணார் - இரண்டு திருவடிகளையும் மனத்திற் கொள்ளாதவரும், இளம் கன்றுக்கு ஆ - இளமையான கன்றுகளுக்காக, படர் அந்தி - பரந்த அந்தி வேளையில், ஆ கனைக்கு பதி - தாய்ப்பசுக்கள் குரல் கொடுக்கும் தலமாகிய, யார்க்கரு பத்தி நிலலார் - யார்க்கருக் கோயிலில் பக்தியுடன் நிலலாதவர்களும், அடர் அந்தி யாகத்து - நெருங்கிவரும் முடிவு காலத்துச் செய்யும் வேள்விகளால், எவன் பயன் காணண்பர் - ஏது பிரயோசனத்தைக் காண்பார்கள், அவலத்தரே - அவர்கள் வருந்தும் கேட்டுக்குரியவர்களே.

-99-

அவனிக் கரும்பிய வற்புதப் போதக மம்மையிடச்
 சிவனிக் கரும்பு பதியார்க் கருத்திரு வீதியிலே
 பவனிக் கரும்பும் பவளக் கரும்பு பரக்குறியிப்
 புவனிக் கரும்பு மொழிவல் லபைக்கொரு பொற்கரும்பே.
 அவனிக்கு அரும்பிய அற்புத போதகம் அம்மை இடம்
 சிவன் இ கரும்பு பதியார்க்கரு திரு வீதியிலே
 பவனிக்கு அரும்பும் பவள கரும்பு பரக்கும் உயிர்
 புவன் இக்கு அரும்பு மொழி வல்லபைக்கு ஒருபொன் கரும்பே.

ப.ரை: அம்மை இடம் சிவன் இ கரும்பு - உலகமாதாவாகிய உமையிடத்தே அமர்ந்தருளும் சிவனாகிய கரும்பு போலும் இந்த விநாயகர், அவனிக்கு அரும்பிய - உலகத்தின் பொருட்டாகத் தோன்றியருளிய, அற்புத போதகம் - அதிசயமான யானை வதனத்தினரும், யார்க்கரு பதிதிரு வீதியில் - யார்க்கருக் கோயிலின் அழகு மிளிர் வீதியில், பவனிக்கு அரும்பும் பவள கரும்பு - திருவுலாவுக்கு எழுந்தருளும் பவள வண்ணக்கரும்பும், பரக்கும் உயிர் புவன் - பரந்தள்ள உயிர்க்களுக்காய இறைவனும், இக்கு அரும்பு மொழி வல்லபைக்கு - கரும்பினிமை துளும்பும் மொழியைப் பேசும் வல்லபாம்பிகைக்கான, ஒரு பொன் கரும்பு - ஒப்பற்ற பொன்வண்ணக் கரும்புமாவார்.

வி. கு: விநாயகர் பொற்கரும்பாக அமையவே வல்லபையும் மொழி யாற் கரும்பாகி இணைந்தவறாம். சிவனுக்கும் விநாயகருக்கும் வேறுபாடினமை தோன்றச் சிவன் இக் கரும்பு என்றார்.

-100-

